

GIÁO ÁN TU TẬP CHO NGƯỜI CƯ SĨ VÌ CHÁNH PHẬT PHÁP Tập 4

Lời nói đầu

Tâm nguyện Liễu Châu
Tâm nguyện H.N.H. "Trái tim Phật Giáo".
Tâm nguyện Liễu Thiện
Tâm nguyện Liễu Tâm.
H.N.H. "Cư Sĩ - Đời tôn vinh Chánh Phật Pháp".
Tâm nguyện Liễu Vân
Tâm nguyện Liễu Kim
Tâm nguyện Diệu Thanh
Tâm nguyện Dương Thường Duy.
Tâm nguyện Minh Trí
Tâm nguyện Liễu Đức.
"Đạo Phật Giáo : Nền Đạo Đức tuyệt vời" H.N.H.
Tâm nguyện Liễu Pháp
Liễu Hạnh di chúc "Lời dặn các con"
Tâm nguyện Tâm Hương
Tâm nguyện Tâm Đức
Thầy Thư gởi Liễu Tâm
Đám cưới tại chùa
Tâm nguyện B.T.H.
Tâm nguyện Đỗ Thúy Mùi
Thầy khuyến Pháp Huệ
Tâm nguyện H.N.H. "Viên ngọc bích Việt Nam".
Tâm nguyện Diệu Hiền
Tâm nguyện B.T.H. "Nhật ký nhất dạ hiền"
Tâm nguyện Nguyên Thanh.

Lời nói đầu

Diệu Quang định ghi lời tựa vào tập 4 "Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vì Chánh Phật Pháp" thì tiếp nhận được phong thư của Liễu Thiện từ Hà Nội gửi vào một bài viết, với tựa đề: "Tâm sự của bản thân". Ý nghĩa về bài viết của Liễu Thiện đã cảm thông được nguyện vọng và ước mong của Thầy là đem nền đạo đức nhân bản - nhân quả đến với mọi người, để mọi người có một đời sống an vui và hạnh phúc, không còn làm khổ cho mình, cho người và cho muôn loài vạn vật có sự sống trên hành tinh này. Diệu Quang thấy lấy bài này thay cho lời tựa thì rất tuyệt.

TÂM SỰ CỦA BẢN THÂN

Sau khi đọc lời tựa của tập thơ Nguyên Thủy 7, trong tôi bỗng dâng lên một cảm xúc vô bờ bến về sự tận tâm của Thầy, của Cô dành cho chúng ta, nhất là với một thời gian chỉ có hai ngày rưỡi tôi được về thăm Thầy, thăm Cô. Tôi đã được tận mắt thấy, tận tai nghe về sự dạy dỗ chăm sóc của Thầy, của Cô đối với học trò. Bản thân tôi, cũng như quý bạn, muốn làm một điều gì đó để đền đáp ơn Thầy, ơn Cô. Ở đây mỗi người chúng ta có nhiều cách đền đáp khác nhau để mong Thầy và Cô vui lòng. Vậy chúng ta hãy biến sự đền đáp đó trở thành hiện thực, bằng hành động và việc làm thiết thực nhất, cụ thể nhất.

Tất cả chúng ta mỗi người một vẻ, nên sự tu tập cũng khác nhau. Vì thế quý bạn hãy xây dựng cho mình một phương pháp tu tập sao cho thoải mái, dễ chịu mà không làm ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày của chúng ta. Chúng ta phải hiểu rằng, chúng ta tu ở đây là tu sửa lại những thói quen mà từ lâu rồi ta đã huân tập nó theo kiểu cha truyền, con nối. Để chúng ta có một cuộc sống thanh thản, an lạc, luôn làm chủ mọi khó khăn trong cuộc sống, ngay cả khi cái chết cận kề, chứ không phải chúng ta tu để trở thành ông Thần hay bà Thánh để được lên cõi Thiên đàng, Cực lạc, hay biết được chuyện quá khứ, vị lai. Giờ đây khi chúng ta có hữu duyên được gặp chánh pháp, được hiểu biết đâu là thiện, đâu là ác thì hãy cố gắng nỗ lực hết sức mình gột rửa và tu sửa lại những thói quen đó mà Thầy đã dạy. Đó là cuộc sống đạo đức không làm khổ mình khổ người. Với bài viết này tôi xin mạo muội tâm sự cùng quý bạn, nếu có điều gì không phải xin quý bạn hoan hỷ bỏ qua cho.

Trước khi quý bạn về Tu Viện để tu học, quý bạn hãy kiểm tra kỹ lại thân tâm mình đã sống đúng như các phương pháp mà Thầy và Cô đã dạy chưa? Chẳng hạn như quý bạn đã sống đúng với ba đức, ba hạnh chưa? Có làm cho gia đình và tất cả những người xung quanh của mình luôn được vui vẻ đoàn kết không? Quý bạn hãy dành cho mình một chút ít thời gian quý báu trong ngày để suy nghĩ về lời Thầy dạy, đó là đạo đức "không làm khổ mình khổ người".

Với sự hiểu biết nông cạn của bản thân, tôi chưa có đủ trình độ để lãnh hội được trọn vẹn lời Thầy dạy. Và lại tôi cũng như quý bạn, cũng đang bước chân trên con đường học đạo làm người, nên từ bản thân có chút ít suy nghĩ, xin được trình bày ra đây, ngõ hầu phần nào giúp chúng ta cùng tiến bộ trên con đường học đạo.

Trước đây tôi cũng như quý bạn, cũng háo hức lắm, cũng mong có ngày được gần Thầy, gần Cô, bởi vì, tôi vẫn còn bị thế giới tưởng chi phối, cứ nghĩ rằng được về Tu Viện là được giải thoát, là được hạnh phúc. Nên ngày đêm ao ước khôn nguôi. Cuối cùng thì niềm mong ước đó cũng trở thành hiện thực. Ngày 8 tháng 3 năm 2002 vừa rồi, tôi tranh thủ kết hợp với hai ngày nghỉ cuối tuần, đáp máy bay từ Hà Nội vào thăm Thầy, thăm Cô với bao háo hức xen lẫn mừng vui của kẻ phàm phu. Nhưng khi được ở gần Thầy, gần Cô rồi, với một thời gian quá ngắn ngủi, sự tu học của tôi chưa được gì, nhưng qua đó tôi mới thật sự cảm nhận được nỗi khổ của Thầy, của Cô dành cho chúng ta. Thầy, Cô phải lo toan trăm thứ cho mọi người, từ bữa ăn cho tới giấc ngủ đều được vẹn toàn, chu đáo, sẵn sàng đáp ứng mọi điều cho chúng ta mà chẳng hề bực bội, phiền não; với một mục đích làm thế nào để chúng ta yên tâm tu học cho tiến bộ.

Còn chúng ta thì sao? Để tiến xa trên con đường tu học, trước khi về Tu Viện chúng ta đã làm được những gì? Chúng ta đã áp dụng bài học đầu tiên mà Thầy và Cô đã dạy nhưn nhuyễn chưa? Nếu chưa được mà chúng ta đã vội vã về Tu Viện ăn, ở thì như vậy vô tình chúng ta đã làm khổ Thầy, khổ Cô. Tự mình làm hao tổn tiền bạc một cách vô nghĩa mà chúng ta không biết. Chúng ta đừng nhân cách hoá Thầy và Cô một cách cao siêu, vì Thầy và Cô cũng chỉ là những con người bằng xương, bằng thịt như chúng ta. Chúng ta đừng để ảnh hưởng của tà pháp chi phối tâm tưởng. Chúng ta phải hiểu rằng Thầy và Cô cũng chỉ là những con người rất bình thường và giản dị như bao nhiêu người khác trên trái đất này. Chỉ khác là Thầy và Cô là những người đi trước, bằng sự nỗ lực sức tu tập hoàn toàn trọn vẹn đạo đức nhân bản mà Đức Phật đã chỉ dạy, là một tấm gương sống động nhất về đạo đức của con người. Giờ đây với tấm lòng nhân ái bao la, với lòng yêu dân tộc giống nòi, Thầy và Cô cố gắng đem nốt quãng đời còn lại để hướng dẫn cho chúng ta phương thức tu tập để làm chủ cuộc sống của chúng ta, để cứu lấy nền đạo đức của con người mà thôi.

Vậy để tỏ lòng kính trọng Thầy và Cô, để thương Thầy và Cô một cách chân thật, thì trước khi về Tu Viện quý bạn hãy tu tập cho thật kỹ lưỡng từng đề mục mà Thầy và Cô đã truyền trao ở ngay tại nơi quý bạn cư trú bằng sự âm thầm, lặng lẽ, cố gắng, làm sao cho thật khéo léo đừng để mọi người biết là ta học Phật, theo Phật. Vì nếu không thì khi ta làm không được do vẫn bị ác pháp chi phối thì sẽ bị mọi người cười chê Phật pháp, cười chê Thầy. Như thế không những chúng ta tự làm khổ mình mà còn làm khổ Thầy, thì như vậy sự nhiếp tâm trong hơi thở hay nói cách khác là sự hành thiền phông có ích gì? Và cũng như cô Út đã chỉ thẳng, nếu không lo xả ác pháp mà chỉ lo nhiếp tâm trong hơi thở thì cuộc đời tu hành của quý bạn sẽ đi vào ngõ cụt, dở khóc dở cười.

Trước khi quyết định một vấn đề gì, quý bạn phải suy nghĩ cho thật thấu đáo. Đừng biến Thầy và Cô thành những con người khác, thì chúng ta sẽ không làm khổ Thầy và Cô. Chúng ta sẽ không bị ức chế tâm, không những ở ngoài đời mà ngay cả khi gặp Thầy và Cô. Như thế chúng ta sẽ góp một phần nhỏ bé làm giảm bớt những khó khăn trong sự sinh hoạt ở Tu Viện mà Thầy và cô đang phải vất vả và lo toan. Vì sự tu học này không phải cứ ở Tu Viện mới tu học được, mà chúng ta tu học ở khắp mọi nơi, mọi chỗ trong cuộc sống; trong từng cử chỉ lời ăn tiếng nói, trong cách sống đối nhân xử thế ở đời.

Với một chút ít tấm lòng bộc bạch tâm sự, tôi cũng như quý bạn, chúng ta hãy cố gắng nỗ lực thực hiện cho trọn vẹn "từng" lời dạy của Thầy cho thật tốt! Như vậy chúng ta sẽ nhận ngay được kết quả giải thoát tức thời, sẽ làm một trong vô số những vì sao trên bầu trời để cùng nhau thắp sáng màn đêm đen bao phủ.

Với đôi điều tâm sự, tôi và quý bạn hãy sống cho trọn vẹn lời Thầy dạy: đó là đạo đức không làm khổ mình khổ người. Cuối cùng tôi xin thành tâm kính chúc quý bạn xa gần một năm mới an khang thịnh vượng, không ngừng lớn mạnh trên con đường học đạo làm người. Rất mong nhận được sự cổ vũ của quý bạn.

Kính ghi
Thích nữ Liễu Thiện.

TÂM NGUYỆN LIỄU CHÂU

Tâm Nguyện

Lần đầu tiên, sau ba năm con gặp Pháp của Phật, của Thầy, con ứng dụng pháp để tu luyện thân tâm con. Đến hôm nay con mạnh dạn ghi trình Thầy, Cô về một số nét đặc trưng trong quá trình con tu tập và gặp phải duyên sự.

Kính thưa Cô Diệu Quang.

Từ khi con được đọc cuốn sách pháp: Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vị Chánh Phật Pháp tập I, con mừng quá, được biết Thầy Viện Chủ giao lại trách nhiệm cho Cô. Từ nay, Cô đọc những bức thư của các cư sĩ bốn phương, gửi về qua những tâm nguyện của mình, để tỏ lòng tri ân và ngưỡng mộ Thầy Viện Chủ.

Tâm nguyện này là những sự trăn trở của các cư sĩ. Trong cuộc sống thế gian và đang diễn ra hằng ngày, biết bao nhiêu nỗi ưu hoài khắc khoải, mà không có ai giải tỏa những niềm bất hạnh ấy. Nay chúng con có nơi để tâm tư, có nơi để trình thưa hỏi những gì mình còn thắc mắc. Chúng con rất vui mừng, đó cũng là một phước báu lớn của muôn người cư sĩ như chúng con, vì chánh Phật pháp mà thưa hỏi Cô.

Kính thưa Cô Diệu Quang!

Con là Liễu Châu, được sinh ra và lớn lên trên mảnh đất giữa Thủ Đô Hà Nội. Ba mươi bảy năm qua con sống trong cuộc đời như sống trong địa ngục trần gian.... Con tất bật, ngược xuôi để mưu sinh trong cuộc sống thế gian .... Càng lao vào thì càng gặp nhiều chông gai thử thách.... Có lúc con như người chết đuối .... Con chỉ còn biết nương tựa vào Đức Phật .... Để trấn an và an ủi tinh thần, con đã xin quy y Tam Bảo ở chùa Hà Nội. Thế rồi con lao vào làm công quả cho chùa cố gắng làm mọi phận sự để tạo ra công đức, con tụng kinh, tụng chú để giải khổ .... Nhưng cũng chẳng giải tỏa được cội gốc khổ đau .... Con nghe quý Thầy Sư nói: Ra trình đồng bóng để Ngài cứu qua cơn hoạn nạn. Thế là con liền theo đuổi sắm sửa hành lý đầy đủ để ra trình đồng .... Con đã ra hầu đồng mơ phủ do Sư Thầy làm lễ hầu Thánh con... Thời gian thấm thoát trôi qua con chẳng thấy linh ứng gì cả, con hầu đồng nhưng không thấy có ông Thánh nào nhập vào con cả hay vì con không có thức tướng nên cứ ngay ra như ngỗng ... Con lại thất vọng một lần nữa, bệnh tật vẫn còn nguyên: "u dạ con". Con phải đi mổ. Thế rồi một ngày duyên lành đã đến với con ... Con gặp được chánh pháp của

Thầy, 60 cuốn băng con nghe đến đâu con ngộ hiểu ra đến đó ....Thầy giảng về lý nhân quả, Thầy giảng về Tứ Niệm Xứ, Thầy giảng về 12 Nhân Duyên, Thầy giảng về Tứ Diệu Đế v.v..... Tại sao pháp mẫu lại đến trễ với con ... Nếu mà sớm hơn thì con đâu có phải ra trình 4 phủ, tiền mất tật mang, bao năm công quả trong các chùa con chẳng thấy hết khổ ... Con gặp pháp của Phật, của Thầy thế là con dứt bỏ liền, con không sợ hãi, vì ông Thầy, Bà đồng cảnh báo con, là không được bỏ đồng, hầu hạ trong một thời gian, nếu không hầu thì phải làm lễ xả đồng hẳn hoi .... Con không thể chần chừ được nữa, liền bỏ ngay, con cũng không cần nói hỏi ai cả, bỏ luôn một lèo cho đến nay là 3 năm rồi ... Con cũng không thấy ông Thánh nào phạt vạ cả ... Thế mới biết những ông Sư Thầy này đã lừa thiên hạ biết bao nhiêu người rồi, đời này sang đời khác mà không có ai hay biết. Tiền mất tật mang, vô ích, hại tâm khổ não .

Kính thưa Cô Diệu Quang,

Liễu Châu con ước nguyện rằng: tất cả những người đệ tử cư sĩ của Phật thời nay muốn đi theo con đường giải thoát của Phật thì sớm gặp được pháp Phật như con hiện nay, để giải tỏa được biết bao nhiêu nỗi u hoài khắc khoải trong cuộc sống hiện tại ... mà không hề tốn kém một đồng xu đồng hào nào cả ... Tiền không mất mà tật lại tiêu trừ, do 3 nghiệp tham, sân, si đoạn diệt. Cuối thế kỷ hai mươi và đầu thế kỷ 21 này ở đất nước Việt Nam lại sản sinh ra một vị A La Hán, bằng xương bằng thịt, thật là hy hữu thay cho những ai có mặt trên hành tinh này được làm người được gặp chánh pháp, được gặp Minh Sư. Thật là đầy đủ phước báu cho chúng con, các cư sĩ miền Bắc nói chung, cư sĩ Hà Nội nói riêng, chúng con xin một lần nữa, tỏ lòng tri ân công lao sâu dày của Thầy, đã tìm ra ánh sáng đạo màu, để thấp sáng lại ngọn đèn Phật pháp, bấy lâu nay bị đám mây Đại Thừa Bà La Môn dày đặc mù mịt, lừa đảo, lường gạt.

Phần đông trong các chùa ngày nay các sư, thầy tu tiên, tu bạc, tu danh, tu lợi, phá giới bê vụn giới để hưởng dục lạc thế gian hơn cả cuộc sống của người cư sĩ chúng con nữa. Họ dám ngang nhiên đánh nhau tranh quyền làm trụ trì, làm sư, sau đó Công An phải can thiệp, như chùa Xã Đàn, chùa Huyền Quang, chùa Hai Ba, chùa Vân Hồ ... Sư còn dữ hơn người ngoài đời như chúng con v.v.... Sư Châu ở chùa Lý Quốc Sư thường xuyên trình đồng, hầu bóng rối. Thường tổ chức cho các đệ tử đi lễ hành hương để kinh doanh tôn giáo làm tiền, hầu hết 90% các ngôi chùa ở miền Bắc không còn bóng dáng của Đạo Phật nữa. Các chùa xây dựng thế giới siêu hình tượng Thánh cô, Thánh cậu, tạo thế cho các nhà buôn lậu mê tín đến hầu hạ cúng bái cầu xin, thì mới có lộc. Còn những cư sĩ nghĩ hưu hoặc người nghèo không có tiền cúng dường không được tiếp đón và không được ngồi trên ghế; ai có tiền cúng dàng nhiều thì được tiếp đón hậu. Chúng con không hiểu nổi tại sao lại có một sự bất công ngay ở cửa Tam Bảo như vậy. Chắc các vị Sư này họ không thấy hậu quả, họ tu theo kiểu lấy đạo tạo đời, ngồi trong mát ăn bát vàng bày trò cúng lễ để lấy tiền hưởng thụ. Thật là đau lòng cho Phật Giáo ngày nay! Sự tu hành của các vị Sư đó làm ô danh cửa từ bi, làm cho những người ở đạo khác, hoặc người ngoài đạo họ khinh rẻ người tu sĩ Phật Giáo, thậm chí họ còn mỉa mai "Đạo Phật gì mà mấy ông sư bà vải trọc đầu này" ..

Trào lưu của thế giới hiện giờ là người ta theo pháp môn tu thiền. Loại thiền gì? Cứ ngồi để tâm trống rỗng và tìm con mắt tuệ nhãn tại huyết ấn đường. Đây cũng là một phương pháp dùng chân nghĩ ngợi của thần kinh, sau một thời gian chạy đua để đi tìm một con đường giải thoát qua các pháp môn: niệm Phật, niệm chú, tụng kinh không có kết quả giải thoát. Nay tạm nghỉ chân tại pháp môn thiền ức chế vọng tưởng, để lấy lại thăng bằng sau khi bị ngã té suy sụp về trạng thái tưởng cầu xin gia hộ không có hiệu quả...

Kính thưa Cô Diệu Quang!

Trên thế gian này vì không có Minh Sư, không có vị tu chứng giải thoát như Phật dạy đạo, nên họ đều tu theo phong trào, hoặc tu theo danh lợi, để muốn có thần thông phép lạ, để hù dọa người khác làm tiền, chứ ít có ai biết tu theo con đường chính pháp của đức Phật ngày xưa và ngày nay pháp môn tu giới, định, tuệ của Thầy Viện Chủ Chơn Như biên soạn và dạy. Thầy dạy: "**Giới luật là Thầy của mọi chúng sinh**". Vậy ai muốn đi theo con đường giải thoát của Đức Phật thì giới luật là cội gốc, là bông trái của thiền định. "**Ở đâu có giới thì nhất định ở đó có trí tuệ và đạo đức**". Nhờ những lời dạy này, chúng con muốn tìm và nhận ra một vị Sư có đức hạnh và có thiền định sâu màu, thì chúng con rất dễ biết ngay vị

này tu thật hay vị này tu giả ... Ngày nay phần nhiều các vị tu sĩ học lấy bằng cấp, rồi lý luận nói năng siêu tưởng, những ai không biết, thì tưởng rằng vị này chứng đạo ghê gớm lắm, thực ra chỉ là rỗng thuyết, nghe giảng một lúc là thấy không còn muốn nghe nữa, vì chỉ lập đi lập lại theo kiểu lý thuyết suông, không có căn cứ, nghe nhầm chán vô cùng. Nếu ai chưa được nghe và đọc học tu pháp môn giới, định, tuệ của Thầy bổn sư Chân Như soạn viết, thì họ còn nghe tạm, chứ như chúng con đã được học và tu theo giáo án của Thầy rồi, thì không còn ai giảng cụ thể và dễ hiểu từ pháp lý cho đến pháp hành, chỗ nào cũng rất cụ thể và phong phú ứng dụng tu vào cuộc sống trong các thời, thời nào cũng có kết quả ngay liền, xả tâm, xả dục lạc, lia lòng ham muốn ....

Một pháp hành qua những câu pháp hướng rất thực tế như cơm ăn, nước uống hàng ngày. Thật là vi diệu thay, con muốn kéo níu thời gian quay trở lại, để cho con tận dụng hết những thời gian của tuổi trẻ mà tu hành cho mau chóng đến ngày giải thoát, làm chủ sanh tử của kiếp làm người ...

Kính thưa cô Diệu Quang.

Hiện nay con tu xả tâm là chính, vì cuộc sống của con còn nhiều gia duyên ràng buộc, nên con lấy cuộc sống gia đình làm đối tượng xả tâm ... Con vẫn còn phải buôn bán để lo kinh tế nuôi 2 cháu ăn học ... Vì thế, hằng ngày con chưa theo thời khóa công phu được, nhưng không vì thế mà không tu, con tu xả lòng ham muốn, ít muốn biết đủ, con tu nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng, không làm khổ mình khổ người. Con gặp chướng ngại pháp con liền quán xét tư duy nghiệp nhân quả và duyên hợp để con xả tâm, lắng phiền muộn khổ đau, con biết nhẫn nhục trước các pháp. Chồng, con là nợ nần vay trả, vì thế con lại xua đuổi được những sự ghen tuông vô ích ...

Đời có gì của ta đâu, chỉ là vô thường, vô ngã và không có cái gì chân thật cả. Con xả bỏ xuống tất cả chướng ngại pháp, chỉ còn lại thân tâm, nó trở về trạng thái thanh thân, an lạc và vô sự ... Con cố gắng hằng ngày tu tập pháp Tứ Chánh Cần, Thập Thiện để cho ba nghiệp thân, khẩu, ý của con vơi đi những nghiệp ác. Do 3 nơi này ô nhiễm mà tạo ra bao nghiệp ác. Từ khi con có pháp của Thầy dạy tu tập, kết quả mang đến giải thoát thật sự nơi tâm hồn con, tâm tham sân si của con giảm đi rất nhiều. Con không còn phải đi lễ bất cứ một chùa nào nữa cả. Hiện giờ con chỉ ở nhà tu luyện rèn giữa ba nơi thân, khẩu, ý cho thanh tịnh. Con không còn ngu si nữa, chỉ còn duy nhất tập trung cúng dàng cho các bậc chân tu giới đức thanh tịnh, thiên định sâu màu như nơi trụ xứ của Thầy mà thôi. Hôm nay cuộc sống gia đình con được cải thiện rất nhiều, do con đã dẫn tâm đúng vào đạo, đi đúng lộ trình giới, định, tuệ nên có giải thoát ngay liền.

Con ước nguyện rằng: chánh pháp của Phật sẽ trụ thế mãi mãi, như vàng mặt trời được tỏa sáng cho muôn ngàn vạn ức chúng sinh trên trái đất này, để tất cả chúng sanh đều được có duyên gặp pháp tu hành; từ người cư sĩ đến người xuất gia, ai ai cũng là ngọn hải đăng chiếu sáng cả bầu trời đức hạnh trên hành tinh này. Nhờ đó loài người sẽ mãi mãi là cuộc sống hòa bình an vui chân thật như lời dạy Thầy: **"Nếu con người trên hành tinh này sống có đạo đức không làm khổ mình khổ người thì trái đất này sẽ chấm dứt chiến tranh"**. Nếu con người ai ai cũng là bông hoa đức hạnh thì ra đường không có công an, xã hội sẽ trật tự, phồn vinh và hạnh phúc .

Con ước nguyện rằng: các chùa trên đất nước Việt Nam sẽ được trở thành những ngôi chùa thanh tịnh đúng với lộ trình giới, định, tuệ mà Đức Phật đã dạy. Còn các nhà tu hành là những gương sáng Thánh đức, làm gương và dẫn đường cho muôn người cư sĩ cùng đi theo. Nếu tất cả các tu sĩ Phật Giáo giới đức thanh tịnh, thiên định sâu màu thì thật là tuyệt vời cho một quốc gia độc lập, hưng thịnh.

Con cúi đầu cầu xin cho Thầy hiện sinh mãi mãi ở trái đất này để dạy cho chúng con và tất cả chúng sinh. Được còn có Thầy dẫn dắt chúng con đi một quãng đường mà chúng con ước nguyện suốt đời đi tới ngày giải thoát cuối cùng.

Con thầm cảm tạ Cô Diệu Quang, Cô là vị hộ pháp của thế kỷ, Cô mãi mãi là niềm tin yêu và là nơi nương tựa của tất cả chúng con. Ước nguyện Cô sống mãi mãi để hồng dương con đường chánh Pháp pháp từ ngày hôm nay và mãi mãi muôn đời sau sáng tỏ huy hoàng .....

Con xin phép Thầy và Cô cho con được tạm dừng bút, hẹn gặp lại trong cuốn Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vị Chánh Phật Pháp tập 4. Con hy vọng sẽ tu hành nhiều hơn và có nhiều công đức hơn để đền đáp công ơn vô cùng lớn lao không sao kể hết được của Thầy, của Cô đối với chúng sinh và chúng con.

Con xin lạy Thầy ba lạy để tỏ lòng tri ân và ngưỡng mộ Thầy.

Con của Thầy, Cô.

Thích Nữ Liễu Châu .

Hà Nội ngày 17-5-2001.

TÂM NGUYỆN H.N.H.

TRÁI TIM PHẬT GIÁO

Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vị Chánh Phật Pháp, chính là sự nối vòng tay lớn của những trái tim người Phật tử. Nối vòng một đất nước hình chữ S ra khắp Phật Giáo năm Châu. Những người Phật tử Việt Nam chúng ta rất tự hào vì dân tộc ta đã có Thánh Tăng. Giáo Án Tu Tập... là mạng mạch tâm hồn nối liền Bắc Nam nằm trong tình thương xả ngã của Đức Phật, ghi trích lại những trang đạo đời thanh thiết vô lậu. Chân Sư Thông Lạc là trái tim Phật Giáo của thế kỉ 21, và may mắn thay Cô Diệu Quang là em ruột của Chân Sư cùng dệt nên bức tranh đạo Chơn Như hoành tráng, được dựng lên giữa trời đất bao la hạnh phúc ...

Chúng ta, những người cư sĩ bốn phương hạnh ngộ nhau trong những trang Phật Pháp tinh khôi, những tiếng lòng chân thật cảm xúc. Những tiếng lòng chân thật ấy, chính là những ước mơ muôn thuở về cuộc sống Phật Pháp; muôn thuở về cuộc sống có đạo đức của con người. Ước mơ cao cả qua mấy ngàn năm qua, nó rỉ rả chảy qua bờ giác ngộ trong những tâm hồn giác ngộ. Suối nguồn ước mơ ấy quá mạnh, quá lớn so với sức chảy rỉ rả như thế nó đã tích tụ thành một bể bức xúc to lớn trong vô lượng trái tim người Phật tử yêu đời, yêu đạo.

Hôm nay Chân Sư Thông Lạc đã thông báo với toàn thể chúng ta, những người Phật tử thân thương trên toàn thế giới: **nếu hành đúng y như lời của Đức Phật dạy sẽ được thanh thân và sẽ có một đời sống đạo đức ngay thế gian.** Chúng ta còn có chánh Phật pháp an ổn vững chắc cho kiếp hiện tại hay kiếp tái sinh. Đó là công ơn lớn lao của quý vị minh triết, của Chân Sư đã thông thoáng suối nguồn ước mơ ấy. Nó không còn ứ chệ hay bế tắc nữa.

Thưa các bạn Phật tử bốn phương trời, khắp năm châu thế giới, chúng ta hãy làm đẹp hành tinh bằng như lý thiện, tác ý thiện. Chúng ta hãy thực hành dần dần đến giai đoạn thanh khiết toàn diện, từ ý nghĩ đến việc làm trong mỗi con người chúng ta có được như vậy, và toàn thể nhân loại có được như vậy thì hành tinh này mới có cuộc sống sinh động yên vui hơn. Khi thực hiện được điều này là chúng ta đã đáp đền được phần nào cái ơn lớn lao của Chân Sư và cô Diệu Quang đã dệt thảm trên lộ trình diệu giác.

Theo chúng ta quán xét Giáo Án Tu Tập.....là ánh từ quang soi đến trường tâm tâm tối, đã được phát sáng qua ngòi bút của Chân Sư và cảm động làm sao qua những lời giải trình của Cô Út Diệu Quang giới thiệu về Chân Sư Thông Lạc, khai đường nhân quả thiện. Giáo Án Tu Tập ... được Chân Sư kiến trúc trên những miếng đất tâm mộc mạc đơn sơ của người cư sĩ chân chất nhưng đầy tính thuyết phục, lay động cách nhìn của mọi người, tác động rất mạnh vào cách nghĩ của con người thời đại đối với Phật giáo đương đại. Bài thơ giản dị của một cư sĩ Châu Đốc nhưng có sức tả cảnh rất thực tiễn. Qua đó, mọi chúng ta có thể hình dung được trong cái đầu của mình, hình ảnh thiếu đạo đức của nhà sư ngồi đánh cờ tướng, xem phim hay hút thuốc phun mây suy tưởng vạn hữu ảo mơ ...và dường như chúng ta nghe văng vẳng tiếng thồn thức đầu óc của người Phật tử dễ thương, người Phật tử kiên trung với Phật pháp..... Còn ở cư sĩ Liễu Pháp phát họa cho chúng ta theo được hình ảnh sư bà ném bó nhãn lồng vào cối lòng đau xót của người đệ tử kính dâng. Tôi tin chắc sau phút giây ấy sư bà cũng đau lòng lắm. Dù sao đi nữa lương tâm của người tu mà. Xét về hình tướng

giữa Thủ Đô bốn ngàn năm văn hiến, hành động đó rất khó coi. Mấy ngàn năm lục sư ngoại đạo đã trà trộn trong giáo pháp của Như Lai, và đã đào tạo được vô số sư bà như thế. Có khi trong hàng ngũ chức sắc cao cũng có, vì thế mà Thánh Tăng phải quì van họ, đừng làm khổ chúng sanh, đừng phá hoại chánh pháp của nhân loại, mà phải thọ lấy quả khổ. Chúng ta phải biết rằng thần thông chính là lòng đại bi vô tận, quì bên ác pháp làm tường thành che chắn cho chúng sanh. Chúng ta thấy thương Thánh Tăng làm sao!

Kính thưa quý ban cư sĩ bốn phương! Ác pháp đã làm khổ con người, để rồi rước lấy quả ác. Chính vì bài giáo dục đạo đức không được đẩy lên hàng đầu và không coi đó là sự hạnh phúc tiến hóa của nhân loại.

Người thợ hồ Đại Bi đã sẵn sàng chờ gạch, cát, chất xám Tuệ Tri, khi liễu giác cuộc đời, cần có những bàn tay khi tâm đã được nhà máy Chánh Niệm Tĩnh Giác Định chế biến thành đất. Đất có lực nhờ kiên luyện lâu ngày sẽ là nền móng vững chắc cho ngôi nhà Phật Giáo Bát Động Tâm Định.

Cô Diệu Quang là kỹ sư xây dựng giỏi vì có đạo đức cao. Chân Sư là kiến trúc sư tạo nên mô hình Chánh Pháp. Chúng ta người Phật tử bốn phương hãy là vô lượng thợ lành nghề trong công trình vĩ đại này. Đạo Phật chính là diệu lực của cát, đá hiện thực, không phải nói nhiều mà rỗng tuếch đạo đức. Ở đâu có đạo đức ở đó có tương lai hạnh phúc. Chúng ta viết lên tâm nguyện của mình được chất lọc từ lời dạy của Chân Sư, từ kinh nghiệm sống và tình yêu cuộc đời, từ thân, thọ, tâm, pháp biết rõ là giả tạm, để có cuộc sống tinh tảo giác ngộ vun bồi sự nghiệp đạo đức ích lợi thế gian.

Uy lực của đạo đức chính là sự vượt lên cái giả của thân, thọ, tâm, pháp và thực hành thành tâm những lời dạy của Phật để thế hệ con cháu chúng ta có được một Đạo Phật trong sạch, cao cả giải thoát từ tấm gương của chúng ta. Đạo Phật thanh khiết chính là nhờ những người cư sĩ thuần khiết trong cuộc sống cộng đồng: cách nghĩ, việc làm không gây tổn hại quyền lợi kẻ khác, luôn nội quán xét mình trước khi hành động. Uy lực của đạo đức chính là giáo dục đạo đức nhân quả. Biết nhận thức về phải trái cho con cháu của chúng ta. Nếu có quyền lực chúng ta phải kỹ càng về việc cấp bằng di tích lịch sử. Không vì mấy tỷ đồng mà vô tình chúng ta hỗ trợ đẩy mạnh sự mê tín, thần quyền làm tiêu hao ý chí và nội lực tăng cường của dân tộc ta. Nơi tham quan du lịch cần phải tỏa sáng tinh văn hóa cao của dân tộc, quang cảnh nội trường luôn in đậm dấu ấn đẹp đẽ, gọi cảm và tôn kính của du khách. Không dám làm mất bản sắc đạo đức dân tộc, chính là vun đắp cho nền tự chủ, là sức hút kỳ diệu. Nơi quê hương An Giang tôi, từ tháng giêng âm lịch đến cuối tháng tư hàng vạn người từ các nơi trong nước đổ về tấp nập, kẻ sau lại mong người trước, khói hương mù mịt.

Nhận nhíp cầu xin, họ đến để vay tiền phép của Bà Chúa Xứ, với mong mỗi sang năm phát tài hơn. Tương tự như vậy những người nghèo rớt mồng tơi, những cô cậu ăn xin "móc bọc" cũng vay tiền phép Bà Chúa Xứ. Nhưng họ có giàu đâu, vì đường đi của nhân quả đã dành sẵn cho mỗi con người. Người biết chuyển đổi nhân quả, rồi nhân cái đã quả thiện của quá khứ và hiện tại mà phát triển thì làm sao nghèo được. Trong xã hội ta có biết bao nhiêu chàng trai từ nghèo khổ ở đợ, làm mướn, nhưng biết vượt lên số phận nghèo khó, biết khai thác vốn chất xám, vốn lao động thiện lành mà trở nên giàu có, như anh giám đốc nhà máy giấy Vĩnh Tiến. Và rất nhiều người trong cuộc đời âm thầm may áo cho người nghèo khó, trợ vốn hay giúp đỡ cho người cực khổ vô vàn, nuôi cơm cho người tu học. Có rất nhiều người, nhiều tấm gương cao đẹp mà làm sao chúng ta kể hết trên trang giấy nhỏ này. Nhiều công ty doanh nhân làm ăn lương thiện và tài trợ nhiều xuất học bổng cho nhiều tài năng trẻ, như công ty gạch Đồng Tâm hay giúp người nghèo, trẻ suy dinh dưỡng, như Vinamilk. C.T, nhà máy giấy Vĩnh Tiến. Có lao động cần cù, có chất xám, có giác ngộ cuộc đời mơ huyền và nhất là có tấm lòng nhân đức, nhất định sẽ có hạnh phúc giàu sang "**Đạo đức làm đẹp cho trí tuệ**" Đây là một Phật ngôn làm giàu thịnh cho xã hội.

Chúng ta có cách nghĩ quý báu như vậy, chính là nhờ Chân Sư Thông Lạc và khi chúng ta áp dụng lý thuyết này vào đời chính là cư sĩ chúng ta tích cực biết ơn Ngài, và chính là chúng ta đang làm cái công việc củng cố bền vững cái danh dự của Phật Giáo.

Phật dạy chúng ta củng cố nội lực, hướng tâm đem nội lực triển khai trí tuệ, phục vụ thanh thân cho đời mình và giúp ích cho xã hội. Bằng khối óc, bằng sự lương thiện, chúng ta làm

phồn vinh cho mình, đó là điều đáng trân trọng. Tôi tin tưởng mãnh liệt người cư sĩ bốn phương không bao giờ biết chặt đẹp du khách lễ hội, không thừa nước đục thả câu vì thân, thọ, tâm, pháp luôn tỏ sáng trong lòng. Nếu mà đi vay tiền phép một đồng ra mười triệu đồng như vậy, thì có lẽ nay mai đây những người lười biếng lao động, lười biếng buôn bán, cả nước kéo về ùn ùn để vay tiền phép. Chúng ta nên biết rằng nhân doanh nghiệp lớn, có vốn lớn khéo kinh doanh sẽ giàu lên, người không vốn đành thua. Lý nhân quả dạy ta biết cần kiệm để hưởng lên, ngoài ra không có thần thánh nào giúp ta cả, không có bà cô tổ, cô, cậu hay cửa huyền nào mà đi bắt tội hoặc quở bệnh cho con cháu.

Một đất nước chỉ biết mê tín thần quyền, là một đất nước bệnh hoạn về ý chí, suy nhược về lao động. Chúng ta giàu mạnh, chúng ta giúp lại người nghèo khổ trong cộng đồng bằng sự kinh doanh có đạo đức, có chí là chỗ dựa của chúng ta. Dựa vào thần quyền mê tín, cho rằng sẽ bảo hộ cơ nghiệp, rồi ta y lại, xa xỉ, trác táng, tổn đức, lừa người, thủ đoạn, thiếu trí tuệ chuyên môn, cái nhân như vậy thì cái quả suy sụp là lẽ tất nhiên. Người ta gọi như vậy là hết phước. Mê tín trừu tượng là sự đi lùi về với thời ăn lông, ở lỗ. Đạo đức nhân quả giúp ta tiến lên tốt đỉnh văn minh và rất nhân văn, nhân ái trong cuộc sống. Đi theo tư tưởng ác pháp là tiêu diệt nhân loại, tiêu diệt nền văn minh đạo đức. Hành tinh ngút trời ác pháp là bạo động môi trường sống của nhân loại, can qua, xâu xé, chiến tranh ngút trời ...

Cũng như thế, ngôi nhà Phật Giáo mà giới luật Phật bị đổ vỡ, tứ chúng không biết vun đắp cho tinh thần giải thoát cao thượng, không tự mình sửa đổi mình, làm lại tốt cho trí tuệ mình, thì môi trường thanh thoát, sinh khí của Phật Giáo bị thu nhỏ lại yếu ớt đi và tan tác tối tăm.

Không làm khổ mình không làm khổ người, có nghĩa là phải biết ngăn ác, diệt ác, thanh thân trong thiện pháp. Và không có nghĩa là biện luận bằng thân nó thềm thịt quá, vậy để không làm khổ nó, rồi lại đi sát sanh cắt cổ vịt, bỏ lại một bầy vịt con nheo nhóc. Tôi viết lại điều này là vì tôi nhớ lại lúc ba tôi còn sống, cúng giỗ nội tôi xong chiều lại còn thềm thịt vịt và tiếng kêu của bầy vịt con đã làm cho ông đau xót và thức tỉnh. Bà tôi dặn dò tôi nên cúng chay tốt hơn. Thế rồi ba mẹ tôi lần lượt qua đời, tôi đều cúng chay, chiến thắng mọi phản kháng của anh chị, bằng sự năn nỉ hòa bình và xả ngã.

Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vị Chánh Phật Pháp là mảnh vườn đầy hoa thơm cỏ lạ, là nơi giao lưu bắt nhịp cầu hướng tới ngày mai Phật Giáo tốt đẹp, là nơi bày tỏ những bức xúc trần trở về Phật Giáo. Hầu trùng tụng tôn vinh giới luật của Đức Phật. Qua ba tập, chúng ta biết Chân Sư không hề đơn độc trong công tác Phật sự nhờ có rừng Phật Giáo. Chúng ta thấy rằng sự bức xúc về Phật Giáo rất cao độ, mọi người đều hòa mình hưởng ứng cho công tác đó. Vì sao, vì cái đúng, cái chánh Phật pháp bao giờ cũng là một chân lý, giúp giải tỏa, đẩy lùi những ác pháp trong lòng con người vô minh. Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vị Chánh Phật Pháp là đất lành chim đậu ... Chim bồ câu mang hòa bình ước vọng. Xây dựng trí tuệ cho con người .

Thế giới nhiều hoạn nạn, chinh chiến hận thù, vì loài người chưa giác ngộ thấu đáo về kiếp bọt bèo của mình. Đời người tám mươi là hiếm, danh vọng lấy lưng thế rồi cũng bị đất, bụi chôn vùi. Chúng ta ác hại nhau mà chi, trong khi hậu quả của nhân quả là bộ nhớ của nghiệp lực làm sao mất được. Phải chi:

"Nhất thiết chúng sanh vô sát nghiệp"
"Thập phương hà xứ động đao binh"
"Gia gia hộ hộ đồng tu thiện"
"Thiên hạ hà sấu bất thái bình"

Và phải chi, quý vị đổi khẩu vị thịt, cá ra tàu hủ, thì dễ dàng cho tôi biết mấy trong ý nguyện thiện lành, làm những buổi tiệc lễ, tôi sẽ đãi quý vị hương vị chay tịnh tuyệt vời. Trong bối cảnh xã hội bao giờ người ăn chay đi dự tiệc cưới, luôn thấy mình bỏ vợ bên góc bàn đơn quạnh. Người ta không ly dục ly ác pháp mà người ta đòi hỏi, ước mơ một mùa xuân thanh bình ... Than ôi! Chưa hề có. Câu nói: không làm khổ mình khổ người xem quá chừng giản đơn, thế mà nó khó vô cùng.

Người ta đi tìm hư vô là người ta khổ đau trong vô vọng. Người ta đi tìm Tây Phương, Niết Bàn, Cực Lạc trong khi thực tại trong ta không hề hành động giải thoát đau khổ bằng phương

pháp hướng tâm tích tụ lực, đẩy lùi tham, sân, đoan diệt ác pháp, thanh thân trong thiện pháp. Ước mơ vô vọng nơi cõi trời xa Quan Âm, Di Đà, Thế Chí tưởng. Trong khi nơi ta, đôi mắt còn ướt lệ và không tự lau lệ, đứng dậy mà đi, bằng lòng nhẫn nhục, tìm kế sinh nhai, trả quả hiện tại, chuyển đổi nhân quả, ý chí kiên cường. Bằng lòng thôi nghe vì bao nhiêu phiền toái trong đời mình, bởi do chính mình quý quá quá đi thôi. Ngăn ác diệt ác pháp, hướng tới Phật pháp tối thượng trong trái tim mình, đẩy mạnh dòng máu nóng, thoát vượt đau thương.

Phật Giáo mấy ngàn năm đi dần vào tăm tối, suy đồi, vì bởi người ta đến với Phật giáo không bằng tinh thần giác ngộ hoàn toàn, không có chọn lựa mà bằng xu hướng nhiều hơn. Vì chúng ta chưa có tuệ quán sâu sắc, về những hình tướng đại diện theo Phật Giáo. Chúng ta chưa có tiếng nói kiên quyết, vì chúng ta chưa có người chỉ rõ những ảo thuật trong Phật giáo giả hiệu. Khi ly dục được bao nhiêu thì chúng ta bớt thù hận bấy nhiêu. Chúng ta cúng dường phi pháp là chúng ta cảm thấy chúng ta có tội với thế hệ mai sau. Hơn bao giờ hết, chúng ta hãy đứng lại và lắng nghe tiếng nói của Chân Sư đang dội trong tâm hồn. Vì đó là tiếng nói lương tâm thời đại, tiếng nói của thực hành, tiếng nói của sự trong sáng minh triết hóa tư tưởng của mọi con người.

Vi diệu thay Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã tìm ra được đạo đức nhân quả và với những chương Phật Giáo từ Nguyên Thủy đã cho ra đời biết bao Thánh nhân, biết bao Hiền triết, đem đến hạnh phúc cho con người qua gương hạnh chứng ngộ, qua sự giáo dạy chân lý giải thoát cao thượng. Mâu Ni dạy khi không còn một chút dục dính trên đầu móng tay, con người sẽ hết chướng ngại pháp trong lòng để đi vào thế giới của trí tuệ Tam Minh. Lúc đó ngồi một chỗ có thể thấy được những hành tinh xa lạ, nghe được những âm thanh từ xa, từ lâu đời còn tồn tại trong vũ trụ. Lời dạy này là một hướng tâm cho mỗi giây, mỗi giờ trong chúng ta buông xuống những trần cấu đau thương .

Ngày nay tôi thấy rất nhiều người cư sĩ trong một vài hệ phái Phật giáo, họ quá sùng kính cực đoan vị giáo chủ của họ. Đây là một trong những dục chướng của con người tiêu nha ý chí giải phóng khổ đau. Người cư sĩ được tắm mình trong ánh sáng của chánh Phật pháp, họ rất minh triết trong sự tín ngưỡng Phật Giáo, ngưỡng kính Chân Sư, vì đạo là phương tiện bệ phóng ở ý chí của ta, phi hành vào cõi chân thường giải thoát.

Chân Sư dạy: ngăn ác diệt ác, ly dục ly ác pháp, không làm khổ mình không làm khổ người, không ném rác bừa bãi, không trừu tượng mê tín thế giới vô hình tướng, nên chánh niệm tỉnh giác định, hướng tâm thiện tạo lực thiện, đẩy lùi chướng ngại ác pháp, quét sạch ngũ triền cái, tham, sân, si, giác ngộ lý nhân quả và áp dụng nhân thiện, để diệt ngã xả tâm, đem lại môi trường sống thanh tịnh cho tâm linh cho cộng đồng.

Chân Sư đặt nặng phương pháp làm Thánh, và xem giới, định, tuệ của Phật là điều tất yếu. Đạo mà không giới sẽ mất đi phẩm chất trang nghiêm, giải thoát; đời không pháp luật nghiêm vì thiếu dân chủ và cuộc đời có nguy cơ tụt hậu, quan liêu độc đoán. Chúng ta hãy nghe Chủ tịch Hồ Chí Minh nói: Muốn chống quan liêu phải dân chủ, và địa vị của dân là cao nhất, vì nước ta là nước dân chủ. "Không có gì quý hơn độc lập, tự do". Có nghĩa là nó tồn tại song song với sự tồn tại của luật pháp xã hội ....

Đạo Phật cũng thế, khi nào người cư sĩ biết trân trọng giữ gìn không hộ pháp, không cúng dường sai giới Phật, không đồng lõa với người phá giới, biết nhận xét tư duy, nhất là am hiểu giới luật Phật trước khi dẫn tâm vào đạo, hãy tỉnh giác trước lời hoa mỹ, lừa đảo của người âm mưu phá hoại Phật Giáo. Đạo Phật tinh hoa tuyệt vời là nền tảng hưng thịnh trên mọi lãnh vực ....

Chân Sư triển khai Chánh Phật Pháp vì rất yêu dân tộc Việt Nam, muốn dân tộc Việt Nam và nhân loại không lầm lỗi trong khổ đau, muốn dân tộc có dân trí, có đức hạnh thì hạnh phúc mới tuyệt vời ... Mà muốn như vậy, thì không có giải pháp nào tốt hơn là phải làm sống lại giới luật Phật trong lòng tứ chúng. Ngày xưa thời còn trẻ đến với Phật Giáo bằng lòng kính tin gương hạnh của Đức Phật hiểu trên lý thuyết:

**"Chư ác mạc tác,
"Chúng thiện phụng hành,**

**"Tự tịnh kỳ ý,
"Thị chư Phật giáo"**

Nhưng không biết pháp diệt ngã xả tâm để thành tựu lý thuyết trên. Ngày nay Chân Sư dạy: "Hãy thường để ý trên bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp là không thật của ta. Năng quán và như lý thiện tác ý thiện luyện tập nội lực cho thật sự có lực, lực làm chủ ý thức, làm chủ nhân quả, kiến trúc thế giới, an vui cho đời mình cho gia đình.....". Tập thuần một quan niệm sống không làm khổ xã hội. Có như vậy thì đời sống người cư sĩ Phật Giáo, khi còn tiếp duyên với đời như giao dịch mua bán, ứng xử luôn luôn có một nhân cách hiền hậu, thuận hòa, nhất là sẽ có đạo đức trí tuệ quần sanh.

Đạo Phật quý báu như thế, nên chính là hơi thở trong lành, là một nguyên nhân tồn tại để tiến lên an vui thánh thiện của con người. Chân Sư có mặt kịp thời trong thế kỉ hai mươi mốt, là một đại sự nhân duyên, để kết tựu lại đạo đức Phật Giáo; đạo đức làm người; làm Thánh; đạo đức của một tu sĩ, cư sĩ, từ đó hướng đến một xã hội thiện mỹ. Những tu sĩ giác ngộ sẽ hướng cái nhìn xuống và tiến lên chân trời Thánh quả.

Cư sĩ bấy lâu còng lưng, gánh nặng một đức tin vô vọng. Bạc sứ giả Như Lai thì loay hoay tìm mối mở không ra, đau xót lương tâm vì đang giẫm đạp trên đức tin của bá tánh. Chân Sư thấy tín chủ đuối hơi, mỗi sức nên thân già đành chống đỡ tiếp, thế mà người nữ đành lòng hủy phạm. Thật là đại ác nghiệp tam đồ không khiếp sợ sự băng hoại lương tâm, mất đường tiến hóa. Việt Nam ta tồn tại cho đến hôm nay đều trên nền tảng đạo đức yêu nước, yêu cái đẹp hùng dũng, yêu tinh hoa trí tuệ. Và giải phóng cái gì? Cái tiêu cực ác, quấy tội lỗi. Và đánh bại cái gì? Đánh bại lòng tham bất chính, bất cứ từ đâu đến. Do đó tình yêu cái thiện, chính là đưa con người đến văn minh, trong từng vi tế của cuộc sống, con người có nhân vị, vị tha, hiền hậu, nhu nhuyễn không gieo nhân ác, rất rõ lý vô thường, để gắng sống chân thường, không làm khổ cho nhau. Bản sắc của dân tộc ta, là tính đại đoàn kết để bảo tồn văn hóa đạo đức tuyệt vời của dân tộc. Những ai thực hiện ác pháp, để làm suy tổn Phật pháp, là đi ngược lại nguyện vọng cao quý của loài người, là thân ma của biển cả sẽ được sóng vỗ lên bờ. Nguyện vọng tha thiết nhất của người cư sĩ bốn phương là: Muốn có Phật Giáo Việt Nam trong sạch, muốn có chất lượng giải thoát cao cả, muốn giới luật lên tiếng để thẩm định vị thế của sứ giả Như Lai có đáng được kính trọng hay phải được đánh giá và tự khẳng định trách nhiệm thiêng liêng với dân tộc với tín đồ. Có như vậy Việt Nam mới có được một Phật Giáo chơn chánh màu nhiệm.

Mỗi người cư sĩ bốn phương là mỗi nhân ái, mỗi chánh kiến, mỗi tinh tấn tu sửa, yêu nước, yêu xã hội, xả ly ác pháp, vun đắp cho quê hương, có vô lượng rễ phụ trí tuệ khỏe mạnh như thế thì cây Phật Giáo sẽ đem bóng mát mùa xuân cho cuộc đời. Người cư sĩ dứt giới luật nên tà pháp dễ xâm thực, dễ lợi dụng lừa đảo.

Người cư sĩ thiếu pháp hành, dần dần tuyệt giống Phật Giáo, dẫn đến lừa Thầy, phá đạo. Những người tu sĩ hiện thời phải làm như thế nào đó để được phục sinh lại uy tín trong cách nhìn của con người hôm nay. Dường như đa số là gièm chê nhạo báng và họ rất đúng. Ân dương nương Phật vô tình hay cố ý không kính trọng Giới Phật thì căn bệnh thế tục hóa Phật Giáo chẳng còn thuốc hồi sinh. Đến giai đoạn đó xin đừng oán trách Phật tử chúng tôi phải chọn con đường Phật Giáo thánh thiện hóa cuộc đời.

Quý vị đừng ngã mạn xem thường chúng tôi là cát bụi, đất mùn. Đất mùn tốt nên cây trái thơm ngọt. Cây trái nuôi người yêu đạo pháp, dân tộc, yêu chúng sanh căn thổ, trí tuệ. Đừng lợi dưỡng phóng dật trong kiếp khổ trầm luân của giống nòi. Chúng ta không thể đồng lõa với cái trái luật, cái ác, mà phân hóa tu dưỡng thanh khiết yêu thương từ, bi, hỷ, xả ....

Chân Sư đang gây dựng chất chiu cho dân tộc ta cây Phật Giáo và cấy vào đó chất sinh học siêu thoát không gây nhiễm môi trường sống tâm linh. Có pháp hành được truyền dạy từ vị Thầy đắc pháp hành, cho nên đường đi của nhân quả rất an ổn sẽ hướng hạnh phúc tương lai tránh điều ác nghiệp. Bác Hồ trở thành vị lãnh tụ anh minh, vì Bác có chỗ đứng trong lòng nhân dân với lối sống giản dị đạo đức. Câu nói trí tuệ của bác Hồ là: "Đồng bào hãy tin tôi, tôi không bao giờ bán nước ... Phản bội đồng bào ..." Câu nói này đã tạo thành một sức mạnh chống xâm lăng. Gương hạnh sống vì mọi người rất chơn thật tốt đẹp như thế đã giúp bác Hồ Việt Nam trở thành vĩ nhân. Đời sống của bác Hồ rất là dễ mến, rất cảm động. Vì thế ai

tham ô, lãng phí, tiêu cực, hống hách, cửa quyền, ác bá, cường hào là đi ngược lại tư tưởng dân chủ của Hồ Chí Minh, làm ô danh lịch sử, làm nghèo đói dân tộc.

Đời hay đạo đều giống nhau ở cái thiện, cái mỹ, bình đẳng, nhân ái. Có đức, có tài, có cả cái tình yêu nước nồng nàn là chỗ dựa của quần chúng. Có giới hạnh, có lực tuệ, có chứng ngộ là một ích lợi vô cùng lớn lao của nhân sanh. Có tài không giới đức thì đời chúng rất gian nan, như phân biệt giàu, nghèo trong cửa đạo, tranh chấp, ganh hiềm, chóng quên lý tưởng giải thoát, làm suy giảm hình ảnh Phật Giáo từ bi ....

Cái ngại nhất của đời tu là cái dục, cái nghiệp của nhiều kiếp tuôn trào, nổi dậy cần có ý chí xả ly. Ai có tu mới thông cảm cho đời tu sĩ. Chân Sư, Cô Diệu Quang và quý cô hộ pháp thấy được điều này nên đã hy sinh gần nửa đời mình lo từ bát cơm, tứ sự cho giới tu sĩ, cả giới cư sĩ. Tạo khung cảnh môi trường gần gũi Chân Sư tu tập thật là có phước lớn cho người an trú ở Chơn Như. Buông xuống! Buông xuống! Cố gắng tạo thành một uy lực thật mạnh theo thời gian, mới có hy vọng buông thuyệt. Phải trạch pháp, phải buông xả vọng tâm, nhất là phải thấu thị pháp trần hữu huyền thì mới có thể tỉnh ngộ yêu đời, thực hành pháp ly dục ly ác pháp. Tôi rất kính trọng bậc xuất gia đoạn dứt ái kiết sử. Có Ngài là anh hùng tự chiến thắng mình, khi đối thoại với chính mình, khi hoàn thiện trách nhiệm của mình với tất cả người thương, khi những ràng buộc đã được xả ly trong niềm thanh thản thì đó là những giây phút tất cả đều dứt nghiệp hoặc.

Dân tộc Việt Nam nói riêng, loài người trên thế giới nói chung, đều là chúng sinh duyên hợp trên một nóc nhà trái đất nhiều bất trắc, khổ đau. Cái đạo lý từ bi được bảo hành trên giới luật nghiêm cần chính là giúp loài người xích lại gần nhau hơn. Diệt cái ngã mạn, xả cái ác tâm qua sự kết tụ của lực hướng tâm, tức là chuyển đổi cuộc sống được thánh thiện văn minh hơn. Ngăn ác diệt ác tức là hóa giải tên lửa hạt nhân nham hiểm trong tư tưởng loài người. Nhưng ác nghiệt thay, có một số người không đeo đuổi cái chân lý trí tuệ đại bi ấy, lại đẩy loài người đến vực thẳm kinh hoàng chết chóc. Trên quỹ đạo của nhân quả, kẻ gieo gió tất gặp bão. Đem đau thương tang tóc đến cho người khác, nhất định sẽ thọ lấy quả nghiệp thảm thương.

Hãy để ý mà xem bức tranh nhân quả đã và đang diễn ra trong sân khấu cuộc đời. Mỗi con người chúng ta đang sống trong nhân quả, có người đang vô minh trong nhân quả, có người đang chuyển và làm chủ nhân quả, có người áp dụng nhân quả thiện làm kim chỉ nam hướng đến Tam Minh vi diệu.

Đức Phật dạy: tránh các điều ác, làm các điều lành, để đạt đến tam giới an tịnh. Những lời dạy của Đức Phật, ngẫu nhiên giống như anh kỹ sư chuyên môn cây chất sinh học y theo ý muốn cho cây ra hoa trái đúng như đã định. Pháp hướng tâm chính là đạo lực cho tâm sống động, không bị đồng hóa khô như đất đá, mà tâm luôn vươn tới, vượt lên cảnh giới bất động tâm định, định như ý túc. Thân là duyên hợp của các uế trước. Tâm là hệ quả huân tập của nghiệp, của vọng đang tạo nhân, trả quả. Phật là phát phủ, là sự thành tựu của giác ngộ, một khối kim cương lấp lánh, qua một quá trình chất lọc của lực tuệ. Thánh là thanh thân tuyệt vời trong thao tác vận hành cỗ máy tham, sân, si ra Tam Minh thanh tịnh Phật, là chuyển đổi ra Thánh nói chung là do lực hướng tâm thiện, lực của ý chí giữ giới. Giới, định, tuệ chính là Tam Minh, lực thông, giải thoát ....

Qui trình chuyển phàm ra Thánh, chính là cấy gen Thiên Đường trong mỗi trái tim con người. Đạo Phật là hạt giống của trí tuệ, là xa lộ giải phóng khổ đau, biến kiếp tạm của loài người trở nên có ý nghĩa chân thường hơn, chỉ cần con người biết hướng tâm theo ý sống cao cả thì trong cõi ta bà cát bụi sẽ trở thành kim cương lấp lánh niềm hạnh phúc vô biên.

Khi tâm trạo cử, hôn trầm, vô minh trong thế giới ác dục, thì trong khối trầm luân, điên đảo đó sẽ phóng ra sóng vi ba gây bất ổn cho môi trường sống và âm hưởng địa ngục sẽ biến ta bà thành khổ lụy.

Từ trường giác ngộ của vô lượng trái tim Phật sẽ làm cho hành tinh này đáng yêu hơn, con người không trầm cảm trong bất ổn khổ đau. Luôn tỉnh dậy mà đi trong bình yên vô tận. Trên nền tảng nhân quả Đức Phật đã lập nên những hệ thống khuôn mẫu, giúp con người có lộ trình chấm dứt đau khổ, mà "Đường Về Xứ Phật" và Chân Sư chính là người có uy đức trí

tuệ hướng đạo cho tất cả chúng ta.

Chơn Như nổi liền mạng mạch Phật pháp, róc rách suốt chảy trong lành trắng xóa một niềm tinh khiết. Chim hót líu lo gọi mùa xuân mới, báo hiệu một ngày mai tràn đầy hy vọng ...

H.N.H.
28-4 âm lịch 2001

TÂM NGUYỆN LIỄU THIỆN

MÊ TÍN DỊ ĐOAN, NỖI LO KHÔNG CỦA RIÊNG AI

Hiện nay Đảng, chính phủ ta rất tôn trọng tự do tín ngưỡng của mọi tầng lớp nhân dân, của mọi tôn giáo và luôn tạo mọi điều kiện để các tôn giáo được tự do hoạt động. Nhưng, không vì thế mà chúng ta lợi dụng sự tự do đó, để làm mất đi giá trị chân, thiện, mỹ trong truyền thống của dân tộc. Tạo ra vô vàn tệ nạn mê tín, dị đoan, qua các hình thức như: lễ hội, cúng bái, cầu khấn, tế lễ v.v... Vậy để góp phần vào việc chống tệ nạn mê tín, dị đoan chúng ta phải làm gì đây? Câu trả lời này không chỉ riêng của Đảng, nhà nước, chính phủ, mà ở ngay mỗi cá nhân chúng ta. Trong phạm vi bài viết nhỏ hẹp này tôi chỉ mạn phép xin đề cập đến một bộ phận tôn giáo trong vườn hoa tôn giáo của đất nước, đó là Phật Giáo.

Muốn chống lại nạn mê tín, dị đoan ngày một hoành hành dữ dội, chúng ta không chỉ làm phần ngọn được, mà phải làm ngay từ phần gốc, nghĩa là ngay tại nơi đào tạo Tăng, Ni, ngay tại nơi quý vị trụ trì trong các chùa. Nhất là quý vị phải kiên quyết dẹp bỏ mọi tập tục truyền thống của dân gian ra khỏi môi trường tu học của quý vị. Hãy trả lại mọi giá trị đạo đức nhân bản về nhà Phật! Quý vị đừng vô tình mà chối bỏ trách nhiệm và để lên đầu chính phủ được. Bởi vì những vị lãnh đạo nước cũng là những con người bằng xương, bằng thịt như quý vị, họ phải gánh bao trọng trách mà Đảng và nhân dân giao phó. Chúng ta cũng không thể đổ lỗi lên đầu những người dân được, vì họ cũng chỉ làm theo sự vô thức, theo tập tục truyền thống mà vô tình hay cố ý chính từ nơi quý vị truyền bá.

Kính thưa quý vị đứng trước tệ nạn mê tín, dị đoan hiện nay, là những con người theo Phật, học Phật, quý vị có suy nghĩ gì? Sự tu hành của quý vị có làm lợi ích cho đất nước, cho dân tộc không? Nếu quý vị trả lời là có, thế thì tại sao tệ nạn mê tín, dị đoan lại xảy ra mạnh mẽ và dữ dội đến như vậy. Không những nó xảy ra ở mọi hang cùng ngõ hẻm, mà nó còn xảy ra ở ngay tại nơi quý vị trụ trì đó. Bằng chứng là hiện nay hầu khắp các nhà chùa trong thành phố đều bày đặt ra đủ mọi loại cúng bái, tế lễ, mang nặng đầu óc phong kiến lạc hậu, thông qua các hình thức như xin xăm, bói quẻ, cúng sao giải hạn, bán khoán, cúng tiền vong linh, vàng mã một cách bừa bãi.

Ở đây tôi có may mắn, cũng là một Phật tử được học hành theo giáo lý nhà Phật. Tôi thấy mọi điều trong kinh sách nhà Phật dạy hoàn toàn khác xa với cuộc sống tu hành, sinh hoạt hiện nay của quý vị. Giáo lý nhà Phật chỉ dạy cho con người chúng ta một nền đạo đức nhân bản tuyệt vời, bằng những công việc thực tế, cụ thể, bằng ý chí tự lực, tự cường vươn lên trong cuộc sống. Chứ không phải là một giáo lý yếm thế, tiêu cực, trốn tránh trách nhiệm như mọi người lầm tưởng. Với sự hiểu biết của bản thân, tôi không dám bàn luận về phương thức tu hành của quý vị, mà chỉ dám xin đề cập thẳng vào vấn đề bức xúc nhất hiện nay mà mọi loại phương tiện thông tin đại chúng đang nói tới đó là tệ nạn MÊ TÍN DỊ ĐOAN. Một tệ nạn đang góp phần làm nghèo đất nước, làm hủy hoại giá trị văn hoá của cộng đồng.

Tại sao lại có sự mê tín, dị đoan mạnh mẽ đến như vậy? Câu trả lời này nằm ở ngay nơi tâm của quý vị, chứ không đâu xa.

Nhiều lúc quý vị tự hào cho rằng hiện nay Phật pháp đang hưng thịnh, nhưng quý vị đã nhầm. Vì hằng năm quý vị đào tạo ra rất nhiều Tăng, Ni có bằng cấp trên mọi miền của tổ Quốc nhưng chỉ có số lượng chứ không có chất lượng. Chính số lượng này lại là một gánh nặng cho nhân dân. Vì nhìn cuộc sống tu hành của quý vị là thấy rõ ngay liền quý vị không hề giữ gìn giới luật của những người tu hành, mà lại sống cũng như người đời chẳng khác gì, cũng

đầy đủ mọi vật dụng đắt tiền. Những vật dụng ấy ở đâu ra, nếu bảo Phật tử cúng tiền ư? Khó lắm, nếu quý vị không bày đặt ra mọi trò cúng bái, tế lễ như xin xăm, cúng sao giải hạn, bán khoán, cúng tiền vong linh người quá cố, v.v... thì làm sao có được? Như thế vô tình quý vị đã gieo rắc sự mê tín dị đoan vào trong niềm tin của quần chúng. Vô tình tạo ra kẻ hở cho những kẻ mượn danh tôn giáo hoạt động chính trị, gây mất trật tự trị an cho đất nước. Nếu có hỏi thì quý vị trả lời là hiện nay sự tu hành của quý vị đang hoà nhập với đời sống của nhân dân. Vâng, hoà nhập chứ đừng hoà tan. Đừng vì vật chất tầm thường cám dỗ, mua chuộc, để rồi phải làm theo mọi tập tục cổ hủ, mang đầy tính mê tín, dị đoan của dân gian, làm mất đi sự trong sáng của giáo lý nhà Phật, làm hủy hoại đi một giá trị tinh thần văn minh hiện đại mang đầy tính nhân văn, nhân bản.

Vậy cuộc sống tu hành của quý vị để làm gì? Để hàng ngày ngồi đó mà công phu tứ thời tụng kinh gõ mõ, ngõ hầu mong có được một cuộc sống giàu sang, phú quý, hay làm giảm tệ nạn xã hội ư? Thật là một công việc phí thời gian vô ích. Vì sự công phu đó của quý vị mà góp phần thật sự vào việc làm giàu cho đất nước, làm đẩy lui mọi tệ nạn mê tín, dị đoan thì Đấng và chính phủ không quá, khỏi phải xây dựng nên nhiều bộ luật để giam giữ giáo dục con người.

Là những người làm tôn giáo quý vị suy nghĩ gì đây trước tệ nạn mê tín, dị đoan mà hàng ngày báo chí, phát thanh, truyền hình đưa tin. Nếu quý vị có đầy đủ lương tâm và trách nhiệm thì hãy xem xét lại cuộc sống tu hành của quý vị. Hãy biến cuộc sống tu hành của quý vị thành những tấm gương đạo đức sống động hiện thực nhất. Kiên quyết cho ra khỏi Tăng đoàn, những Tăng Ni không sống và hành theo đúng giới luật của nhà Phật, để không còn con sâu làm rầu nồi canh. Thà ít mà có chất lượng còn hơn nhiều mà chỉ có số lượng.

Như vậy thì sự tu hành của quý vị sẽ có lợi ích vô cùng to lớn không những với chính bản thân quý vị mà đối với cả dân tộc đất nước, sẽ góp phần vào việc đẩy lui tệ nạn mê tín, dị đoan bằng sự nhận thức của người dân chứ không phải bằng luật pháp.

Khi viết bài này tôi chỉ có một mong muốn duy nhất, một mong muốn tột bậc là làm sao tất cả chúng ta bất kể là tôn giáo hay không tôn giáo hãy góp công, góp sức vào việc đẩy lui tệ nạn mê tín, dị đoan ra khỏi đời sống người dân, bằng những việc làm thiết thực nhất, cụ thể nhất, để làm cho trí tuệ của dân tộc, của con cháu hiện nay và mai sau mãi mãi ngời sáng trên con đường xây dựng đất nước.

Hà Nội ngày 6/3/2002
Con: Thích Nữ Liễu Thiện

TÂM NGUYỆN LIỄU TÂM

Hôm nay con xin phép Thầy và Cô cho con được tỏ bày tâm nguyện của con qua những trang giấy nhỏ bé này, và được gửi tới các bạn cư sĩ bốn phương. Vì lòng ước muốn Chánh Pháp được cứu trụ mãi mãi trên thế gian này, và mãi mãi được sáng chói huy hoàng, như bộ pháp bảo nhiều tập Đường Về Xứ Phật của Thầy Bổn Sư. Đó là ước nguyện của con.

Kính thưa quý cư sĩ và các vị đọc giả bốn phương cho tôi thành tâm xin gửi đến các vị, mọi thành viên trong đại gia đình cư sĩ Phật Giáo lời chúc sức khỏe và thân tâm thường thanh thản, an lạc.

Hôm nay đã đủ duyên lành được phép cùng các bạn, chúng ta cùng nhau đóng góp một chút vật liệu để xây dựng cho vững chắc nền tảng đạo đức làm người, không làm khổ mình không làm khổ người và không khổ chúng sanh bằng đức nhân nhục, tùy thuận, bằng lòng ..... Tác giả của chúng ta là Thầy Bổn Sư Thích Thông Lạc khả kính nhất, Thầy là hiện thân của sứ giả đạo đức, Thầy đã tu xong nên Thầy đã làm chủ được bốn nỗi khổ này, chỉ vì thương mọi người như chính Thầy nên Thầy một lần nữa lại dày công dày sức ngồi biên soạn ra những giáo án theo lộ trình giới, định, tuệ mà Thầy đã tu được giải thoát hoàn toàn.

Thầy cũng bằng xương, bằng thịt, Thầy cũng có mẹ có cha, Thầy cũng có huynh, có đệ ..
Thầy là hình ảnh về quá khứ của Đức Thế Tôn. Vào một mùa hạ năm đó tôi nghe tin đồn ở Tây Ninh có một vị Thầy đã chứng đạo ..... Với lòng khát khao tìm đạo giải thoát tôi đã quyết định xuống tàu vào Nam và tìm đến Tu Viện Chơn Như - Trảng Bàng Tây Ninh. Ôtô đỗ sát cổng tu viện mà tôi không hay biết gì, cứ ngỡ là chưa tới! Vì ở mất tôi chưa bao giờ chứng kiến một nơi tu hành nào như ở đây cả.

Nơi đây có nhiều cây xanh mát dịu, cảnh chùa được xây dựng đơn sơ, vách liếp, cột bằng tầm vông, lợp bằng mái tôn ở chánh điện thờ một pho tượng bằng thạch cao trắng Đức Phật Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni. Ngài đang ngồi ung dung tự tại dưới mái nhà giản dị mộc mạc thanh tịnh nhưng rất trang nghiêm tôn kính và đầy tính giải thoát bên trong.

Ngoài sân chùa có nhiều bia đá khắc ghi những lời xác quyết của Đức Phật Thích Ca Mâu Ni. Và ngày nay là Thầy Bổn Sư thấy đúng như thật con đường đi đến đích là lộ trình giới, định, tuệ, bất di bất dịch. Dù đó chỉ là một phần ngàn cũng không thể thay đổi được. Tất cả khung cảnh chùa ở đây tôi không tìm thấy một sự chi phí tốn kém nào, toàn là những vật liệu vừa nhưng trông vào rất trang nhã như phòng tiếp khách chỉ khoảng 20m, bộ bàn ghế đơn giản mộc mạc .. nơi ở của Thầy lại càng đơn giản hơn, Thầy không có đồ đạc đắt giá mà chỉ dùng những gì có mang tính thiếu dục tri túc mà thôi. Chỗ nằm nghỉ của Thầy chỉ là một phiến đá cũ kĩ từ lâu ...

Lần đầu tiên trong đời tôi được gặp một bậc chân tu giải thoát như vậy, tôi đã đi quá nhiều nơi trên đất nước, gặp phải quá nhiều cảnh hình ảnh của các vị tu giả, thì nay tôi ngỡ ngàng rằng sao ở đây lại có một nơi tu hành như vậy? lại có một vị Thầy ân cần từ bi lời nói của Thầy sao giải thoát lạ thường, gần ở bên Thầy toát ra trong Thầy không còn gì là ngã, là ta ..

Tôi được gặp Cô Út Diệu Quang lần đầu tiên, tôi không biết là Cô, mãi sau này tôi mới biết rõ Cô là bậc chân tu. Cô xả ngã, xả danh, xả lợi. Cô giản dị và nhanh nhẹn lạ thường thoản thoắt bước chân của Cô không để gì máy ai sánh kịp, Cô miệt mài lo việc chúng tăng và sau đó Cô còn tu cho mình. Cô còn giúp cho mọi người đập phá bản ngã ... Nhưng sao lại có những cảnh phê phán Cô cho Cô là đập mạnh quá, tôi ước mong rằng: một ngày nào đó cho tôi được chóng đủ duyên lành, tôi sẽ được về gần Thầy và gần Cô, được Cô đập phá một phen cho tan tành những khối si mê, u tối của tôi đi, thì phúc duyên quá, tôi ước muốn mà chưa thành. Đó là tôi thiếu duyên. Mỗi năm trôi đi, là mỗi lần xao xuyến trong tôi, vì thấy đường tu còn xa quá. Cái vô thường nó chẳng đợi chờ ai .....Tôi tự nhủ mình xem có con đường nào để đi tắt cho mau không nhỉ? Vàng con đường nhiệt huyết diệt ngã, xả tâm quá là vất vả. Đối với cuộc sống của người cư sĩ tại gia, biết bao nhiêu gia duyên như mất xích buộc ràng ... Nhưng không phải vì thế mà không tu được, chính nơi đây là một tâm địa, một mục tiêu, nơi xuất phát điểm của năm triền cái tham, sân, si, mạn, nghi ... nó luôn có mặt ở trong cuộc sống hằng ngày, do thân, khẩu, ý tác thành nghiệp thiện hay ác ...

Tôi áp dụng các pháp hướng tâm để xả bỏ, diệt cho sạch mầm móng tâm, gốc lậu hoặc thường phát khởi ở bốn nơi thân, thọ, tâm, pháp ..... Quả nhiên với thời gian năm năm so với 20 chục năm về trước tôi tu theo pháp môn Tịnh Độ, thì chẳng được những gì, nhưng 5 năm gần đây tôi đã theo pháp môn Nguyên Thủy thì đã thu được nhiều kết quả giải thoát rất cụ thể.

Thật là ồng phí cho những năm tháng tu theo pháp môn Tịnh Độ long đong, lật đật đi lên núi, xuống biển, lễ đồng, lễ tây để đi tìm đến những nơi mà người thế tục gọi là linh thiêng mà cầu lạy ...

Bây giờ nghĩ lại thì mình đã tự làm khổ mình và còn làm khổ cho gia đình chồng con lo lắng thật là quá vô minh lãng phí thời gian vô ích ...

Kính thưa các quý bạn cư sĩ, tâm tư của quý vị chắc đã phần cũng đồng nhất với tôi ..... Trong cuộc đời đi tìm đạo của mình gặp phải rất nhiều pháp môn mà đều chưa thấy giải thoát, nếu phỏng Thầy Chơn Như không cho ra đời bộ sách quý, với giáo trình tu theo con đường Đạo Phật Nguyên Thủy rộng rãi và ban rải khắp cùng năm châu bốn biển như ngày hôm nay, thì ở thế kỷ này không còn biết bao nhiêu người khổ sở, lang thang đi tìm đạo mà

không có kết quả, tiền mất tật mang như tôi cách đây 25 năm về trước .... Từ ngày tôi nhận được chánh pháp của Thầy bồ thí, ngày chăm lo tu sửa thân và tâm của mình cho dần dần sạch các lậu hoặc, không còn ham thích đi du thủy, du sơn và đi danh thắng cảnh chùa, cầu an, cầu siêu gì nữa ...

Có một số sách của các vị học giả biên soạn ai đó cho là hay, song tôi xác định rằng: khi mình đã tìm được con đường đi đúng chân lý rồi thì ngoài ra không còn có ai thuyết pháp mà mình phải bỏ phí thời gian để vào đó nghe không có ích lợi gì cho việc tu sửa thân tâm của mình, thì không nên xem nữa. Sách của Thầy biên soạn là một pháp môn không thể sách nào sánh kịp vì Thầy dạy có pháp hành rất độc đáo, dễ hiểu, dễ ứng dụng ví như nước với sữa và như cơm ăn dễ sống hằng ngày, rồi pháp ra là bốn nơi này bất an liền, "ác pháp" đập vỡ ngay .... Vì vậy Thầy Chơn Như dạy cho chúng ta pháp tu "Tứ Chánh Cần". Thầy luôn nhắc nhở nhắc đi nhắc lại là cần tu, do vậy mà Phật mới bảo là "Chánh cần" luôn chuyên cần tu tập pháp hằng phút, hằng giây, hằng giờ, hằng ngày, hằng tháng, hằng năm ..... Quả là vi diệu thay! Thầy cho chúng ta một pháp bảo nhiệm mầu ....

Kính thưa các bạn cư sĩ, có một số các bạn tâm sự bảo là pháp môn này tu khó quá, cao quá "giới luật" khắt khe quá .... Đối với góc độ tu hành của người cư sĩ chúng ta Thầy dạy: cho một lộ trình rất phong phú, ví như ai ăn nhiều thì no lâu, ai ăn ít thì chóng đói hoặc là tu nhiều được giải thoát nhiều tu ít thì được giải thoát ít, còn ai không tu ít thì sẽ không có được gì. Có gì đâu mà bảo là khó, nếu ai quyết tâm tu sẽ giải thoát làm chủ bốn nỗi khổ sinh, lão, bệnh, tử để trở thành một vị Thánh Hiền. Có khó thật, nhưng không phải là không tu được. Như bây giờ Thầy của chúng ta vậy! Và tương lai qua giáo án "Đường Về Xứ Phật" ở thế gian này chắc chắn sẽ có người tu chúng đạo mầu, vì Thầy Chơn Như đã để lại một kho báu pháp hành rất cụ thể dẫn dắt người tu đi từng giai đoạn I,II,III,IV như trong giáo án Thầy đã dạy.

Thầy đã tu xong, nên Thầy ước mong ở trên trái đất này có nhiều người tu chứng, để trước hết là cứu mình ra khỏi kiếp khổ đau, và sau là còn độ cho biết bao nhiêu người trên hành tinh này, đang sống lênh đênh không có bến bờ nào để mà cập bến ... Vì con người trên hành tinh này, họ đang sống buông thả với vật chất và khoa học hiện đại, nếu không có đạo đức song song thì quả là bất hạnh.

Thầy Chơn Như đã nhìn nhận trước một bước của sự phát triển này, nên Thầy rất quan tâm đến đạo đức nhân bản, đạo đức làm người ...Thầy đang khơi cho dòng chảy nhân bản được lưu thông. Thầy quan tâm đến tất cả mọi góc cạnh của cuộc sống xã hội, vì đối với trí tuệ vô hạn của Thầy có cái gì chướng ngại về đời, về đạo mà Thầy không thông suốt, nên vì thế mà ngày đêm Thầy không để ý đến "hoặc một sát na ..... Thầy muốn cho trái đất này là một Thiên đàng, là hạnh phúc thật sự trên bình diện đạo đức nhân bản - nhân quả. Hiện nay ở góc độ các tôn giáo nói chung và Đạo Phật nói riêng Thầy rất trăn trở về con đường đi của Đạo Phật ngày nay đã biến thái quá nhiều, làm lệch lạc tôn giáo này trở thành một văn hóa dân gian mê tín, lạc hậu không thể chấp nhận được. Gần đây trên báo An Ninh đăng rất nhiều tin "dật gân" xem xong tưởng chừng như chúng ta đang lạc vào một xã hội đen của đạo. Ở Thái Lan có đang ảnh một số ông sư đầu trọc mặc áo cà sa y vàng mập béo lúng lính đang thành lập một công ty dịch vụ chuyên đi theo dõi truy lùng các tin tức nóng, để dễ bề dục lạc và còn nhiều thuận lợi làm sai giới luật. Hoặc vừa rồi ở thành phố Sài Gòn 31 ngôi chùa nào đó ở ngoại thành, ông sư đứng ra tổ chức lễ cưới cho một cô sư ni phá giới hoàn tục lấy chồng được tổ chức linh đình. Hỷ hả ngay tại chùa. Đó là một phi đạo đức biến thái của chùa thành nơi ô uế bất tịnh hạnh.

Ngày nay Phật Giáo chuyển hóa sang dạng đời đạo viên dung ló bịch. Đạo là đạo, đời là đời, không thể biến cửa chùa thành một khách sạn hoặc một công ty dịch vụ. Thật đau lòng cho Đạo Phật ngày nay. Chúng ta không đồng ý với cách biến thái Đạo Phật như vậy, đó là một sự phỉ báng Đạo Phật hết sức tồi tệ. Lợi dụng lòng tin ngưỡng của các Phật tử ít hiểu sâu biết rộng về nguồn gốc của Đức Phật Thích Ca Mâu Ni. Ngài đã để lại một kho báu có giá trị vô giá về đặc trưng cho tính giải thoát và đạo đức nhân bản, cho chúng ta. Con người muốn làm chủ được bốn nỗi khổ đau của kiếp làm người, đó là làm chủ sanh, lão, bệnh, chết ... Ngoài vấn đề cơ bản này theo giáo án Thầy Chơn Như soạn viết ra .. Thầy hé mở chút xíu về trí tuệ siêu việt của một vị đã chứng đắc. Ví dụ như lời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni nói: "Ngày các Thầy Tỳ Kheo những gì ta nói với các Thầy hôm nay ví như nắm lá cây trong lòng bàn

tay ta, còn những gì ta chứng đắc ví như rừng lá cây vậy ...."

Đây là sự thật xác quyết của đức Phật ngày xưa cách đây hơn 2 ngàn 5 năm trăm năm và ngày hôm nay Thầy Thông Lạc cũng đã dạy lại như thế điều này chứng tỏ ai đi đến đích này thì sẽ hiểu biết đúng như thật ... Đạo Phật ra đời là như thế, nên ngày xưa với các triều vua chúa phong kiến ở một số nước họ đã hàm mộ, và tín ngưỡng đạo Phật rất khả kính. Dần dần vì tam sao thất bản gốc Nguyên Thủy của Đức Phật để lại, nên con đường tu hành của Đạo Phật ngày nay mới ra nông nổi này, tu sĩ phá giới bẻ vụn giới đến độ báo động cấp cứu.

Thầy là vị A La Hán của thế kỷ thứ 20 và sang đầu thiên niên kỷ thứ ba Thầy đang hoàn chỉnh nốt lộ trình tu hành của pháp môn giới, định, tuệ đặc biệt nhất có 10 tập đạo đức làm người và 2 tập đạo đức làm Thánh. Đó là việc Thầy đang quan tâm đến ở thế kỷ 21 này - Chúng ta là những người con Phật, con của Thầy, lúc này đây không gì quý giá bằng chúng ta cố gắng siêng năng tu hành luôn làm gương sáng cho mọi người soi về đạo đức không làm khổ mình, không làm khổ người và không làm khổ chúng sanh, nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng... Qua đây trong gia đình và bạn bè mình giác ngộ và cùng tham gia nhiệt tình, đó là chúng ta đã dâng lên một kỷ vật vô giá để cúng dâng Phật và cúng dâng Thầy vào những ngày Phật Đản hoặc ngày sinh của Thầy, đặc biệt nữa là chúng ta đã cùng Thầy và Cô Út Diệu Quang thắp sáng lại ngọn đèn chánh pháp không để cho Phật Giáo bị tà giáo mê tín, ngoại đạo làm lu mờ và tắt ngấm được. Phật Pháp Chánh Thống phải được tồn tại, còn cái gì tà pháp phải được loại trừ ra. Các bạn ơi! Chúng ta tay nắm chặt tay để đoàn kết lại cùng nhau xây dựng cho nền đạo đức nhân bản ngày càng sâu và rộng lan truyền tỏa hương thơm đi khắp năm châu bốn biển nơi nào cũng được sáng chói huy hoàng mãi mãi ....

Kính thưa các bạn cư sĩ bốn phương! Trong cuộc đời của mỗi cư sĩ, chúng ta có nhiều hay ít, ai cũng vấp phải một cản trở, hay nói cách khác là chướng ngại pháp. Đó là những khối duyên nợ thiện ác nghiệp báo của thành viên trong gia đình mình ...

Câu chuyện tôi sắp kể ra với các bạn sau đây, là một câu chuyện Thầy bổn sư dạy cho tôi qua một bài pháp rất thực tế và rất cụ thể. Thầy chỉ dạy cho chúng ta về đường đi lối về của nhân quả thiện ác và các pháp là vô thường, nên qua câu chuyện nức nở thương tâm đau khổ xảy ra với gia đình của chúng tôi... Nếu không có pháp môn nhiệm vụ diệu của Thầy cứu giúp cho tôi thì giờ này chắc có lẽ tôi đã bị điên dại mất... Ngày 14 - 3 - 2002 vừa qua là ngày ác pháp đến với tôi và cũng là ác pháp đến với con gái của tôi và cũng là ác pháp đến với bố mẹ hai bên nội ngoại - Câu chuyện con rể của tôi. Cháu làm việc ở Bộ Ngoại Giao được cử sang công tác ở Bộ Quốc Phòng kết hợp với Đại Sứ Quán Mỹ ở Việt Nam làm công tác nhân đạo "tìm hài cốt Mỹ trong cuộc chiến tranh ở Việt Nam, v.v... Con rể của tôi, cháu rất đôn hậu, hiền lành và giỏi giang, thông minh và chăm chỉ ... Ngày hôm ấy máy bay bị gặp sự cố ở Đồng Hới nên đã bốc cháy và rơi xuống... gồm có 7 người mỹ và 9 người Việt Nam trong đó có con rể của tôi ... Một bi thảm đem lại cho 16 gia đình ...

Tôi lấy bình tĩnh và tư duy quán xét về cái chết của cháu lúc đầu thì có kết quả. Lúc bấy giờ tôi đang Thọ Bát Quan Trai cách Hà Nội 7km, được báo tin tôi vẫn bình tĩnh và xả thọ, xả khổ ... xả tâm lo lắng, tôi vẫn an nhiên tu tập đến hết giờ chiều .... Cùng chị em xả giới xong, tôi đạp xe về nhà vừa sẫm tối .....

Lúc về đến nhà là lúc bối rối, tâm như tờ vò làm sao! Con gái khóc than, cháu ngoại khóc bố, họ hàng đông đúc, cơ quan tấp nập ... ra vào lúc này là lúc cao điểm nhất ... Người thế gian gọi là sét đánh ngang tai, khung cảnh ngao ngán, thê thảm, bi ai sầu khổ, v.v..... không thể tả hết được nội tình ưu bi sầu não cuộc thảm cảnh diễn ra trong 5 ngày cao điểm. Vì còn một số công việc pháp lý ... Các bạn có hình dung được không? Chắc là chỉ hình dung được nhiều lắm là vài sự việc, còn người ở trong cuộc thì mới nếm được mùi khổ như thật kiếp khổ đau của con người thật. Lúc này tôi phải đứng dậy, ôm pháp, phải hướng tâm để xả thọ khổ, xả tâm khổ, xả ác pháp và đẩy lùi các chướng ngại pháp.

Nhớ lại lời dạy ân cần của Thầy và cô Út ban rải và sách tấn cho tôi qua bài pháp lý vô thường và nhân quả ... Kịp thời soi rọi vào thân tâm tôi ngay liền, để tôi xả. Ôi! Thật là vi diệu thay! Thầy như một vị cứu khổ! Cho cả gia đình tôi, tôi đã tỉnh giấc mộng vô minh. Và tiếp theo đó tôi còn nhiệm vụ ngày đêm chăm sóc con gái và sức khỏe. Sau đó lại nhờ to giảng giải cho con hiểu về cái chết của chồng nó ... Qua bài pháp Thầy bố thí cho tôi lý nhân

quả duyên hợp, duyên tan vô thường ...

Đám mây nhân quả dần tan biến sau 15 ngày ... Đối với tôi thì có nghị lực vững vàng hơn những thành viên trong gia đình nên lấy lại thăng bằng về mọi mặt cũng không vất vả lắm ... Phông lúc này mà không được thẩm pháp của Thầy còn chới với giữa pháp cầu xin, thì thân tâm của tôi không biết đến bao giờ mới hồi phục được. Bà thông gia của tôi thật là tội nghiệp đến nay cháu mất được 50 ngày rồi mà bà chưa vui đi được bao nhiêu, vì bà cứ ngồi đây mà trách, mà than. Lời bà nói: năm nào tôi cũng lễ cầu an, giải hạn ở chùa ... năm nay cũng đã cúng sao giải hạn cho cả nhà rồi họ còn bảo năm nay cháu 45 tuổi sao mộc đức rất đẹp không có gì ... ngày nào tôi cũng tụng kinh phổ môn ở tại nhà cầu an... .. Thế mà tại sao ông trời lại làm khổ cho tôi thế này, cháu ăn ở hiền lành tốt bụng, sao lại chết sớm thế này ... biết bao những nghĩ suy bất tận ... khổ đau ... bà bỏ ăn, bỏ uống, thuốc thang triển miên, mất ngủ, mệt mỏi thần kinh. Tôi có đọc pháp của Thầy cho bà nghe về linh hồn và chết sẽ về đâu .. bà nghe, có hiểu tóm tắt và nói là hay ... tôi cũng vui đi một phần khi nghe pháp của Phật ....Do đó 49 ngày của cháu, bà không cho ai được ăn uống nhậu nhẹt gì .. bà cấm không cho tổ chức sát hại sinh linh, cũng vì bà chưa đủ phước nên gặp được chánh pháp của Phật của Thầy muôn mãn quá. Vì lúc bình an có ai nghĩ đến họa, nên không trang bị tư lương đạo đức nhân bản cho kiếp này và kiếp sau. Đó là một suy nghĩ sai lầm, buông thả của đa số người bị mắc chỗ này. Tôi trích một đoạn trong thơ Thầy dạy tôi: *"Cuộc đời là một bi hài kịch trên sân khấu nhân quả, hết đóng vai này đến đóng vai khác và luôn luôn tiếp diễn những trò ảo ảnh đó vô cùng tận. thế mà các con tự mình chuốc lấy sự khổ đau cho mình mà không biết, đó là vô minh mà không biết, đó là vô minh thiếu sự hiểu biết mà không hay".*

Tôi trích một đoạn khác: *"Nhờ những sự tốt bụng này tức là thiện pháp mà cháu Thanh Phước đã trả xong món nợ nhân quả quá nhanh, vì thế cháu ra đi lúc đầu còn xanh tóc, vừa mới 45 tuổi". Nếu cháu Thanh Phước còn nghe tiếng khóc thương của con và mọi người thì cháu rất buồn, vì cháu đã trả xong nợ, mà cứ kêu gọi đòi nợ cháu hoài, thì cháu rất đau khổ và không hài lòng phải không hề con?*

Sao các con lại vô minh đến thế? Người còn sống là còn nợ nhân quả, sao các con không lo trả cho hết? Người trả xong nợ ra đi thì các con phải vui mừng, có sao lại buồn khóc, thật là đảo điên ..."

Khi đọc xong bức thư này con hãy tư duy suy nghĩ, để tự cứu mình ra khỏi sự vô minh ngu dại của mình đã tự dày vò, đã tự làm khổ cho mình mà cứ mãi làm khổ đau không dứt, đó là một điều thiếu đạo đức nhân bản làm người đối với mình con ạ!

Hãy đứng lên tự thấp đuốc đạo đức lên mà đi, đừng để sống trong đêm đen tối mờ mịt mà món nợ nhân quả chưa biết kiếp nào trả xong".

"Thầy có lời thăm và chúc con quán xét xả tâm tốt để có một bầu trời thanh thân, an lạc và vô sự.

Thầy của con.

Qua bài pháp vô cùng quý báu này Thầy đã cứu tôi khi tôi sắp bị dòng nước nhân quả đánh chìm ... Tôi đã đứng dậy và mỗi lần ngã té là một lần vững vàng thêm, thân tâm tôi có phần như được tôi luyện qua lửa vô thường thử thách ... Quả là vi diệu thay, pháp Thầy cao siêu rất nhiệm màu.

Thế mới biết rõ lời của Phật của Thầy đã dạy: **Pháp của ta không có thời gian đến để mà thấy**. Thấy liền phải trả liền ...

Lời dạy của bậc Chân Sư quả là một vị thuốc dược thảo chữa cho tâm bệnh nan y biến mất .. Thân tâm tôi đến giờ phút này đã đầy lui được ác pháp ... bầu trời thanh thân, an lạc đã hiện ra .. con xin cảm ơn Phật, con xin cúi đầu lễ Thầy tam bái để tỏ lòng tri ân và ngưỡng mộ công ơn sâu dày vô bờ bến của Thầy đã kịp ra đời chánh pháp vào những thế kỷ này để chúng con còn có phao phách, làm hành trang đi nốt quãng đường còn lại để tiến bước về đất Phật theo bước chân Thầy đi ....

Con cũng xin cảm ơn, cảm ả công ơn sâu dày của Cô Diệu Quang, Cô đã kịp thời giảng cho con về lý nhân quả... Vì sao cháu lại có tuổi thọ ngắn ....con đã hiểu ra rằng tuổi thọ ngắn không phải là bất hạnh, tùy theo cái chết của từng nghiệp lực tác thành, có người ra đi trẻ rất an vui, thanh thản vì chết trong thiện nghiệp, có người chết trẻ bị dày dò đau đớn trước khi chết là ác nghiệp, có người sống thọ lâu dài trong thiện nghiệp, nhưng cũng có người sống thọ lâu dài trong ác nghiệp. Vì thế không thể có một suy nghĩ chung về tuổi thọ của mỗi con người là không chính xác. Thầy giảng rất rõ về nghiệp yếu nặng, nguyên nhân chính vẫn là do tạo nghiệp sát sinh nhiều ở kiếp trước hoặc kiếp này, hoặc là ăn nấu bản chất chế biến các loại thịt động vật, nó cũng tác thành nghiệp ác, Có những người bảo tại sao kẻ ác đức, ở kiếp này nó cứ sống sờ ra không sao, mà kẻ lương thiện lại bị chết sớm. Quả là với câu hỏi của người không có mắt nhìn thấu suốt nhân quả như vậy là rất khó hiểu. Đã nói nhân quả mà làm ác thì làm sao tránh khỏi quả khổ, chỉ có sớm muộn mà thôi.

Thầy đã chứng đắc đạo tri kiến giải thoát nên Thầy đã thấu rõ đường đi lối về của nhân quả ... Vì vậy chúng ta hãy tin sâu và hiểu rộng những lời dạy quý báu của Thầy qua giáo án Đường Về Xứ Phật ngộ hầu giúp cho mọi người chúng ta hãy chuyên cần tu hành để chuyển nghiệp ác sang nghiệp lành thiện, thì mọi sự bất toại nguyện và đau khổ của thân tâm sẽ tan biến, tuổi thọ sẽ hưởng sống trong thiện pháp, đó là người tu hành theo kinh Thập Thiện Thầy đã dạy là như thế, chúng ta hãy cùng nhau đứng dậy, cùng thấp đuốc đạo đức lên mà đi, để mãi cuộc sống là Thiên Đàng là Niết Bàn giải thoát các bạn nhé.

Chúng ta sẽ cùng nhau ước nguyện Chánh Pháp mãi mãi cửu trụ ở thế gian, sáng chói và huy hoàng. Để cho con, cho cháu muôn đời sẽ còn có chánh Pháp mà sống trong đạo đức làm người thì cuộc sống sẽ hết khổ đau sẽ không còn cảnh bi ai như một lối dụ của gia đình tôi vừa qua làm cụ thể vì chẳng còn lộ trình nào khác để cứu giúp chúng ta thoát khổ chân lý này là bất di bất dịch như lời dạy của Thầy chân như đã xác quyết. Đó là lời dạy của đức Phật ngày xưa và nay là bậc Thánh Tăng Chân Sư Thích Thông Lạc dạy cho chúng ta phải tự lực cứu mình bằng các pháp xả lòng ham muốn và dục lạc, xả tham sân si mạn nghi, xả bỏ thói hư tật xấu của mình qua bao đời huân tập và làm chấp vô minh, chứ không phải cầu lạy van xin, đó là tà pháp không phải chánh pháp. Biết bao nhiêu người cầu lạy van xin tiền mất tật mang như bà thông gia của tôi làm ví dụ cụ thể, còn biết bao nhiêu gia đình khác nữa họ còn khổ sở mãi mãi nếu không vượt thoát ra khỏi cái cạm bẫy mê tín oan khiên gieo rắc trong các chùa đền ở xã hội chúng ta nói riêng và cả trái đất này cũng đang chung một số phận âm, vô hình trừu tượng đảo điên ...

Chúng ta không nên lui tới viếng thăm các nơi này, vì đến đó những hình ảnh "âm u" sẽ dẫn dắt tâm chúng ta vào cõi tâm linh ảo ảnh khiến cho thân tâm chúng ta bất an, con đường tu hành lại phải gián đoạn. Chúng ta phải quay tâm vào soi rọi chính mình xem có lỗi gì để sửa, để xả cho trong, như lời Thầy và Cô Diệu Quang dặn nhắc: thấy lỗi người sửa lỗi mình, ai sai ai đúng ta không soi xét họ, chỉ chuyên cần sửa sang thân và tâm của mình qua đó dẫn dắt thân tâm vào thanh thản an lạc vô sự. Đó là nơi đến của những người tu theo đạo Phật đó là Niết Bàn, đó là giải thoát tại thế gian .

Kính thưa các bạn cư sĩ bốn phương câu chuyện bàn về chánh pháp và tà pháp còn nhiều nan giải vì như lời Thầy Chơn Như đã dạy: Lúc nào duyên của chúng sinh đủ phước thì lúc ấy sẽ được gặp chánh pháp và minh sư ...

Vậy lúc này ai đủ duyên phước mới được uống được ăn những dòng nước pháp lành chân chánh của Phật, của Thầy, còn thiếu phước thì chẳng bao giờ nếm được mùi vị giải thoát của dòng nước pháp chân chánh cả. Chúng ta hãy bình tĩnh vững tâm và hy vọng chánh Pháp sẽ được hưng thịnh và cửu trụ mãi mãi muôn đời sau không bao giờ mất đó là điều tất yếu chánh phải đuổi tà, tà là ác là gian giả dối lừa gạt thì không có một lý do nào còn có thể tồn tại ở thế gian được, ví như ngọn đèn leo lét ở trước cơn gió thổi mạnh vậy. Cuộc sống xa hoa lãng phí tiêu xài tiền cúng dàng của đàn na, và sự buông thả giới luật của các vị sư đáng là nỗi nhức nhối cho các hàng cư sĩ bốn phương hiện nay. Ai cũng thấy rõ cả, rất bề bối, song chỉ có điều là biết rồi để trong lòng mà đau mà xót. Biết nói cùng ai bây giờ. Thật là đau lòng xót dạ ...

Kính thưa các vị cư sĩ, vì Thầy quan sát thấy nỗi đau nhức nhối của chúng sanh nên Thầy đã đánh lên tiếng chuông thức tỉnh cho nhân loại, Thầy đứng mãi như sức siêu việt của đạo

màu dù có gặp bao gian nan trắc trở, gặp những thế lực của pháp môn dục lạc họ lần áp dọa đe trăm mưu ngàn kế, không làm sao cản được bước chân của bậc đã tu giải thoát. Thầy thấy hình ảnh và gương hạnh của đức Phật Thích Ca, Ngài bài bác lục sư ngoại đạo và sáu mươi hai luận thuyết.

Đó là trách nhiệm của các bậc chánh đẳng giác thấy nỗi khổ của chúng sanh nên ngài phải cứu khổ là như vậy.

Chúng ta cùng sự phát triển của đạo chánh đẳng giác mà Thầy là tác giả đương đại hôm nay hãy chung lưng góp sức tham gia đóng góp những ý hay việc làm thiện để cùng thời gian có nhiều đóng góp cho ngôi nhà chánh pháp mãi mãi xanh tươi và tỏa hương thơm giải thoát ....

Cuối cùng tất cả cư sĩ chúng ta cùng nhau hướng tâm thanh tịnh cúi đầu đánh lễ Phật đánh lễ Thầy tam bái để tỏ lòng tri ân và ngưỡng mộ công ơn sâu dày vô cùng khả kính của Thầy đối với tất cả chúng sanh qua giáo án Đường Về Xứ Phật.

Tâm nguyện còn dày song cũng xin chia tay quý cư sĩ ở đây, mong rằng các vị đọc giả lượng thứ cho tôi có chỗ nào thiên ý hoặc sai sót tôi xin được sửa chữa và xin lỗi

NAM MÔ BỔN SƯ THÍCH CA MÂU NI PHẬT

Kính ghi,
con của Thầy, Liễu Tâm

CƯ SĨ ĐỜI TÔN VINH CHÁNH PHÁP

TÁC GIẢ H.N.H. 10 - 03 - 2001

NGƯỜI CƯ SĨ TRƯỚC NGŨNG CỬA ĐỜI VÀ ĐẠO

Nắng trưa gay gắt, nóng rát cả làn da. Đường thành phố Long Xuyên như nhỏ hẹp lại, trong cái không khí nhộn nhịp ồn ào của những đàn xe gắn máy lại qua. Dân số gia tăng. Nhu cầu đời sống gia tăng. Sự đua đòi, vì thế cũng gia tăng ....

Ngôi chùa Quảng Đức nằm trong thành phố thương yêu, nép bên con đường lớn với một gian hàng bày bán tượng Phật, tượng Phước, Lộc, Thọ v.v.... kể cái ngã ba cuộc đời thành phố, chúng tôi hòa nhập với khối cộng đồng dân tộc mến thương, kẻ ngược người xuôi, người trần trở bức xúc, kẻ hân hoan hạnh phúc ... Người khổ sở, lo âu, tất cả có lẽ sẽ giống nhau trong công việc tìm kiếm miếng ăn cho cuộc sống tạm kiếp con người ... Chiếc xe tôi vượt năm mươi cây số nhọc nhằn, cái ruột cao su bong vỡ, cái duyên nó được thay ruột, chỗ đối diện với chùa Quảng Đức.

Cái nắng giữa tháng hai Ấ.L. sao mà oi bức thế? Thay vì vào quán nước có tiếng nhạc du dương, thả hồn theo mây khói để tận hưởng những phút giây mơ hạnh phúc, tôi rẽ lối vào chùa, đó là cái hướng tâm nhiều nhất trong tôi. Mỗi người sinh ra đời có những nhân quả khác nhau. Tư tưởng và hành vi cũng khác nhau. Nhân quả khác nhau ... chính do môi trường sống và sự hấp thu mọi sắc pháp thế gian. Do đó cái ban đầu rất quan trọng, nếu được giáo dục tốt là hạnh phúc cho cuộc đời. Nền giáo dục tốt rất là quan trọng cho con người. Giáo dục tốt nghĩa là giáo dục đạo đức cơ bản cho mọi chuyên môn sâu, mọi lãnh vực cuộc sống. Môi trường sống chung quanh là một phương pháp thực hiện sự giáo dục nhắc tâm và hướng tâm rất hữu ích.

Nếu như âm nhạc mỗi lời ca tụng môi trường sống xanh sạch đẹp, những mối tình cao đẹp, "Huyền thoại mẹ", lòng mẹ yêu thương đồng bào đất nước. Ca sĩ ưu tú với chiếc áo dài kín đáo dịu dàng ... hay những vở cải lương nói về tình phụ tử tuyệt vời, sự thủy chung đảm đang của người vợ, người Việt Nam kính phục .. Do đó Việt Nam phải thường thức món bản sắc Việt Nam. Biết kết hợp bài tình ca, những tinh hoa thiện mỹ của quốc tế phong phú cho cái di sản văn hóa Việt Nam.

Một đất nước nào đó mất gốc triết học đạo đức, ngoại lai văn hóa nghệ thuật, thì còn gì là cái hồn của dân tộc? Môi trường sống tâm hồn, môi trường sống xã hội tác dụng rất lớn cho giáo dục. Âm thanh, hình ảnh thanh nhã, cao quý ảnh hưởng tốt cho một đất nước lành mạnh. Nó cần phải được làm nền móng chứ có đổi thay. Nếu cái nhân này bị thay đổi, chúng ta sẽ có một đội ngũ ca sĩ nhầy nhót quá đáng, nếu không nói là vô duyên, lố bịch, giống Âu Mỹ chứ không giống Việt Nam. Xã hội sẽ sản sinh nhiều cô cậu choai choai, lạng lách, đua đòi xe cao phân khối, ăn mặc hở hang khiêu gợi, chi phối việc học hành, giảm suy nhân cách đạo đức đặc biệt Việt Nam.

Poc - Rock là nhạc của Châu Âu, của người Việt có máu Châu Âu thích cuộc đời cháy bỏng, sôi nổi, từ ngã đường này mà M. jakson ...kiếm được nhiều tiền, mặc dù chàng ta là một trong những ca sĩ tài danh của thế kỉ, người có nhiều lòng từ thiện giúp hàng triệu đô la đó, có thể chấp vá nổi cho sự phá sản bản sắc, mặc dù quá to lớn của dân tộc hay không? Chúng ta tính cái lợi và hại. Có một số nước lân cận ta đã khước từ M. Jakson ghé vào để Pop-Rock. Sự từ thiện hoàn hảo nhất là không để lại di chứng xấu, mà chính là sự vươn lên vỡ bờ của chân thiện mỹ. Chân lý thì không bao giờ có mặt trái. Có mặt trái tất là xảo biện.

Sự góp mặt trong muôn ngàn cái đẹp của thành phố Long Xuyên nói riêng. Về mặt đời thì ai cũng biết, về mặt đạo thì xin đơn cử vài ngôi tịnh xá như Ngọc Long, Ngọc Giang, chùa thì có Quảng Đức, v.v... Đó là đại biểu của đời sống tâm linh. Nói đến bất cứ lãnh vực nào, có phải chăng phần lớn là chúng ta nên nói đến con người. Thí như "Nhân hư đạo bất hư" điều này nếu như suy nghĩ kỹ hơn, cũng chưa hoàn toàn đúng. Ví như đạo đức nhân quả đã có trước, Đức Phật chứng ngộ được nên truyền dạy lại cho muôn loại, cho nên nói đạo tốt là người tốt. Đạo đức nhân quả và Đức Phật, sự dẫn tâm tốt vào đất đạo tốt có ích lợi tuyệt đối hơn là dẫn đạo xấu vào đất tâm. Đạo xấu là do người chế tác sai, tam sao thất bản. Hôm nay nhan nhản trước mắt ta có rất nhiều hình thức tôn giáo Đạo Phật, nhưng nhìn kỹ lại có phải là Đạo Phật không??? Thương cho người hậu học nếu không may mắn gặp phải đạo tà, đạo hư ...

Sư cô trụ trì sau khi uống xong ngụm cà phê Buôn Mê Thuột và nói cho chúng ta nghe như sau : "- Y kinh giảng nghĩa tam thể Phật oan, Ly kinh giảng nghĩa tức đồng ma thuyết"

Những người tu Đại Thừa hôm nay tu mãi không thành tựu là phải, vì những lỗi nói như trên đã không đi đúng qui luật nhân quả thiên đạo. Bởi họ đã cố tình biến Phật Giáo thành một tôn giáo nói một đằng làm một nẻo, bề sự màu nhiệm, gây hoang mang đức tin nơi con người. Đạo Phật nói chân lý như thế nào là hạnh phúc sáng tỏ như thế ấy. Ví như học làm bác sĩ thì làm thầy trị bệnh; học kiến trúc thì làm người xây dựng nhà cửa, cung điện, kỳ quan, đô thị. Làm kiến trúc sư học tam vô lậu học, hành tam vô lậu học tất thành giới luật Tăng, A La Hán. Nếu nói y chơn kinh Nguyên Thủy tất sẽ thực sự đem lại cuộc sống an lành cho con người, xã hội là làm rạng rỡ cho hàng con Phật, cho Đức Phật Thích Ca Mâu Ni. Vậy chúng ta phải thông cảm cho người tu sĩ hôm nay họ mặc chiếc áo cà sa, chớ nào phải rặc rông Đạo Phật.

Chúng ta hãy nghe sư cô trụ trì chùa Quảng Đức than thở: "Tôi lỡ cất ngôi chùa này rồi, chứ thật là chán quá đi thôi, cậu đừng nhìn hình thức tu sĩ chúng tôi mà cho là tốt. Tôi dự định sẽ cất nhà cô nhi, mặc dù chùa tôi rất sang đẹp, còn nhiều tượng Phật và mọi người đều cho rằng các tượng Phật này là đẹp nhất tỉnh An Giang. Tiền bạc trong chùa là chính do tôi làm ra cho nên tôi biết sử dụng đồng tiền cho khỏe cái thân, chứ không như bao người tiền để sắp lớp trong rương".

Hai câu y kinh ... Mà sư cô đã mở đầu câu chuyện nó phản ảnh đúng cách sống và hành đạo của sư cô. Tôi chỉ còn biết tế nhị khen sư cô nói chuyện rất chính xác và rất hay ... Tôi muốn được thiện cảm với sư cô ở quan điểm cô nhi viện, vì tôi vốn có ý định bắt cóc đứa bé gái ra đời trong một thảm cảnh thương tâm. Mẹ nó bệnh tâm thần thể nhẹ, cha nó chẳng biết là ai, nó được bồng bế bởi người mẹ quên cả sự tắm gội thúy hôi, xuôi ngược qua mỗi chợ đời nắng táp, mưa sa, ruồi vẩy, muỗi cắn. Nó được lớn dần từ những hộp sữa tình thương của những tấm lòng nhân ái.

Đạo là một con đường, con đường tốt sẽ dẫn đến Niết Bàn. Con đường xấu sẽ dẫn đến thảm cảnh thương tâm. Địa ngục hay Thiên đường là bức tranh mà chúng ta là người họa sĩ

ĐẠO PHẬT CHUYỂN DỊCH NHÂN QUẢ.

Giới, định, tuệ là phương pháp chuyển đổi nhân quả. Thí dụ, chúng tôi là cư sĩ thấp hèn tội lỗi, chúng tôi nghe Chân Sư dạy lời Phật nói: "ngăn ác diệt ác" chúng tôi lấy đó làm pháp hướng tâm, nhắc tâm, nhờ đó chúng tôi có an vui. Chúng tôi gieo giống sau ba tháng hơn, chúng tôi có gạo ăn, chúng tôi y kinh Phật dạy chúng tôi sống với cộng đồng, chúng tôi là hạt nhân tốt và Đức Phật được khen tặng.

Chân sư Thông Lạc tuyên dương Giới Định, Tuệ, ba mươi bảy phẩm trợ đạo, Bát Chánh Đạo, sống và chết không làm khổ mình khổ người, xây dựng và làm tam y nhất bát ... Cái đó có phải là ôm giữ chân lý của Phật không? Tôi có một vị Thầy, Thầy tôi thương tôi lắm nhắn với K.N. và M.L. bảo tôi đừng xem kinh sách nào cả mà chỉ xem chân lý của tổ sư Minh Đăng Quang. Chân lý của đức tổ sư là bộ sách quý của giới luật và chơn tu, của vũ trụ quan, Bát Chánh Đạo, ăn chay, sống và chết của Đạo Phật và hòa bình thế giới, của luật nghi khất sĩ của y bát chơn truyền. Tôi thấy giống y là tâm huyết của Chơn Sư Thông Lạc và Chơn Sư dạy thẳng như Sư tổ dạy thẳng trong Bồ Tát Giáo. Chính sự tương đồng này đã cuốn hút tôi theo con đường lành, chuyển đổi nhân quả mãi theo con đường thiện pháp.

Thầy tôi bên Mỹ đã có chùa lớn, dành cho tôi một kiền chùa, đó là công lao và tình thương của Thầy, tôi mãi biết ơn. Nhưng mà Thầy tôi dạy tôi phải ôm bộ chân lý nên tôi không bao giờ nhận lãnh kiền chùa ấy, kiền chùa ấy là con đường nhân quả của danh lợi. Cái tuệ của Phật Giáo dạy cho chúng ta biết con đường đi của nhân quả, thế là chuyển đổi nhân quả. Đạo Phật không phải là chạy theo tình cảm cá nhân hay chạy theo dục. Chân Sư dạy tôi thiếu dục tri túc, cố gắng tránh bớt lỗi lầm hướng thiện tinh thức hành thiện, ... Tôi biết đây là đường đi của nhân quả - Thánh Nhân.

Chân Sư đã lập thế cân bằng sinh thái tinh thần cho nhân loại. Thí như ban cho người ta đồng lương ít ỏi không đáp ứng với nhu cầu cuộc sống nuôi con học, đau ốm, điện nước v.v.. trong khi họ lao động đủ giờ thì đó là đường đi đến nhân quả tham ô. Dù cho muốn giữ liêm sỉ cũng khó mà vững lòng trước những cơ hội để móc ngoặc, hay nhận quà, cho nên bản phận của chúng ta là phải biết đến việc không làm khổ người khác, nghĩa là biết trồng hoa đẹp trái nhựa tốt cho chiếc xe nhân quả khô sa lầy. Con người cần phải có chánh niệm nhắc tâm mình sáng mỗi giây đó là chuyển đổi nhân quả, người ăn chay nhằm để chuyển đổi nhân quả khác với người ăn chay lơ mơ xu hướng.

Trong Thiên Căn Bản Chân Sư dạy: **"dẫn tâm vào đạo chớ đừng dẫn đạo vào tâm"** thật là một chân lý chuyển đổi nhân quả và xây dựng nội lực trong mỗi con người hết sức chí lý. Ngày nay người ta dẫn đạo vào tâm bởi một đảng giáo chủ, hay một đảng toàn năng và đã mọc rễ sâu thì coi như chính họ khó bề cựa quậy hay khai phóng thẳng hoa trí tuệ cho chính họ. Và chính tình cảm của vị Thầy, nó lấn lướt cái chánh kiến. Cho nên lời dạy mầu nhiệm của Đức Phật sẽ trở nên không có ý nghĩa. Đạo đức nhân quả không khi nào dạy con người như vậy. Đạo Phật là đạo chánh tư duy, chánh kiến.

Tôi mách cho các bạn biết, chớ nên lằng chằng đến tịnh xá mà kể lẽ chân lý, không khéo sẽ gặp phiền toái. Sư G.V. đã gọi tôi là đệ tử của Đề Bà Đạt Đa. Thầy tôi thật là cốt lõi bảo tôi ôm chân lý. Mà tôi có bỏ chân lý đâu? Chẳng qua là làm cho bộ chân lý sống động và người sẽ biết rõ chân lý hơn. Đó là tấm lòng kiên trung với chân lý. Thầy tôi bên Mỹ và quý sư cô kính mến của tôi là những người thường nói ôm giữ chân lý nhiều nhất, nhưng mỗi ngày luôn bận đi hộ niệm, luôn phá hạnh y bát chân truyền, ba tháng không đổi trụ xứ để thanh thoát độc cư. Những vị trụ trì, những vị có chức sắc là những vị có tiền bạc nhiều nhất, chấp thủ nhất. Trưa hôm ấy tôi đến T.X-N.G.G. tôi thấy cô Phật tử trao cho sư trụ trì và mỗi vị sư một bao thư thật là dễ thương và quý trọng những tấm lòng người Phật tử. Hóa ra những vị sư là người được Phật tử mướn tu.

Khi không hiểu Đạo Phật là sự chuyển đổi nhân quả thì người cư sĩ đã bị dẫn đạo vào tâm, dễ biến mình thành kẻ mê tín và đi theo ác pháp, làm đen tối cho Phật pháp. T.X- N.G.G. bán kinh Phật, bộ chân lý ngày xưa tôi ấn thí mười bộ năm trăm năm chục ngàn đồng, bây giờ

người mua phải mất tám trăm năm chục ngàn đồng. Mỗi quyển bán tám mươi lăm ngàn là một ước mơ quá lớn đối với một cư sĩ nghèo đầu tắt mặt tối. Chân lý mà lại đem bán! Hãy xem đây "Đường Về Xứ Phật" sẽ không tốn tiền cho những ai quyết chí về xứ Phật, cho những ai quyết lòng ngăn ác diệt ác, chuyển đổi cái con thuyền nhân quả thiện. Là kết tụ của lòng nhân ái vị tha cao cả, của mồ hôi, nước mắt và sự hy sinh cao đẹp của Chân Sư và của tất cả mọi người. "Đường Về Xứ Phật" là bản đồ giải tỏa vô minh làm chấp. Trí tuệ không có chỗ đứng cho cái ngã hay bất cứ một chương ngại pháp nào. Đi theo tôn giáo nghĩa là làm cái công việc giải tỏa vô minh và biết cách tri ân Phật, Sư Tổ, Chân Sư thế nào cho đúng và rất có trí tuệ. Dẫn tuệ vào đời, đời sẽ dứt khổ và sẽ không "muội" nhân quả.

Đạo Phật là một kiệt tác chuyển đổi nhân quả, mà tất cả chúng sinh đều phải biết vận hành để thoát khổ và có từ bi với đồng loại; chuyển đổi nhân quả là biết chuyển đổi đời sống mình và xã hội tốt đẹp hơn lên, chuyển phàm ra Thánh, chuyển tham ác ra hiền lương, chuyển chiến tranh ra hòa bình; chuyển sa đọa, ăn chơi, xỉ ke, ma túy thành người giác ngộ hòa nhập cộng đồng. Đạo Phật dạy cho người cư sĩ chúng ta có lòng nhân ái, có tình thương sâu sắc, biết phát hiện tài năng tinh hoa của đất nước, biết bố trí công việc đúng với chức năng, không để họ bơ vơ đói khổ, hay tổn mồ hôi, nước mắt lo lót tìm việc. Tạo việc để giúp người là biết chuyển nhân quả cho cuộc đời mình, còn góp phần làm phồn vinh cho tổ quốc. Chuyển nhân quả là loại bỏ tà pháp, quét sạch chướng ma, phục hưng chánh Phật pháp, là lấp đặt cái nhìn chân chính cho tất cả nhân loại, không khác gì chuyển đổi cây cầu tre lắt léo nên cây cầu xi măng mỹ miều hiện đại. Chuyển vô minh ra trí tuệ, đường đi của nhân quả thiện là hạnh phúc ấm no cho cuộc đời.

TỪ TRƯỜNG CỦA VỊ A LA HÁN

Từ trường của vị A La Hán dường như đó là luồng từ lực tuệ được phát tiết ra xung quanh thân của vị chúng A La Hán. Có lẽ vì mắt phàm nên mình không thể nhìn thấy. Ngày nay người ta đã phát minh được máy chụp hình cực tinh vi, chụp được màu sắc của....., mùi của hương, hi vọng sẽ chụp được luồng ánh sáng vi diệu của A La Hán và con người. Nếu như chúng ta sống lân cận với người này cảm nhận có sự dễ chịu và người kia sao thấy không khí nó ngọt ngào khó chịu quá, có lẽ do luồng từ trường chăng? Mặt trời phát ra năng lượng, tia tử ngoại, tổ chất D, v.v... cân bằng sinh học cho loài người khuyến tán oxy, biến đổi lục diệp tố cho rừng xanh lá, cho cuộc sống an lành. Hoa quả đúng thời tỏa ngát hương thơm.

Cũng như vậy gần gũi vị A La Hán tu chứng chín mùi giới luật, chúng ta cảm thấy lòng thanh an hưởng thụ, hắt hủi ý phàm, trau dồi đức hạnh. Nếu luồng từ trường phủ sóng khắp trái đất thì thì vạn loài sẽ sống trong tâm thái nhu nhuyễn thanh tịnh. Cho nên trong cuộc sống chúng ta có nhiều từ trường đức hạnh chừng nào là tốt chừng ấy. Quốc độ nào có nhiều lực của đạo đức, của giới hạnh, của không khí lành mạnh, thì quốc độ đó có cuộc sống thanh cao thánh thiện. Do đó một giáo hội, một ngôi chùa, một tu viện mà tất cả tăng sĩ ... từ chúng có đầy đủ phẩm hạnh là một hấp lực màu nhiệm, nó giúp thăng hoa trí tuệ và niềm tin vươn tới cho cuộc sống thế gian.

Viết lên điều này tôi khẩn khiết mong từ chúng của đại gia đình Phật Giáo mỗi người cần phải tạo một từ trường khả dĩ kết thành một khối tinh khôi siêu nhiệm để Phật Giáo thanh khiết trong cội nguồn giải thoát.

TÔN VINH CHÁNH PHẬT PHÁP LÀ TRI ƠN ĐỨC PHẬT

Chúng ta có phước sống trong lầu đài hạnh phúc ấm no, trong an lạc thanh tịnh. Nếu căn cứ vào nhân quả do vì chúng ta biết trân trọng chánh Phật pháp. Chánh Phật pháp là bức thông điệp vĩnh hằng mang tính giáo dục cao cả về lòng từ, bi, hỷ xả. Nếu lòng từ, bi, hỷ xả được nhân lên qua mỗi thời đại thì mỗi chúng sanh sẽ được sống bình đẳng như nhau trong hòa bình cực lạc, san phẳng đói nghèo. Chánh Phật pháp là một gia sản quý báu của loài người. Từ chúng trong ngôi nhà Phật pháp là những người có trách nhiệm phát huy gìn giữ. Vị Thánh Tăng là người có công đức trí tuệ to lớn nhất trong gương hạnh truyền thừa chánh Phật pháp của Đức Phật. Những ai bài xích, mặt sát là những người mà chúng ta thương

yêu và tiếc nuối nhất. "Hãy im lặng như Thánh", đó là bức thông điệp tuyệt vời với niềm hoan hỷ vô biên mà Chân Sư Thông Lạc đã gửi đến cho toàn thể những người cư sĩ Phật tử thắm nhuần từ, bi, hỷ, xả ....

Chánh Phật pháp là phát phủi ác pháp, giác ngộ thiện pháp hướng đến trí tuệ chấm dứt đau khổ. Do đó, chúng ta không phí thời gian trong công cuộc diệt ngã xả tâm. Được sống trong từ trường trên đường về xứ Phật, chúng tôi luôn vâng giữ lời dạy chân chính của vị giới đức toàn diện. Chúng tôi xem đó là một hạnh phúc vô tận. Chúng tôi đã phá vỡ cái vỏ bọc mê tín được phủ đầy si lầm và chúng tôi mỉm cười thỏa thích cho cái ngu của chính mình, khi đồng lõa với si ngã.

Chúng tôi ước ao qua "Đường Về Xứ Phật" mỗi giây, mỗi phút sẵn sàng hòa giải với ngã, chiến thắng ngã, tự tại trước ngã và làm chủ ngã. Đường đi nhân quả đã được chỉ bày rằng : Tham, sân, si là địa ngục của cõi lòng mình, tham, sân, si chính là ác pháp, là địa ngục của thế gian. Đạo Phật là tình thương và chính Phật pháp là cứu cánh giải thoát khổ đau của đời người. Do đó khi tôn vinh chánh Phật pháp, vì bởi đã thông hiểu làm người và biết phương pháp làm Phật không có sự tri ân nào cao cả bằng từ phương pháp của đức Phật mình trở nên hiền diệu, minh triết và giác ngộ. Vô ngã còn là nghĩa bóng của chánh Phật pháp. Ở đâu có hữu ngã ở đó có đấu tranh, tỵ hiềm, có mê tín, có lừa đảo và con người không có cơ hội giải thoát lầm than, khổ đau giữa cuộc đời .

NGƯỜI CƯ SĨ TRƯỚC SỰ ĐA DẠNG CỦA HÌNH THỨC PHẬT GIÁO

Có nhiều người cho rằng ai tu sao mặc tình, ta cúng dường chớ để tâm phân biệt làm gì, họ tu sai thì có tội với Phật và kinh sách nào cũng tốt. Do tư duy như thế chúng ta đã mắc sai phạm rất lớn, do đó việc làm không mang lại ích lợi thiết thực. Ông Phật thật ra không ban thưởng hay xử phạt ai, chúng sinh phải tự giác và tu tập trí tuệ. Đức Phật dạy pháp Thân Hành Niệm, Chánh Niệm Tỉnh Giác Định chính là trang bị cho chúng ta có một cuộc sống hạnh phúc trong cuộc đời và từ đó là hành động của chúng ta có ý nghĩa hơn. Phật pháp sẽ tươi sáng như mùa xuân cuộc sống. Do những ý nghĩ sai mà vô tình ta đã làm cho Phật Giáo mất dần chỗ đứng trên thế gian. Kẻ xấu lợi dụng sự ngây thơ đó, biến Phật Giáo thành tà kiến mê tín. Sáu mươi hai luận thuyết của lục sư ngoại đạo cộng với những tưởng luận, kiến giải nên cửa chùa trở thành nơi xem sao, bói quẻ. Chư Tăng đi tế đàn tụng niệm, hành nghề tôn giáo. Người cư sĩ mê tín Thầy Tổ hơn là chánh trí cung kính Thầy Tổ. Có nhiều hệ phái Phật Giáo, người cư sĩ chỉ biết có Thầy Giáo Chủ của mình thôi, ngoài ra dù Đức Phật Thích Ca cũng chẳng quan trọng cho lắm, trên lộ trình chấm dứt đau khổ. Đây là một kiến chấp cần được xả. Tôn giáo chớ nên làm nhận là cái lồng nhốt những con thiên nga giải thoát. Tôn giáo là món ăn tinh thần thanh tịnh, nuôi lớn đức hạnh thực hành trí tuệ vi diệu. Do đó người cư sĩ vì chánh Phật pháp là cần phải biết phân loại món ăn tinh thần nhằm hưng long Phật Giáo, có ích lợi cụ thể thường trụ trên thế gian.

GƯƠNG HẠNH THÁNH TĂNG LÀ TINH HOA CUỘC ĐỜI.

Pháp ly dục ly ác pháp, pháp như lý thiện tác ý thiện, pháp an tịnh tâm hành theo mỗi hơi thở, sống trầm lặng chánh tư duy, ngăn ác diệt ác, không làm khổ mình khổ người, mà Chân Sư đã tùy đặc tướng, và hoàn cảnh của mỗi người từ bi chỉ dạy. Xét cho cùng toàn bộ giáo lý Phật Đà là nền tảng giáo dục nhân bản sâu sắc nhất. Chúng ta để tâm chú ý những ai áp dụng chân lý của Đức Phật, những người ấy có tài năng đức độ và nhân cách để mến.

Ngoài ra những vị tu sĩ khả kính dùng giới luật để áp dụng phương pháp trên sẽ thành tựu Tam Minh. Tôi tin chắc Đức Phật không nói dối. Riêng ở tôi còn lắm tham, sân, si, ái kiết sử, vô minh kiết sử, dục chướng, nhưng vì biết quán xét và thường kính đức hạnh của Chân Sư cũng như quý tu sĩ ở tu viện Chơn Như không tiền bạc. Ngày ăn một lần, tối uống nước lã, trầm tĩnh chân tu, ít nói chuyện, nhưng nói chuyện sẽ có sức thuyết phục người, lời nói rất từ bi trang nhã. Do tịnh quán như thế, lòng tôi rất thanh thản và rất siêng năng thực hành những lời dạy của Chân Sư ... Tất cả những người cư sĩ thắm nhuần từ, bi, hỷ, xả của Phật

Giáo, chính là những người không làm trở lực cho sự phát triển của xã hội, mà chính họ là những người đóng góp cho sự phồn vinh xã hội nhiều nhất. Khi họ biết thế nào là ly dục ly ác pháp và biết đường đi của nhân quả là thân, khẩu, ý. Nếu như là quan chức, công nhân viên làm sao họ dám tham ô. Muốn duy trì nhân cách ấy được bền vững, thì chỉ có cách là luôn luôn đãi ngộ xứng đáng và hợp lý trong chế tài.

Khi họ biết thế nào để được an tịnh tâm hành, không làm khổ mình, không làm khổ người, thì trong mậu dịch hay lao động sản xuất họ luôn lấy tâm đức, trí tuệ để làm đòn bẩy, vun đắp chữ tín phát huy nội lực thiếu dục tri túc và khi hợp thời thì bút phá vươn lên. Đó là những phương pháp hữu hiệu để phòng hộ tâm an tịnh của người cư sĩ thế gian. Vì nghèo khổ thiếu nợ quá cũng khó thực hành pháp tu và khi giàu có mà không nhớ rằng thân, thọ, tâm, pháp là vô thường, khổ để cân bằng, để nâng cao chánh pháp, thì rất uổng phí cuộc đời cư sĩ.

Là cư sĩ phạm phu nên trong tôi lúc nào cũng rất tha thiết những phương pháp của Đức Phật, của Sư Tổ Minh Đăng Quang, của Chân Sư Thích Thông Lạc để giáo dục tâm mình hoàn thiện nhân cách người cư sĩ, có như vậy mới mong bớt làm khổ cho người khác nhưng trong giao dịch mua bán..... trong cộng đồng, trong bản phận.

Do vậy "Đường Về Xứ Phật" sẽ là mặt trời của muôn thế kỷ, như muôn sao, như hoa lá tươi xanh cho con người. Mặt trời ấy cứu giúp tất cả chúng sanh ngoi lên đắc Tam Minh để biết được những kiếp khổ đau của mình, để giúp lại những thế hệ mai sau. Ánh sáng mặt trời mang những tia thuốc từ bi hàn gắn, chữa trị những vết rạn nứt đau muôn thuở. Những vết đau trong tôi dần dần lành, tính tôi giãy giụa, nhưng tôi biết đó là sự ích lợi lớn lao và biết sâu sắc hơn những nguyên nhân đưa đến những đau rạn cho đời mình, pháp hướng tâm xả tâm là pháp làm cho cuộc sống lục hòa và rất hạnh phúc.

Nếu như niệm Phật, cầu nguyện, cầu tha lực Phật mà tâm ý vẫn duy trì ác pháp, không chuyển nhân quả bằng hành vi thiện, không biết tạo môi trường sống thiện qua giới luật và pháp luật thì người cư sĩ chúng ta vô tình bôi bác Phật Giáo và chính chúng ta là những kẻ làm cho chư Phật bị oan ức trong cái nhìn của người thế gian và chính chúng ta đã đi làm đường.

Đọc Đường Về Xứ Phật chúng ta thấy sự mê tín lạc làm được triết tiêu thật xuất sắc, pháp làm Phật rất rõ ràng. Chúng ta thấy phương pháp thành tựu Tam Minh còn dễ hơn là sự tẩy gột ác pháp, xả trừ ái dục vô minh và dễ hơn là hàng phục ngã mạn cống cao. Có phải không thưa các bạn ?

Ngay câu không làm khổ mình, không làm khổ người là một bài học đạo đức toàn diện. Thí dụ một cháu gái tuổi hai mươi, cỡi xe gắn máy đậu ngoài đường, đày một cụ già mang trao cho 1 kg thực phẩm và trở vào cậm cuội mang tiền ra thối giấy năm chục ngàn đồng. Đó là chuyện nhỏ mà cái ngã lớn. Cái đức quá to mà cái ngã dường như không có. Một đạo đức vĩ mô nên danh lợi không có chỗ đứng. Đó là một trong những cái đẹp của Phật Giáo. Đó là sự thăng hoa nhân cách, do biết áp dụng phương pháp giáo dục đạo đức học Phật giáo, làm đẹp đời mình. Chính đạo đức làm đẹp cho môi trường văn hóa, và văn hóa làm khởi sắc cho bước tiến hóa của nhân loại.

"Đường Về Xứ Phật" hùng dũng tiến lên trong thế giới sương mù dày đặt mê tín mấy ngàn năm. Những thói quen hoang đường phi lý đã cắm rễ rất sâu. Thí dụ như phì tuyến giáp trạng do thiếu iod, viêm Amidal có mũ lại tìm thầy pháp phun trầu và cho rằng: có như vậy uống thuốc mau lành bệnh. Và ví dụ như phạm tội nặng, lại chuyên tâm cầu Phật cứu độ hay dùng tiền che mắt luật pháp. Trong khi đó chỉ cần chuyên sâu và thực hành huyền diệu pháp của Phật là: ngăn ác diệt ác.

Đường Về Xứ Phật đi trong thế giới phù hoa của cuộc đời, đã mang lại biết bao niềm hy vọng, củng cố lại nội lực của con người. Hầu bao không bị tháo ra bừa bãi. Cô nhi viện, người nghèo đói, các tài năng trẻ thiếu tiền đóng học phí đã được quan tâm bởi những người cư sĩ giàu lòng hảo tâm. Thế giới nhân loại như thế có phải là Thiên đường, Cực lạc hay không?

Đường Về Xứ Phật thể nhập vào thế giới tâm linh của tu sĩ và người cư sĩ, chúng ta có quyền hy vọng rằng hàng ngàn vị A La Hán sẽ làm cho một đất nước Việt Nam trí tuệ vĩ đại. Việt Nam bậc Thầy của thế giới tìm đến đúng kinh điển khai Thánh Tuệ và lúc đó mỗi người là mỗi Internet Như Lai siêu việt, chuyển tải. Đường Về Xứ Phật giúp con người thoát khỏi đau thương.

Đường Về Xứ Phật là phép trong cam lộ từ, bi cụ thể mà thâm sâu, trong sáng mà huyền nhiệm, giản dị mà duyên dáng, cứng cỏi mà nhu nhuyễn.. sắc sảo độ người qua biển khổ sông mê. Thanh tịnh vươn lên giữa bao thói đời dẫu bề. Thần danh lợi giương nanh cần đường? Vững tiến! Mọi hù dọa, mạt sát? "Mim cưòi" im lặng như Thánh! Vì từ bi vốn đã cho nốt cuộc đời. Sự sanh tử đã chiến thắng! Hoài bão của Đường Về Xứ Phật là nhằm giải mã hay hóa giải ngộ nhận, sự ghét cay, ghét đắng bất thường trong tâm khảm con người.

Mấy mươi năm tôi mới giác ngộ được rằng bệnh si tưởng đã bám sâu trong cuộc đời mình, nếu không phước sẽ trở thành khó chữa. Thương những ai có pháp học nhưng lại không pháp hành giới luật. Ôi! Danh lợi là một loại vi trùng đáng sợ cho cuộc đời tu sĩ, cư sĩ, cho tất cả con người.

Si tưởng thật đáng sợ! Nó có thể hư cấu được một Đức Phật Di Lạc ra đời trong sân khấu cải lương, phim ảnh và cũng hoàn thành xuất sắc vai diễn viên tưởng. Giáo dục tưởng là một khổ đau mê tín cho loài người, nó làm suy nhược chánh kiến con người, băng quơ nghi vấn, đánh mất, đập mất tự chủ vươn lên, giáo dục thì ít, mà tai hại quá nhiều.

Đường Về Xứ Phật củng cố lại cách nhìn đúng Phật Giáo, dạy trí tuệ cho con người bài trừ mê tín, điểm mặt lừa đảo rất cụ thể khoa học. Giúp tư tưởng sáng suốt phân biệt tưởng tượng không vội vàng, luôn luôn học hỏi tra dồi chánh Pháp pháp. Đó là sự hồi sinh tư tưởng con người giữa thế giới suy tưởng đầy dẫy khổ đau, và lợi ích lớn nhất cho con người là học được pháp hành, hiểu rõ giới luật, đức hạnh là con đường thực sự mang đến hạnh phúc.

Đất nước Việt Nam cần phải được vững mạnh trong nền đạo đức trí tuệ nhân bản vững mạnh. Có như thế mới có tiếng nói làm rung chuyển thế giới. Ngược lại chỉ bị người ta bắt nạt và Phật Giáo mất cả niềm tin. Người trí dũng luôn nghĩ đến lợi ích chung chứ không vì danh lợi thấp hèn cá nhân.

NGƯỜI CƯ SĨ VỚI HÀNH TRANG ĐƯỜNG VỀ XỨ PHẬT

Đường Về Xứ Phật ra đời trong bối cảnh Phật Giáo đang ngủ chìm trong quên lãng. Tôi muốn nói Phật Giáo chân chính. Hình thức Phật Giáo hôm nay được biểu hiện trong mê tín, van cầu phước lộc, cầu an, cầu siêu độ. Tu sĩ phải nhập vai hành nghề tôn giáo giữ tiền, lao động trai tăng để độ nhật, phần lớn là như vậy. Do xem nhẹ giới luật, do lầm nhận phương tiện với cứu cánh giải thoát, cho nên bị xu thế thời đại gần như là thể tục hóa hoàn toàn. Vì thế Đường Về Xứ Phật còn gặp chút khó khăn với những ai chưa xả toàn bộ những thói quen về Phật Giáo biến thái. Nhưng dù sao đi nữa Đường Về Xứ Phật vẫn là lộ trình căn bản để nâng cao Thánh hạnh cho con người. Dân tộc Việt Nam có nhiều may mắn hay không còn tùy theo sự trân trọng, biết đánh giá cao một chân lý tốt đẹp làm phần vinh trí tuệ cho xứ sở.

Nếu thế giới loài người tinh danh, thì người ta không kinh doanh vũ khí kích động chiến tranh. Không làm bằng hoại những giá trị đạo đức cao đẹp của hành tinh, tất nhiên loài người không chuốc lấy quả khổ. Bán phá những di sản quý báu của nhân loại, để đoán phạt sự căm hận đưa dân tộc đến chỗ khó khăn, đó là một bài học cực phi lý, là nguồn gốc của vô minh. Phải phá vỡ rào cản chớ đoán, vì nó làm khổ mình mà còn đem địa ngục đến cho thế gian. Nó là lực cản đáng sợ của trí tuệ. Người cư sĩ Việt Nam nghĩ rằng: phải có cái riêng của Việt Nam, nghĩa là biết bảo lưu phát triển Phật Giáo Việt Nam chính thống thích thú hơn, trong sạch tinh khiết trong tâm hồn Việt Nam nói riêng và màu nhiệm hơn trong tâm hồn thế giới nói chung. Người tu sĩ kiểm đức sửa sai, chấn chỉnh người cư sĩ hộ trì chánh Pháp pháp đưa Phật Giáo lên đỉnh cao màu nhiệm như thuở xưa. Đường Về Xứ Phật là hành trang giác ngộ tạo nên sự phấn khởi về tu chứng, nhằm chán danh lợi. Buông xả si ngã.

Người cư sĩ có được hành trang ấy, như có được một đồ án quý báu, thiết lập lại môi trường sống có văn hóa đạo đức, vươn đến đỉnh cao của cái đẹp, đắm mình trong cuộc sống thanh tịnh, tâm hồn không ngừng chuyển đổi nhân cách thánh thiện hơn. Dường như đây là khởi điểm cho cuộc hóa thân chấm dứt dần những triền phược vô minh. Không ngừng hướng tâm buông xuống cái xấu, tô đắp tư tưởng thiện lành cho tâm. Nuôi tâm kỳ vĩ như vũ trụ bao la, sáng rỡ ngàn ánh sao đêm, nhân ái diệu hiền như Như Lai điều ngự. Với hành trang ấy nong nã có ngày cũng đến đích Niết Bàn thanh tịnh.

Người cư sĩ Chánh Phật Pháp, chính là vì sự trui rèn đạo đức Phật Giáo, đạo đức sống với xã hội. Biết hướng người thân về đời sống Thánh thiện của những vị đã làm chủ được sanh tử. Gương hạnh ấy là một ích lợi cho cuộc sống phàm tục chúng ta. Mỗi người hướng đến đạo đức là mỗi người tự đẩy lùi được những tệ nạn. Mỗi người có dư tài chính, bằng mọi cách họ tạo công ăn việc làm cho mọi người, vô tình họ diệt ngã xả tâm, đẩy lùi lòng tham, những thủ đoạn cũng bị triệt tiêu. Từ những cách sống như thế, người ta buông dần ác pháp tích lũy thiện pháp, tạo nền cho việc xả tâm ly dục ly ác pháp, hạt nhân thành tựu đức hạnh tối thượng. Tấm lòng của Chân Sư qua Đường Về Xứ Phật, tùy căn cơ mà có biến hóa vô lượng vô biên. Một hành trang sức tích cho những dự án từ thiện của người cư sĩ tại gia. Một phương pháp tối ưu làm Thánh cho những ai quyết chấm dứt đau khổ. Một Thiên đường cho thế gian sống có trật tự, có tình thương có chánh niệm tỉnh giác trong giao tế, trong giao thông, trong cách nghĩ việc làm có văn hóa, có chất xám cho một xã hội ổn định cường thịnh.

Một chân lý tốt đẹp như thế. Một hành trang với muôn vạn tấm lòng hướng về làm cho phong phú sinh động hơn tình thương mãi nẩy nở trong lý tưởng nhân ái vị tha. Lý tưởng về một Phật Giáo cao thượng sẽ lang rộng khắp hành tinh. Đại gia đình Phật Giáo hoành tráng là chủ đề của thiên niên kỷ mới. Chân Sư đã mở màn cho sự về nguồn tìm cái đẹp vi diệu tự ngàn xưa. Nghĩa là tìm lại chính mình bằng pháp hành trong kho tàng Phật Giáo Nguyên Thủy. Đánh bật tư tưởng "tam thế Phật oan" vốn đã từ nhiều đời, làm muội nhân quả, làm muội sự tiến bộ của loài người .

H.N.H.
10-3-2001

TÂM NGUYỆN LIỄU VÂN

Kính thưa Cô Út Diệu Quang,

Con là Liễu Vân xin có một ý nhỏ để được đóng góp vào cuốn sách Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vì Chánh Phật Pháp. "Được thân người là khó. Được gặp chánh pháp còn khó hơn. Gặp được Minh Sư lại còn khó muôn lần" ... Đây là phước báu của Liễu Vân nói riêng và của muôn ngàn cư sĩ trên trái đất này nói chung. Được sinh ra làm thân người, được gặp chánh Phật pháp, được gặp Minh Sư, được áp dụng pháp bảo để tu hành giải thoát trong kiếp sinh ra làm người của thế kỷ này là điều hiếm có.

Kính thưa Cô Diệu Quang! Chúng con rất mừng từ khi có cuốn sách Tập I nhan đề Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vì Chánh Phật Pháp ra đời để làm sáng tỏ vai trò trách nhiệm của chúng con trong giai đoạn này, đó là phải nỗ lực cứu mình bằng thiện pháp, không theo các pháp, mê hoặc, mê tín trừu tượng khó hiểu ... cầu xin, van lạy. Đó là tà đạo lường gạt người u mê ... nhẹ dạ...

Kính thưa Cô Diệu Quang! Trước kia đã một thời con cũng đã sa chân vào đường Đại Thừa đó ... như người mù mà không có gậy .. trải qua năm tháng không phải là ít ... Từ hoàn cảnh gia đình, cũng như sự bất toại nguyện của bản thân, có nhiều lúc con quá mệt mỏi vì sự chờ đợi cúng bái, khẩn nguyện..... theo trong kinh sách Đại Thừa đã dạy. Đến nay con mới hiểu ra đó là bánh vẽ, kinh viết làm cho người đọc tưởng tượng ra cho mình một thế giới kỳ lạ như trong truyện cổ tích của thiếu nhi, quả là họ nói mà không hề sợ "nhân quả", nói để cho người đọc sợ sệt, hù dọa.... quả là có khoa nói rất đáng nể ...

Thế rồi, vào một ngày mùa hạ năm đó, có chị em cho con được nghe 60 cuốn băng do Thầy Chơn Như giảng dạy. Thầy đã dạy công tu tập, giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh, Thầy đã đắc đạo mẫu. Do con đường giới, định, tuệ mà Thầy đã thành tựu viên mãn con đường tu của mình. Thầy là hiện thân của đức Phật Thích Ca Mâu Ni, cách đây hơn hai ngàn 500 năm về trước ... Ngài đã cho cư sĩ miền Bắc chúng con một pháp tu vô nhị. Thế là, mấy năm nay con đã nhận được pháp của Thầy bố thí cho, con luôn ôm pháp tu hành, đứng theo pháp như lý tác ý, con tập xả tâm như đất, tâm vô ngã, tâm không giận hờn, không phiền não, không làm khổ mình, không làm khổ người, không làm khổ chúng sanh. Nhờ tu hạnh nhẫn nhục, tùy thuận và bằng lòng .....

Nhờ tu tập đúng pháp, tâm con nhàm chán các pháp thế gian, không còn ham đi du hành thập phương, không đi lễ chùa theo lối cầu an, cầu lộc như xưa nữa... Đức chuông, tạc tượng, làm chùa con cũng dừng lại, không cúng dàng và cũng không cúng dàng các sư phá giới, phạm giới nữa mà con chỉ chuyên tâm cúng dường các sư giữ gìn giới luật, thiểu dục, tri túc và tu hành đúng chánh Pháp pháp. Gia đình con đã được thấu lý pháp mẫu nên luôn dẫn tâm vào đạo, không còn viễn vọng mơ hồ thế giới Thần Tiên, Thánh cô, Thánh cậu nữa. Vì thế ai nói gì về cảnh giới linh thiêng con cũng mặc tình không để tâm tới. Các kinh sách viết ra không đúng chánh pháp của Phật, có tính ảo tưởng mê tín, hù dọa là con không bao giờ đọc nữa. Và con đã cho mỗi lửa đốt cháy hết các kinh ấy. Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, Ngài đã để lại những lời dạy thật là dễ hiểu và đầy đủ giới thể và giới tướng khiến cho người tu dễ nhận ra chân lý của Đạo Phật: Như trong giáo án tu tập "Đường Về Xứ Phật" của Thầy bổn sư Chơn Như. Ngài đã biên soạn lại, dễ hiểu và ứng dụng vào ngay trong cuộc sống của cư sĩ, hằng ngày hằng giờ, hàng phút, hàng giây, khiến có sự giải thoát thật sự ngay liền. Đó là pháp tu Tứ Chánh Cần và pháp tu Thập Thiện. Đúng vậy Thầy Chơn Như dạy: nếu các con ứng dụng tu mà không thấy giải thoát liền, thì đó là các con đã tu sai, nếu còn thấy tức lói ở đâu thì các con phải mau mau biên thơ hỏi Thầy.

Kính thưa Cô Diệu Quang! Hằng ngày con tu theo pháp của Thầy Chơn Như dạy, để ứng dụng vào các pháp thế gian, nó đang trùng trùng duyên khởi theo tâm sanh diệt của con, thì quả là đã giải tỏa được biết bao nhiêu sự bất toại nguyện trong cuộc sống hằng ngày. Nhờ có tu tập như vậy, nên thân tâm của con được thanh thản, an lạc và xua đuổi đi biết bao nhiêu phiền trước, ô nhiễm của lòng ham muốn và dục lạc của kiếp làm người ..... Chỉ bấy nhiêu thôi cuộc đời của người cư sĩ chúng con đã hạnh phúc lắm rồi, chẳng còn phải đi tìm cái thế giới Thần Tiên vô bổ, trừu tượng nào khác làm gì nữa. Hiện giờ chẳng phải đi đâu nữa, cầu xin ai nữa, giải thoát nỗi khổ cho mình, phải bằng chính mình. Mình phải tự cứu lấy mình, phải tự sửa những tính tình xấu xa, tham lam, đắm nhiễm của mình đi, thì mới hết khổ. Phải vậy thế không thưa Cô Diệu Quang?

Ồi! Ở trên đời này, nếu ai không có duyên phước được gặp pháp mẫu này, để tu sửa thân tâm, thì chắc chắn người đó đã hết phước. Và cũng không còn cơ hội để được gặp pháp mẫu của Phật trong thế kỷ 21 này. Thật là hiếm có được cơ may, như rùa mù gặp bọng cây trôi giữa biển Đông vậy?

Kính thưa Cô Diệu Quang, hiện nay con đang sống giữa thủ đô Hà Nội, con chứng kiến tận mắt những cảnh các sư tu hành, bây giờ chỉ học lấy bằng cấp này, bằng cấp kia để lý luận xuông ở đâu môi chót lưỡi. Giới luật, giới đức họ đã bẻ vụn và phá giới một cách ngang nhiên giữa ban ngày, không chút e dè, thậm chí còn tệ hơn cả người thế gian bụi đời. Thật là tai hại cho Đạo Phật ngày nay đã đến hồi xuông dốc không dừng lại được..... Con lấy ví dụ: Ở chùa Phúc Long 168 phố Trần Quang Khải, Phường Lý Thái Tổ, Quận Hoàn Kiếm, Hà Nội xảy ra một chuyện đau lòng ở cảnh quang này.

Năm 1989 tiểu Kiên tu ở chùa Trăm Gian tỉnh Hà Tây ra hầu hạ sư cụ năm 1990 tiểu Kiên xuống tóc và ở lại đây trụ trì, năm 1996 sư cụ qua đời mặc nhiên tiểu Kiên thừa kế cho tới nay là 5 năm mỗi năm một tuổi hạ tiểu Kiên đã lên bậc Sư Thầy ..

Từ khi sư Thầy này về trụ trì ở đây, đã làm đảo lộn cảnh quang của chùa. Xây dựng đền Thánh nhà ba tầng tiếp khách thập phương. Đây là nơi sư Thầy tiếp khách, sư ông Triết nghỉ qua đêm....Sư đã vận dụng chùa đền thành nơi "hủ hóa" công khai với các sư ông về (vãng cảnh). Sư ông Triết ở chùa Thiên Phúc 94 phố Hai Bà Trưng Hà Nội. Sư đó đồ bễ, sư ông Triết đã bị đuổi ra khỏi chùa Thiên Phúc vì tội hủ hóa với sư Kiên. Nhưng không hiểu vì

sao sư Triết hiện nay không bị tội "đứt đầu" mà lại biến tội đứt đầu thành ra chuyển chùa khác, về chùa Vĩnh Nghiêm thành phố Hồ Chí Minh. Thật là đau lòng cho những kẻ tu trí phá giới. Chưa hết sư Kiên lại quan hệ tiếp với sư Luyện ở chùa Văn Dân ở Hưng Yên lên. Tăng, tục mua dâm với sư Kiên tại chùa Phúc Long. Sư Khoa đã bắt được quả tang vào lúc 4 giờ sáng ngày 18-1-2000 sư đang thông dâm. Sư Kiên có lối sống phóng đảng hưởng thụ dục lạc quá trớn như người phàm phu "biến chất", có xe gắn máy, điện thoại di động cầm tay, son phấn đồ trang sức đủ cả .. các kiểu xoa bóp, mát xoa, đánh đập, mắng chửi các tiểu như địa chủ hành hạ nông dân. Nói năng lác cắc thiếu đạo đức làm người, sư luôn coi mình như người ngoài đời muốn làm gì thì làm, muốn gì được nấy, sư đi trên dư luận của nhân dân và các Phật tử ở chùa này. Ngày 20-12-2000 ban Thanh Tra Nhân Dân, Ủy Ban Nhân Dân, Mặt Trận Tổ Quốc phường Lý Thái Tổ đã xác minh sự việc trên và lập biên bản rồi để đó. Sư Kiên gây ra nhiều điều phạm luật trong nhà Phật là đúng sự thật ... Đến nay sang tháng 5 - 2001 sư Kiên vẫn ung dung trụ trì và chưa thấy tổ chức nào hạ bệ sư Kiên, chắc là sư luông lách khá siêu, nên đây cũng là một thách đố với dư luận, mặc dù các bà con Phật tử sống ở xung quanh khu vực chùa nơi sư Kiên trụ trì, họ rất bất bình và đã làm đơn rất nhiều lần đề nghị với các cấp phụ trách sư Kiên "phải đuổi ngay". Cho Sư Kiên về quê nuôi bò làm ruộng, không thể để sư Kiên làm mất đi một đạo đức trong sáng tinh khiết thanh tịnh của một nền đạo đức nhân bản vô giá mà Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã sáng lập ra.

Kính thưa Cô Diệu Quang! Trên đây mới chỉ là một ví dụ nhỏ bé trong muôn ngàn những vụ việc các sư phá giới, mượn cửa Phật để làm điều bất chánh. Chúng con là những Phật tử cư sĩ, thấy những sự việc trên đây đã làm cho chúng con mất hết niềm tin về Phật Giáo. Sự uế nhiễm của các sư làm cho chúng con không còn bao giờ muốn bước chân đến cửa chùa nữa, chấm dứt sự cúng dường cho các sư phá giới. Rất may duyên phước của chúng con còn lớn nên chúng con đã được Thầy Chơn Như dạy cho chúng con con đường chánh pháp của Phật. Chúng con biết được nhiệm vụ tu hành của mình lúc này làm gì có lợi ích cho mình, cho người và xã hội .. Chúng con luôn lấy đức hạnh của vị Thánh Tăng để làm gương sáng tu tập, còn các vị sư tu theo kiểu của Đại Thừa, tu tiền, tu tình, tu danh, tu lợi, "tu hú".... thì xin vĩnh biệt chào quý vị. Xét cho cùng thì 5 giới quý vị còn không tu xong hưởng nữa là 100 giới 250 giới 348 giới. Có lẽ chúng con phải nhảy ra cho khỏi sự chỉ dạy của những thầy Đại Thừa. Mà chỉ biết cứu lấy mình bằng cách tự thấp đức lên mà đi, lấy giới luật làm nền tảng vững chắc, làm kim chỉ nam dẫn dắt chúng con đi từ chiếc áo của người cư sĩ để dần dần tiến lên, con đường thênh thang 3 y một bát, sống đời sống của những du Tăng khát sĩ, như các bậc chư Hiền Thánh Tăng thời Đức Phật.

Kính thưa Cô Diệu Quang! Chúng con thiết nghĩ tất cả các cư sĩ Phật tử, lúc này phải sáng suốt, tư duy xem xét những kinh sách nào là của tà giáo, chuyên hù dọa và đưa con người đến những cảnh giới trừu tượng, mơ hồ, ảo giác, ủy mỵ tưởng tượng ra, để hy vọng chờ đợi thì chúng ta vững vàng xa lìa nó, viễn ly nó như xa lìa một tật bệnh trầm kha nan y, không hề sợ hãi gì cả. Đức Phật Thích Ca đã dạy rất rõ: Tự mình gây ra nghiệp do ba nơi đem lại (thân, khẩu, ý) thiện hay ác mình gây ra, tạo ra. Không có ai thưởng hoặc phạt ta cả. Do ý nghĩa này nên chúng con không hề sợ hãi bất kỳ một lời hù dọa và cản trở nào trong kinh Đại Thừa, mà chính tự mình phải sống có chánh kiến, chánh tư duy, chánh tinh tấn. Do đó tâm con vững vàng không hề sợ gì hết ...

Kính thưa Cô Diệu Quang! Dưới đây con xin trình công đức tu hành của Liễu Vân. Sau thời gian ba năm tu tập, áp dụng pháp hành của Thầy viện chủ Chơn Như biên soạn và dạy bảo, con biết cách thức tu hành. Phương pháp tu tập có 2 cách:

- 1/ Nhân tướng,
- 2/ Đặc tướng,

để áp dụng pháp như lý tác ý và các pháp hành khác theo căn cơ của mình.

Nói đến cuộc sống của người cư sĩ thì phải nói đến sự trả nghiệp nhân quả cam go và phức tạp, nhưng không phải vì thế mà không có cách sửa chữa căn bệnh tham, sân, si nan y này. Thầy Chơn Như đã soạn ra một giáo án tuyệt vời có thể áp dụng cho đủ mọi căn cơ và đặc tướng của từng người, áp dụng đến đâu thì tâm và thân của con có sự giải tỏa ngay liền đến đó... Tâm con rất thanh thân, an lạc mỗi khi các ác pháp xâm nhập vào con, con bình tĩnh tư

duy các pháp là vô thường, không có pháp gì là ta, là của ta hết, buông bỏ hết xuống đi, để làm chủ nhân quả ... để không còn sống trong những ngày khổ đau của kiếp sinh ra làm người nữa ... Tham sân, si, mạn, nghi là màn vô minh ngăn che làm cho ta không thấy. Sao lại ngu si quá đỗi vậy, ta phải xả ra hết đi. Bỏ lại những gì mà làm cho thân tâm ta khổ sở bấy lâu nay, từ kiếp này ra kiếp khác, chẳng lúc nào ngưng nghỉ. Nhờ tư duy như thế là mọi chướng ngại pháp con đã đẩy lui ra ngoài ... Thân tâm con vui đi những sự bất toại nguyện, phiền não khổ đau đó ...

Thân tâm con bây giờ chỉ muốn sống trong cảnh yên tĩnh và cô tịch không còn muốn tiếp xúc với ai cả, ngay cả con cháu cũng chỉ vay nợ mà thôi, bạn bè họ hàng chỉ khi cần thiết con mới tiếp duyên, còn không thì con không muốn thân cận vì thời gian rất là quý báu như Thầy Viện Chủ đã dạy:

**"Tắc bóng thời gian một tắc vàng.
Tắc vàng tìm được không gì khó.
Tắc bóng thời gian khó hỏi han" .**

Con đã tận dụng hết thời gian trong một ngày để con rèn luyện thân tâm bằng bốn loại định, Chánh Niệm Tĩnh Giác, Định An Lạc Trú, Định Vô Lậu và Định Sáng Suốt kèm theo các câu pháp hướng để con xả tâm ... Con ăn hai bữa, sáng sớm con ăn nhẹ buổi trưa con ăn chính ... Buổi tối được giải thoát không ăn. Một tháng con đến địa điểm để thọ Bát Quan Trai, có tháng thọ được một ngày, 2 ngày hoặc 3 ngày. Tùy duyên con cố gắng thu xếp gia đình để con xuất gia. Hiện giờ một ngày thân tâm con rất an ổn, cuộc sống đơn giản, nhẹ nhàng. Thật là vi diệu khi còn áp dụng "Chánh Pháp Pháp" ứng dụng vào cuộc sống là thấy ngay liền hiệu quả tu bao nhiêu được bấy nhiêu. Con xin thăm cảm tạ ân Thầy đã dày công tu luyện tìm lại con đường chánh pháp của Đức Phật Thích Ca Mâu Ni. Ngày nay nhờ Thầy dày công tu tập và đem cả tâm huyết của mình, vì Phật pháp trường tồn, vì chúng sinh đang đau khổ, vì thế hệ ngày mai Thầy đã để lại cho mai sau một tài sản đạo đức làm Người, làm Thánh nhân thật là vô giá ... Chúng con nguyện ước mãi mãi đi theo con đường Chánh Pháp này, dù có phải tu bao nhiêu kiếp để hoàn thành ước nguyện cuối cùng được giải thoát thì con cũng xin theo đến cùng.

Kính thưa Cô Diệu Quang. Trên đây là tâm tư nguyện vọng của con trong quá trình ba năm con được đủ duyên phước theo học và tu, con xin Cô trình lại Thầy Viện Chủ và con xin được Thầy và Cô cho con góp mặt với anh chị em cư sĩ bốn phương những tâm tư nguyện vọng của mình. Còn có những điều gì thiếu sót, trong khi con tu hành chưa trọn vẹn còn trong chiếc áo của người cư sĩ ..

Con xin cô trình lại Thầy viện chủ cho con hỏi một câu mà con chưa rõ như sau: Về việc Thọ Bát Quan Trai.

Khi Thọ Bát phải đi đến một địa điểm do chúng con dựng tạo nên "tập thể tạo ra". Khi Thọ Bát Quan Trai ở tại nhà mình hai địa điểm tu hành ở trên đều giữ gìn giới luật theo 8 giới chỉ có khác là ở nhà và xuất gia? Vậy hai nhân duyên gieo trên có gì khác nhau không ạ? Con cúi xin Thầy và Cô từ bi chỉ dạy cho chúng con được rõ.

Con xin tri ân công đức sâu dày của Thầy và Cô Diệu Quang.
Con xin phép được hạ bút .

Hà Nội ngày 17-5-2001 .
con: Liễu Vân .

Đáp: Hai nhân duyên trên có khác nhau, nhưng giống nhau.

Khác nhau: Người xuất gia thì sống luôn luôn trong tám giới, giữ gìn nghiêm chặt không hề vi phạm. Người tại gia cư sĩ chỉ có sống và tu tập trong 24 giờ hay 12 giờ trong tám giới mà thôi.

Giống nhau: Người xuất gia cũng như người tại gia đều giữ gìn tám giới và tu tập các pháp

như nhau.

Do đó, người cư sĩ chỉ mới gieo duyên xuất gia, để sau này trở thành người xuất gia. Nếu người tại gia mà sống nghiêm chỉnh giới luật như người xuất gia, thì tu tập cũng sẽ được chừng quả A La Hán như người xuất gia vậy.

TÂM NGUYỆN LIỄU KIM

NAM MÔ BỒN SƯ THÍCH CA MÂU NI PHẬT

Con xin cúi đầu kính bạch Thầy.

Con xin kính bạch Cô Diệu Quang thành tâm gửi lời vấn an sức khỏe Thầy, Cô Út và tất cả tu sĩ, cư sĩ trong Tu Viện.

Hôm nay con từ cõi chết trở về, con kính xin Thầy và Cô từ bi hoan hỉ cho con tỏ nỗi lòng về chánh pháp của Phật. Giờ phút này con vẫn còn đủ duyên phước để đóng góp những viên gạch nhỏ bé của mình làm sáng tỏ đường tu theo pháp môn giới, định, tuệ của Thầy triển khai. Bấy lâu nay con đã vận dụng vào cuộc sống để tu hành trong chiếc áo của người cư sĩ tại gia. Con xin phép Thầy và Cô Út cho con được tâm sự đạo pháp cùng toàn thể cư sĩ bốn phương.

Liểu Kim xin gửi tới các quý bạn cư sĩ bốn phương lời kính chúc sức khỏe và hạnh phúc. Chúc quý bạn cư sĩ tu tập xả tâm tốt để ngày càng thăng hoa hơn trên đường về xứ Phật. Thưa các quý bạn! Liễu Kim xin kể sơ lược về cuộc đời tu hành của mình, những gì trắc trở, những gì thuận lợi, để chúng ta sách tấn cùng nhau trong cuộc sống đời và đạo ...

Liểu Kim sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo ở ngoại thành Thủ Đô Hà Nội. Cuộc sống thanh bần nhưng đầy đủ đức hạnh gia phong của nếp sống cổ xưa. Thật may mắn Liễu Kim ra đời tự lực rất sớm và gặp đạo cũng không muộn, nhưng lại không may vì Liễu Kim đã để cho một quãng thời gian trôi đi quá lãng phí vì không gặp được chánh pháp, nên đã rẽ ngang, rẽ tắt qua rất nhiều pháp môn để cầu đạo. Thế rồi duyên may đã đến, phước báu hãy còn, nên Liễu Kim đã gặp được pháp môn xả tâm của Thầy Chơn Như qua cuốn băng đầu tiên, đó là cuốn băng "Phật Môn Bảo Huấn" sau 3 năm nhập thất Thầy ra thất ... Con thật là vui mừng vô cùng xiết kể như hạn hán lâu năm mà gặp được mưa rào và từ đó Liễu Kim được đủ duyên nghe băng và đọc giáo án Thầy soạn. Liễu Kim lấy một cuốn tập của mình ra ngồi ghi chép lại tỉ mỉ các pháp hành và các pháp hướng để dễ bề tóm lược trong khi áp dụng pháp để tu hành ... Liễu Kim còn đang công tác ở cơ quan y tế nên công việc rất bận rộn, nhưng không phải vì thế mà Liễu Kim không tu được. Tu xả tâm tham, sân, si và nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng, không làm khổ mình khổ người. Do có pháp hành trì nên trong cuộc sống của gia đình và xã hội được cởi mở trong bầu không gian thanh thản, an lạc và vô sự ...

Liểu Kim trên đà phát triển xả tâm rất tốt nên vì thế trong cuộc sống của gia đình có nhiều cải thiện về thân tâm và cộng đồng nhân quả ở khỏi duyên hợp này ... Thế là Liễu Kim đã lấy được lòng tin với chồng con, cả nhà viết đơn xin Thầy cho phép quy y Thầy. Đó là điều Liễu Kim sung sướng nhất trong cuộc đời của mình. Cả nhà theo Phật, theo Thầy là vì họ cảm nhận được tính chất thanh cao, trong sáng và giải thoát của đạo màu nhiệm Phật Giáo. Đây là hạnh phúc nhất trong cuộc đời của Liễu Kim ...

Kính thưa các quý cư sĩ bốn phương ... Một câu chuyện Liễu Kim sắp kể tiếp ra đây, là một câu chuyện mà ở đời thường người ta cho là lạ, lạ về sức chịu đựng trước nghiệp thân của Liễu Kim. Liễu Kim rất vững vàng trong lúc trả nghiệp. Nhưng chỉ cho ai có tu theo lộ trình giới, định, tuệ của Thầy Chơn Như chỉ dạy thì mới thấy là tuyệt vời nhất thế gian ...

Vâng, Liễu Kim đang có cuộc sống tốt, cao đẹp nhất đời như trên Liễu Kim đã mô tả ... Ấy thế mà 180 độ, lật ngược trục quay khiến cho Liễu Kim rơi vào một dòng sông nhân quả, để cho Liễu Kim được có dịp độ sức tinh thức và quán xét tư duy theo luật vô thường, khổ, và vô

ngã. Đây chính là một đề án cho Liễu Kim thành tốt nghiệp 3 năm tu luyện pháp môn của Thầy ... Các bạn có hay biết không? Đó là một tin khá bất ngờ đối với Liễu Kim, còn đối với mọi thành viên trong gia đình thì đó là một tin sét đánh ngang tai. Liễu Kim được bệnh viện kết luận là ung thư buồng trứng.

Vâng một bệnh hiểm nghèo được gọi là nan y ... Liễu Kim phải trấn tĩnh ngay và quán xét nhân quả trả vay thiện, ác của cuộc đời mình quá khứ, hiện tại. Luật vô thường nó đang chi phối Liễu Kim, Liễu Kim viết thư bạch Thầy để Thầy chỉ dạy cho Liễu Kim ... Thế là Liễu Kim cảm động quá, Thầy đã mau mau gửi ngay pháp bố thí trả lời cho Liễu Kim là một bài pháp Thầy cho Liễu Kim, rất cụ thể và ngắn gọn:

"Này con! Tất cả các pháp đều do duyên hợp mà thành nên không có vật gì trường tồn vĩnh cửu.

Thân, thọ, tâm, pháp của chúng ta cũng vậy, cũng sẽ trở về cát bụi.

Chỉ còn có nghiệp lực thiện, ác đi tái sinh luân hồi mà thôi.

Vậy con nên giữ gìn tâm thanh thân, vô sự, an lạc đừng để tâm buồn lo, sợ hãi, thương ghét, giận hờn, đau khổ v.v ..... thì con sẽ được giải, thoát hoàn toàn chấm dứt tái sinh luân hồi, thoát khỏi kiếp làm người đau khổ vô cùng.

- Thân là vô thường - cái gì vô thường là khổ con ạ!
- Thọ là vô thường - cái gì vô thường là khổ con ạ!
- Tâm là vô thường - cái gì vô thường là khổ con ạ!
- Các pháp là vô thường - cái gì vô thường là khổ con ạ!

Cho nên cái bệnh đau khổ của con là vô thường, nó do nhân quả hợp lại mà thành nên có đau khổ - chứ không có cái ta đau khổ con ạ! Đừng sợ, nó đến rồi nó đi, để nhân quả trả vay nhân quả. Nếu không sợ hãi, buồn lo, thương ghét thì con sẽ sinh vào Niết Bàn, tức là tâm thanh thân, an lạc, vô sự của con. Nơi ấy không có thiện, ác nên không có đau khổ - không có đau khổ nên không có luân hồi - không có luân hồi là vĩnh viễn giải thoát".

Con nhớ kỹ lời Thầy dạy đừng sợ hãi mà hãy giữ tâm thanh thân, vô sự, an lạc.

Thăm và chúc con thành tựu viên mãn thoát cơn bệnh khổ đau. Sinh ra làm người có 4 cái khổ mà ai cũng khắc khoải trong lòng làm sao để thoát 4 nỗi khổ này?

Đức Phật ra đời chỉ dạy cho chúng ta là quét sạch nó đi, nhưng chúng ta còn ngu si lắm, không dám buông bỏ ngũ triền cái, không dám đoạn dứt thất kiết sử mà cứ loanh quanh luẩn quẩn trong vòng thương ghét, giận hờn và khổ đau. Để rồi hết một kiếp người mà không thoát ra khỏi nanh vuốt của 4 con quỷ vô thường sinh, già, bệnh, chết này. Nhìn trước sau số người theo Thầy tu học mà không chịu nghe lời Thầy buông xả, cứ lo tu theo kiểu Đại Thừa, Yoga, thiền Đông Độ, thiền..... Để rồi 4 con quỷ vô thường này chụp đến thì không biết lấy gì đối trị nó; để rồi phải chịu nô lệ dưới nanh vuốt sắc bén của chúng từ đời này sang kiếp khác.

"Nếu không có thanh gươm thư hùng kiếm như lý tác ý thì làm sao diệt chúng được, hiện giờ các con còn mạnh tay khỏe chân mà không gia công mài thanh gươm này cho sắc bén thì đến khi lâm trận các con sẽ là người chiến bại" .

"Liễu Kim giờ này con còn nhớ thanh gươm của con không? Con hãy lấy ra cầm chặt nơi tay hằng phút, hằng giây, đánh mạnh, chặt vào đầu loài quỷ vô thường bịnh, tử này. Con còn thấy pháp như lý tác ý không?

"Thọ là vô thường hãy lui khỏi nơi đây"

"Bệnh tử là vô thường không được ở đây phải ra khỏi nơi đây"

"Tâm ta phải bất động, chẳng hề sợ hãi loài quỷ vô thường này"

"Tâm ta hãy bất động trước ác pháp và các cảm thọ khổ đau này"

"Tâm ta phải vững vàng thanh thân và an lạc"

Liểu Kim con còn nhớ bài Định Niệm Hơi Thở Phật dạy hay không? Mặc dù thân con đau nhức con nên nhớ như lý tác ý:

**"An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô.
An tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra".**

**"An tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô.
An tịnh tâm hành tôi biết tôi thở ra"**

Con nên nhớ vừa hướng tâm vừa hít thở để chiến đấu với 4 con quỷ vô thường sinh già, bệnh, chết. Có như vậy thì tâm con sẽ bất động đến giờ phút mười hai nhân duyên tan rã thì con vào cảnh giới thanh thân, an lạc và chấm dứt luân hồi. Thầy có gửi cho con một bức thư, quán thân, thọ, tâm, pháp vô thường, khổ, không, vô ngã để khi ra đi tâm con không vướng mắc vào các pháp thế gian thì nghiệp con sẽ được chuyển hoá thanh tịnh, và vào được trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự.

Bức thư này cũng dạy chung cho các con khi gặp 4 loài quỷ vô thường này thì phải dùng thanh gươm như lý, tác ý mà diệt nó đi. Thăm và chúc con vui mạnh và xả tâm tốt.

T.B: "Giữ tâm thanh thân, an lạc và vô sự là các con đang ở gần bên Thầy".

Biết được Phật pháp dù trong hoàn cảnh nào, con cũng phải:

1. Thứ nhất con nên tu tập xả tâm, ngăn ác, diệt ác pháp không làm khổ mình khổ người.
2. Thứ hai con nên đẩy lùi chướng ngại pháp nơi tâm con để tâm hồn con được thanh thân, an lạc, dù trong hoàn cảnh nào.
3. Thứ ba con nên luôn giữ gìn tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ khổ đau đừng để tâm dao động, dù có chết cũng chẳng sợ.

Con hãy nhớ cố gắng trong 3 điều dạy trên đây con sẽ chuyển được nghiệp và con được giải thoát. Con nên nhớ kỹ tâm thanh thân, vô sự là tâm giải thoát, là nơi người tu theo đạo Phật xả bỏ báo thân".

Thế là, lại một lần nữa rùa mù được gặp bông cây trôi giữa biển ... Liễu Kim dùng pháp "Như lý tác ý". Thầy bảo đó là thư hùng kiếm, luôn luôn phải mài sắc nó. Liễu Kim ngày đêm vận dụng pháp hướng, xả cảm thọ, xả khổ giữ tâm luôn thanh thân, an lạc, vô sự ... trong vòng 14 tháng, Liễu Kim đã thành công 4 lần phẫu thuật và 7 lần truyền hóa chất. Liễu Kim không chịu đau hàng cảm thọ, đấu tranh với nó giành giật với nó, thế là cuối cùng nó cũng khuất phục ... trải qua hơn một năm trời vất vả kể từ khi mổ lần đầu ... Do nhờ có pháp hướng của Thầy nên Liễu Kim đã ôm phao pháp để không bị chìm đắm khi đi ra biển (nhân quả). Tối hôm ấy vào hồi 23 giờ đêm ngày 14 - 5 - 2001 Liễu Kim bị một cơn cao huyết áp đột biến và hạ can xi huyết do đó cứng từ chân đến mồm.. mồm nói cũng ngưng cả ... Liễu Kim thư thả bình tĩnh nói với mọi người trong gia đình là tất cả đi ra ngoài hết ... Nếu ai khóc thì không được ở đây! Để cho tôi thanh thân nhé ... Lúc này Liễu Kim xác định mình sắp bỏ thân rồi ..Nên vì thế tâm lúc nào Liễu Kim cũng nhắc thanh thân vô sự, không được sợ hãi gì hết, thân là vô thường, là bất tịnh là ô bệnh tật ... có gì đâu mà sợ mà lo ... phải thanh thân như lời Thầy đã dạy đoạn trước khi cận tử nghiệp đến phải tác ý như thế nào?... .. Lúc này thân tâm Liễu Kim ở trạng thái rất an ổn thanh thân vô kể. Lúc này Liễu Kim luôn nghĩ về Chơn Như và mồm gọi Thầy ơi! Chờ con với! Cô Út ơi! Đón con về Chơn Như với! .... nói xong tâm Liễu Kim rất thanh thân ... Liễu Kim tưởng rằng sẽ đi trong giây phút này cơ đấy. Vì mình đã thiết kế được một dòng suy tư thanh thân, an lạc, vô sự, không hề sợ hãi vướng vấp điều gì, hoặc nhớ thương và mong đợi gì cả. Thật là sung sướng, chết đến cổ rồi mà tâm vẫn thanh thân. Thế rồi vừa lúc này xe ô tô cấp cứu gia đình gọi đến họ tiêm thuốc cho thân tâm bình tĩnh lại Liễu Kim buồn cho sự thế. Vì người thân còn níu kéo nên duyên chưa tan được. Sau đó vừa đúng lúc các bạn cư sĩ khác cũng được nghe tin, thế nên cũng phát khởi tâm đến gặp Liễu Kim để trợ duyên lúc bỏ báo thân ... Chị em gặp nhau như ngày hội sau một lần sắp

chết của Liễu Kim ai cũng an nhiên tự tại không ai khóc lóc chi cả. Thế mới biết pháp hành của Thánh Tăng Bốn Sư Thông Lạc. Ngài có đủ oai lực, thần lực để chỉ dạy lại cho các đệ tử con mình chuyển hóa tuyệt vời ... Không ai bị lay động trước cảm thọ và trước cái giờ phút bỏ báo thân, coi nó nhẹ nhàng như lông hồng, như chỉ mảnh treo chuông vậy ...

Kính thưa các cư sĩ bốn phương! Nhờ có chánh pháp của Thầy dạy, Liễu Kim đã khéo léo tác ý để ứng dụng vào những lúc cam go khắc nghiệt nhất của cuộc đời, lúc trả nghiệp thân, thọ, tâm, pháp, mà trong cuộc sống không ai tránh khỏi, nhất là căn bệnh nan y này. Liễu Kim sẽ phải khổ sở như thế nào? Ngay bây giờ Liễu Kim vẫn phải bình tĩnh, an nhiên, tự tại để chuẩn bị "thanh gươm thư hùng kiếm" của mình làm vũ khí làm chiếc phao đi theo Liễu Kim cho đến khi nào 4 duyên tứ đại tan rã.

TÂM NGUYỆN DIỆU THÀNH

Kính gửi: Cư sĩ Trúc Tịnh Võ Đắc Vi

Kính thưa cư sĩ, Diệu Thành được đọc Giáo Án Tu Tập của người cư sĩ vì chánh Phật Pháp tập 2, qua dòng thơ của cư sĩ, Diệu Thành rất tâm đắc. Cư sĩ là người có trí tuệ và cái nhìn rất đúng. Cư sĩ không ở gần Thầy mà hiểu Thầy rất rõ về đức hạnh và trí tuệ của Thầy. Đúng là bậc chân tu thật chứng, cư sĩ gọi Thầy là chân tu tôi rất tán thành. Vì nó đúng với đức hạnh và trí tuệ của một bậc Thầy chân tu. Tôi sống và tu học theo Tịnh Độ 15 năm, ở trong thiền viện thiền Đông Độ 10 năm. Tôi thấy cuộc sống và sự hoạt động trong chùa hoàn toàn không đúng đường lối của Đức Bốn Sư Thích Ca.

Tôi chán ngán cho cuộc đời xuất gia của mình. Trong những ngôi chùa biến thành nhà thương mãi, kinh doanh. Chuyển tiếp mê tín, dị đoan ... Còn nhiều tệ hại hơn nữa, nhưng làm sao nói hết những điều sai trái mắt thấy tai nghe trong chùa.

Sau khi tôi vào Thiền Viện Viên Chiếu, tôi thấy có giải thoát về nội tâm. Nhưng giải thoát tạm thời với sự khinh an, chứ không thật thụ là giải thoát. Vì cuộc sống phải cuốc đất, làm ruộng rẫy, vườn tược bẽ bộn, khiến cho thiền sinh tâm chấp trước đủ thứ.

Từ đó thân tôi sanh ra bệnh hoạn, khi tôi được gặp Thầy tại Thiền Viện Viên Chiếu, qua sự trình bày của Thầy đã làm chủ sanh tử tự tại luân hồi. Tôi lần mò đến Tu Viện Chơn Như cầu pháp tu học.

Qua đức hạnh của Thầy và cô Út tôi khâm kính Thầy là đáng cha lành. Thầy tạo cho tu sĩ chúng tôi về đời sống đúng với thời Đức Phật tại thế, như trong kinh điển đã ghi. Tôi xả bỏ hết, chỉ có y áo, che thân với cái bát đựng cơm. Tôi cảm thấy an vui, không bận tâm lo lắng gì cả.

Thầy khéo chuyển hóa cô Út Diệu Quang là một cư sĩ đại diện cho ông Cấp Cô Độc sốt bát cho tu sĩ, chúng tôi hằng ngày một bữa ngộ để thực hiện đức hạnh cao quý như các bậc Thánh Tăng trong thời Đức Phật.

Thầy làm gương giới luật, đức hạnh và trí tuệ cùng với tài năng song toàn.

Trong tu viện tất cả hệ thống điện nước đều do Thầy thiết kế, tự bàn tay Thầy làm cho hành giả dùng.

Từ cái thất nhỏ, cho đến vườn rừng cũng do Thầy sáng tạo. Thầy không bắt chước kiểu cách của người khác.

Tự Thầy đứng vững một mình theo lối sống giản dị và phạm hạnh của người tu sĩ. Ở đây chú Minh Tâm là người ủng hộ Thầy đầu tiên chưa ai biết Thầy. Tôi sống gần Thầy với cô Út, 13 năm Cô Út có nhiều đặc tánh siêu việt, khi nghèo cô ăn mặc như vậy. Bây giờ có Phật tử tới lui có khác hơn cô cũng ăn mặc giản dị. Cô thông minh, còn dạy chúng cách xả tâm tốt. Trí tuệ của Thầy như dòng thác chảy, chảy hoài không hết. Làm việc suốt mà không

chịu ăn uống bổ dưỡng. Chúng ăn sao Thầy ăn vậy. Tâm từ bi của Thầy rộng lớn, ai tha thiết tìm cầu sự giải thoát thì bất cứ ở đâu người Nam hay người Bắc, Thầy cũng đều chỉ dạy như nhau. Còn vị nào đến để tranh luận hơn thua thì Thầy hoàn toàn không đối đáp, chỉ im lặng chịu thua. Đó là cái đặc biệt của Thầy cho mình là thua họ, không bằng họ. Tôi tu tập theo Thầy rất lâu, nhưng vì huân tập theo kinh điển Đại Thừa và Tịnh Độ nên tu sai lệch. Khó xả sạch, do lậu hoặc ác pháp đã huân tập nhiều kiếp trong tâm thức, nay tôi đang tẩy gội.

Với tâm tràn đầy hy vọng, trước mắt tôi đã nhận được trạng thái khinh an do giác chi sinh ra, tuy nay tôi chưa xong.

Đọc thơ của cư sĩ trong tập Giáo án tu tập của người cư sĩ, tôi nhận thấy cư sĩ rất am hiểu tình trạng Phật giáo hiện nay cũng như tôi đã từng sống và hiểu biết trong các chùa, vì thế tôi lấy viết thảo vài hàng, để cùng nhau cảm thông với các cư sĩ bốn phương. Đọc những vần thơ của cư sĩ Võ Đắc Vi ngắn gọn mà đầy đủ ý nghĩa tôi cảm nhận biết cư sĩ là người có tuệ tri chân chánh, nói lên được ý nghĩa sâu sắc của Phật Giáo hiện tình.

Chúc cư sĩ thân tâm thường an lạc. Hằng ngày tôi thầm ước mong rằng: cư sĩ cũng như các cư sĩ khác cùng nhau tiếp tay với Thầy để xây dựng lại đường lối của Đức Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật, ngày càng sáng tỏ hơn. Tâm nguyện của tôi mong sao tất cả các tu sĩ Tăng, Ni hãy trở về đời sống phạm hạnh như Đức Phật. Bần Tăng, khát sĩ ba y một bát, đầy đủ phạm hạnh cao quý của người xuất gia thoát tục. Và luôn luôn dừng để thế tục hóa đời sống Tăng, Ni, để không uổng phí một đời tu hành không giải thoát, mà lại còn mang lấy nợ nần của thí chủ đàn na, chịu khổ luân hồi trong nhiều kiếp trả vay.

Kính ghi
Diệu Thành

TÂM NGUYỆN DƯƠNG THƯỜNG DUY

Kính bạch Hòa Thượng!
Kính thưa Cô Út!

Sau khi đọc xong hai quyển Giáo Án Cư Sĩ tập 1 và tập 2 con rất thông hiểu được nỗi lòng của Hòa Thượng và Cô Út muốn chấn chỉnh lại Phật Giáo. Muốn cho tất cả tu sĩ Tăng, Ni, cư sĩ nam nữ đều đi đúng đường lối của chánh pháp, không còn lầm lạc. Đọc những lời của Cô Út con rất xúc động và mong cho tất cả mọi người khắp nơi cũng đều hưởng ứng, đều chung tay góp sức để xây dựng lại ngôi nhà Phật Giáo. Đáp lại lời kêu gọi của Cô Út, con cũng có chút ít cát sỏi, xin được góp vào với tư cách là một cư sĩ, con chỉ có đôi lời để tâm sự nhắn gửi cùng các quý vị cư sĩ bốn phương về vấn đề mê tín.

Kính bạch Hòa Thượng!
Kính thưa Cô Út!
Kính thưa tất cả các vị nam nữ cư sĩ !

Từ thuở 15 tuổi con đã có máu mê xem bói. Lúc đó con chưa hiểu nhiều về Phật pháp. (Bây giờ ngồi nhớ lại, con thấy sao lúc trẻ mình ngu si ghê gớm). Con lớn dần theo năm tháng, thì địa chỉ của thầy, bà, cô, cậu cũng tăng theo. Nghe nơi đâu có thầy hay thì đã có con tìm tới. Không hay cùng ngõ hẻm, góc ngách nào mà con không biết. Còn nói về các môn xem bói thì môn nào con cũng đã từng trải qua. Chấm tử vi, xin xăm bà, xăm ông, xăm Quan Âm, bói bài tây, bài tứ sắc, loại lớn, loại nhỏ, bói chữ, bói số, xem tướng mặt, tướng đi, nốt ruồi, chỉ tay, chữ ký, nét chữ, bói trầu cau, lá cây, lá chổi, bói kim tự tháp v.v... Nói về đồng bóng, lên xác thì con gặp đủ phần hồn: Cậu bé lớn, bé nhỏ, bà hai, bà bảy, ông tiên, công chúa trên trời, đến địa chỉ ông hổ dưới đất ... còn sách thì đủ loại sách xem sao hạn, tuổi tác, ngày giờ, tháng năm, tốt xấu, thiên can, địa chi, khắc kỵ, hạp xung, v.v... Gần nửa đời người con cứ dúi mài sách bói, xin xăm, nấu quẻ, chỉ cầu mong tìm cho mình một điều

biết trước, một tướng tri tốt đẹp. Nhưng biết trước, chẳng được biết gì, chỉ được cái là nghe thầy phán là năm nay vận mạng bị sao hạn nặng phải cầu cúng. Thế là vài chục, vài trăm ngàn đưa ra không thương tiếc. Tương lai tốt đẹp đâu không biết, chỉ biết mình phải lo chí thú làm ăn lương thiện, phải tu sửa thói hư tật xấu, phải làm lành lánh dữ thì mới mong cuộc sống tốt đẹp, bằng không thì đừng hòng. Một ngàn điều bói họa may lắm chỉ có một hai chuyện trúng, chẳng biết đó là thầy hay, hay là thời may vận xui của thân chủ. Nhớ một lần năm con 33 tuổi, có một vị Thầy bảo: "31 bước qua 33 bước lại, coi chừng năm nay con có thể bỏ mạng".

- Thừa Thầy bằng cách nào?

- Thầy phán: bằng cách bị bệnh phải mổ và chết trên giường mổ.

Qua năm sau gặp lại ông thầy, ông nghe con hỏi liền bảo: "Lúc trước thì thân xác con hôn ám, sao giờ nhìn khác, lại có lẽ tại có tu sao đó, nên thay đổi"

Kính bạch Hòa Thượng!

Kính thưa Cô Út !

Kính thưa tất cả quý vị nam nữ cư sĩ !

Bây giờ tuổi con đã hơn nửa đời người rồi, Từ lâu con không còn xin xăm, bói quẻ nữa. Qua kinh nghiệm bản thân con thấy chẳng được lợi ích chi hết, chỉ được cái là mất tiền để nghe nói xàm. Nhưng xét cho cùng tại mình muốn coi bói, tin thầy bói thì mới có thầy bói. Nếu mình không tin, không coi thì thầy bói đâu có đất đứng. Còn một thật trạng đáng buồn nữa là con thấy có đa số những vị mang danh là Phật tử hay đến chùa nhờ quý Thầy, quý Ni cúng sao, giải hạn hoặc bái lễ, cúng bái trai tăng. Quý vị đâu biết rằng những buổi lễ như vậy là làm mất thì giờ quý báu của quý Thầy tu hành? Có lần con nghe một vị sư nói. Có những chỗ xa thành cúng trai tăng, cúng dường bao thơ ít không đủ tiền xe đi và về. Ôi! Ngẫm mà ngán ngẫm.

Nay cuối thư con cũng có ít lời gửi đến quý vị cư sĩ :

*"Lời rằng này các bạn hiền ơi !
 Dị đoan, mê tín bỏ đi thôi .
 Đừng tin các vị Thầy, bà cốt .
 Nghề họ là chuyên dối gạt đời .
 Gieo quẻ xin xăm, lại bói bài .
 Xem tướng, nốt ruồi, đoán chỉ tay ?
 Cầu tài, cầu lộc nào có được ?
 Hay được âu lo tổn hao tài .
 Phạm đã là người ở thế gian .
 Mỗi người đều có nghiệp đạo mang .
 Thấp cao, đẹp xấu, vui hay khổ .
 No đói, giàu sang hoặc nghèo nàn .
 Đó là nhân quả đã tạo gây .
 Luân hồi vay trả lại trả vay .
 Có muốn cũng không tài nào được .
 Không muốn cũng không thoát ly này .
 Những người ăn ở sống hiền lương .
 Thế mà cứ mãi gặp tai ương .
 Ấy là xong nợ đời kiếp trước .
 Bĩ cực thời lai ấy sự thường .
 Những người ác độc lại hung hăng .
 Thế mà họ lại sống nhàn rảnh .
 Ấy là hường phước đời kiếp trước .
 Phước hường hết rồi sẽ biết thân .
 Luân hồi nhân quả bạn nên tin .
 Trước hết là tin ở chính mình .
 Đừng lại tìm cầu ngoài ai khác .
 Mê tín dẫn dần đến vô minh .
 Người hiền dù có gặp nguy nan .
 Dẫu khổ cũng không đến cơ hàn .
 Kẻ ác tuy là phây phây vậy .*

*Đến chuyện ăn năn cũng muộn màng .
 Từ nay khuyên bạn gắng công tu .
 Đừng có tin chi thầy bói mù .
 Làm lành lánh dữ lòng ngay thẳng .
 Bảo đảm cuộc đời bạn khỏe ru*

Kính thư,
 Dương Thường Duy
 22 - 10 Đinh Sửu (1997)

TÂM NGUYỆN MINH TRÍ

VỀ SÁCH "CẨM NANG TU PHẬT"

NAM MÔ BỒN SƯ THÍCH CA MÂU NI PHẬT

Chúng con kính xin trình bày một số ý kiến của con về Cẩm Nang Tu Phật tại Tu Viện Chơn Như, do huynh đệ Như Quang sưu tập, mùa hè năm 2001.

1.- Về thời khóa tu tập được in ở trang 65 - 66 có sự nhầm lẫn về thời gian đồng thời có sự sai trái về lời dạy. nghỉ xả hơi 30 phút được phép vọng tưởng về ý nghĩa và thực hành nó khác xa với lời dạy của Thầy: **"Tâm có vọng tưởng hay không có vọng tưởng cũng tốt, phải để tâm tự nhiên của nó..."**

2.- Về lời ước nguyện của huynh đệ. Toàn Kiên và Tâm Hạnh lại chia ra Phật tử trong nước và Phật tử ở nước ngoài chúng con thấy cũng bất ổn, bởi vì đã là học trò của Tu Viện Chơn Như thì phải có chung một ước nguyện là tu tập đúng lời dạy của Tu Viện và ước nguyện cùng Thầy và cô Diệu Quang làm sáng tỏ lại Phật Giáo và cũng là tạo duyên với chúng sanh như vậy ước nguyện là một, còn cách làm cho ước nguyện đến viên mãn thì tùy duyên và tùy trú xứ.

3.- Về cách thức tu tập xã tâm trang 157 có ghi, "...Muốn trau dồi ở ngay trung tâm thành phố thì làm sao xã được". Chúng con nghĩ rằng câu ghi này không đúng với lời dạy của Tu Viện Chơn Như vì bất cứ nơi nào ở đâu ta cũng tu tập xã tâm được bằng những câu pháp hướng, chứ không phải nơi thanh vắng, gốc cây, hang đá... mới tu xã tâm được.

Kính thưa Thầy và cô Diệu Quang ở đây chúng con vâng lời dạy của Thầy là tìm học ở kinh sách Nguyên Thủy, nên chúng con đã cùng nhau học qua Kinh Ước Nguyện trong Trung Bộ, tập I, từ trang 79 đến trang 86, chúng con nhận thấy Đức Phật dạy các tỷ kheo ước nguyện này các Tỷ Kheo, **"Nếu Tỷ Kheo có ước nguyện: "Mong rằng ta được các đồng phạm hạnh thương mến, yêu quý, cung kính và tôn trọng Tỷ Kheo ấy phải viên mãn thành tựu giới, luật, kiên trì nội tâm tịch tĩnh, không gián đoạn thiền định, thành tựu quán hạnh, thích sống tại các trú xứ không tịch..."**

Ở đây chúng con chỉ trích dẫn một ước nguyện trong nhiều ước nguyện mà đức Phật đã dạy. Qua những lời dạy ấy chúng con thấy rất cụ thể, những lời ấy không đứng lại trong tâm linh huyết thống, tổ tiên ông bà, không bị trôi dạt bởi những tình cảm mê mông mà chỉ có vượt qua bằng giới luật mới có thể làm chủ được sanh già bệnh chết.

Từ những lời dạy đó, ở đây chúng con tu tập thường lễ Phật, lễ Thầy qua cái lạy:

- Lạy thứ nhất ước nguyện ngăn ác, diệt ác pháp.
- Lạy thứ hai ước nguyện sanh thiện tăng trưởng thiện pháp.

- Lạy thứ ba ước nguyện tất cả chúng sanh đều ly dục, ly ác pháp không làm khổ mình khổ người.

Đây là ba ước nguyện trước khi thọ thực, nhưng ở đây chúng con cũng ước nguyện như thế trước khi tu tập, không biết việc làm như vậy có đúng không. Kính mong Thầy và cô Diệu Quang giúp ý cho chúng con với, đồng thời dạy cho chúng con biết những suy nghĩ về ý kiến đóng góp trong cẩm nang có sai không, hơn nữa ước nguyện của anh Toàn Kiên và chị Tâm Hạnh có phần rơi vào Thực tập năm lễ mà Thầy Nhất Hạnh đã dạy, điều này có nên sử dụng cho tất cả đệ tử tại Tu Viện Chơn Như không, bởi vì những ước nguyện ấy đã in trong Cẩm Nang Tu Học tại Tu Viện Chơn Như. Theo thiện ý của chúng con thì nên đưa vào Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vị Chánh Phật Pháp để mọi người tham khảo thì tốt hơn.

Kính mong Thầy và cô Diệu Quang từ bi giúp đỡ cho chúng con biết lời dạy về ước nguyện cho đúng chánh pháp trong lúc hành lễ, trong ước mong được ban rải tình thương và lòng biết ơn đối với Phật, hiền Thánh Tăng.

Kính ghi,
Con, Minh Trí
Nhóm Nguyên Thủy 4.
Châu đốc ngày 15 - 7 - 2001.

TÂM NGUYỆN LIỄU ĐỨC

Kính bạch Thầy Bổn Sư.
Kính thưa Cô Diệu Quang.

Con là cư sĩ miền Bắc, pháp danh là Liễu Đức.
Sau khi con được đọc tập 2 Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vị Chánh Phật Pháp, thật là phước duyên cho chúng con. Thầy và Cô đã tạo cho cư sĩ bốn phương trên trái đất này có dịp học hỏi và tiếp cận với nhau qua giáo án này, được rất nhiều điều bổ ích.

Trong giai đoạn tu học Phật của chúng con hiện nay, con cũng xin bày tỏ tâm mình, nói lên sự ưu tư lo lắng trước tình hình Phật Giáo sa sút hiện nay, và rồi tương lai số phận các con cháu chúng con sẽ đi về đâu, khi mà con đường chánh pháp bị tắt dần. Đó là hoài bão của con đang theo đuổi cùng Thầy, Cô Út và tất cả các cư sĩ bốn phương, dựng lại ngôi Phật Giáo cho đúng với tính nhân bản cao đẹp tuyệt đỉnh, với đạo đức làm người, làm Thánh, ngõ hầu ở thế gian này là Thiên Đàng, là Niết Bàn và xuất hiện rất nhiều các vị A La Hán. Trên hành tinh này sẽ mãi mãi là hòa bình, ấm no, hạnh phúc và an bình.

Đó là lý do con xin đóng góp sức nhỏ bé của mình vào công cuộc chấn hưng Phật Giáo ...

Kính thưa quý vị cư sĩ bốn phương,

Cuộc sống của mỗi gia đình đều có sự chi phối của nhân quả nghiệp báo thiện hoặc ác pháp. Gia đình tôi cũng nằm trong số phận nhân quả đày đọa của ác pháp nhiều hơn là thiện pháp. Vì thế, hoàn cảnh đã thúc đẩy tôi đi tìm đến cửa Phật, để mong Đức Phật từ bi cứu độ ... Thời kỳ đầu của những năm tháng đất nước mới giải phóng, cho đến khoảng mười năm sau, lúc này các chùa đều còn giữ được vẻ trang nghiêm thanh tịnh theo nghĩa bóng bề ngoài. Các vị sư Tăng, Ni còn giữ gìn các hạnh sống thân, khẩu, ý của mình theo kiểu cách kín đáo với danh nghĩa từ, bi, hỷ, xả. Lúc này chúng tôi vào chùa lễ Phật .. Tâm trạng còn mang theo đầy lòng tin, tín ngưỡng ...."Linh thiêng của tôn giáo". Thế rồi thời gian trôi đi năm tháng của sự phát triển cùng với đất nước thời mở cửa, cho đến ngày nay thì trong các chùa các sư, các vĩ, đều đua nhau chạy theo dục lạc thế gian. Các chùa bày đặt ra các kiểu cúng lễ cho người sống và cho người chết. Đầu năm dâng sao giải hạn, Thượng Nguyên Tất Niên, cúng vong, tiền linh, hình nhân thể mạng, sớ sách các kiểu ... Thật là vô lương tâm

"Tiền mất tật mang". Thảo nào mà các vị sư lớn, sư bé, cấp bằng này, cấp bằng kia, vì đã hành nghề bất chính nên phải chịu biết bao nhiêu nghiệp báo nặng nề, ốm đau, liệt giường liệt chiếu, mổ xẻ tan nát có thể rồi mới chết được. Đó chẳng phải là địa ngục tại trần gian sao? Các Thầy tu bây giờ chẳng có lòng từ bi gì cả! Hờ ra là tính tiền, mà không phải tiền nhỏ. Tiền trăm, tiền triệu trở lên thế đấy!

Quả là ác nghiệp, chỉ khổ thay cho tôi và các gia đình khác, mỗi khi trong nhà có cảnh bất an, khổ sở quá, nên đã nhẹ dạ mất tiền để làm một việc cúng lễ, cầu xin cho tai qua nạn khỏi nhưng nào có qua được đâu. Vào những năm 1990, sau bốn năm qua những người thân của gia đình tôi đã lần lượt già đi và chết. Thấy kiếp đời thật là khủng khiếp, tôi thật sự choáng váng trong vô vọng. Tôi sống dở chết dở trong đau thương của cảnh góa bụa... Biết lấy gì để an vui cho tôi. Với ai đã sống được nỗi bất hạnh này!

May sao thật là trời soi xét chăng? Tôi gặp được bông cây trôi giữa biển khơi, lúc này như con rùa mù vậy.

Ánh sáng màu nhiệm đã chiếu tỏa muôn ngàn tia sáng giải thoát của đạo màu "Đường Về Xứ Phật". Tôi đã níu chặt lấy bông cây. Nhờ đó sau năm tháng tôi đã tạm được vớt lên bờ vực thẳm ... chỉ còn chờ nỗ lực của bản thân, tôi ôm pháp của Thầy Chơn Như đã bố thí cho tôi và chúng sanh, nay tôi đã vơi đi nỗi buồn của nhân quả, và nghe theo lời chỉ dạy của Thầy: Phải tự cứu mình và lấy giới luật làm Thầy, không nương tựa vào ai ...

"Phải tự thấp đức lên mà đi". Đó là chân lý bất di bất dịch mà Đức Phật ngày xưa đã để lại, nay Thầy Chơn Như cũng xác quyết như thế.

Kính thưa các bạn cư sĩ! Chắc các bạn cùng đồng ý kiến của tôi rằng: Chúng ta khi đã nhận ra pháp màu để cứu mình trong cuộc sống nhân quả thiện ác, để áp dụng tu hành hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng giây cho thân và tâm được thanh thân, an lạc và vô sự. Chắc chắn rằng: đây chính là gốc của Đạo Phật Thích Ca Mâu Ni ngày xưa để lại. Đây là gốc của đạo giải thoát sanh, lão, bệnh, tử.

Chúng ta chỉ còn nỗ lực, tinh tấn tu hành để chúng ta trả nghiệp cho hết, cho sạch những gì uế ác bao nhiêu ở kiếp xưa. Xưa đã tạo ra, nay phải trả món nợ nhân quả này ... đây là đáp số của cuộc đời này mà bấy lâu nay rờn rã mười năm trôi qua tôi vẫn không tìm ra được ... Thầy đem tình thương cho tôi, cùng biết bao nhiêu các bạn cư sĩ khác ... Giờ đây tâm tôi thanh thân, an lạc, vô sự trước các chương ngại pháp, với những câu pháp hương và sự quán xét các pháp vô thường, khổ, vô ngã, v.v....

Không cần cầu xin van lạy ai cả, tiền không bị mất nữa mà bệnh tâm thì vơi đi dần. Giờ này tôi cũng không còn sợ bất cứ lời hù dọa nào trong các kinh sách của Đại Thừa, vì đã biết rõ con đường đi của đạo đức nhân bản làm người, mà Thầy Chơn Như đã dạy rất rõ ràng: không làm khổ mình, không làm khổ người, không làm khổ chúng sanh thì chẳng lo gì ai phạt vạ mình cả ... Thầy dạy luật nhân quả rất công bằng và công lý không có ai lo lót, hối lộ nó được. Vì thế, ta cứ tăng trưởng thiện pháp, và diệt trừ ác pháp theo pháp tu Tứ Chánh Cần. Ngày ngày giữ gìn tâm an vui, thanh thân rồi xả bỏ lòng ty hiềm, ganh ghét, xả bỏ lòng ham muốn, luôn luôn sống tùy thuận, nhẫn nhục và bằng lòng ... Có bấy nhiêu thôi là tôi thấy cuộc sống rất an vui, thanh thân lắm rồi. Nếu tất cả trên thế gian này ai ai cũng được sống và tu hành theo pháp của Phật của Thầy Chơn Như để lại, thì lúc này các chùa Đại Thừa chắc chắn là không còn ai đến để cầu xin làm gì nữa. Lúc này các sư nên tìm lại con đường tu hành của mình, sao cho không làm khổ mình, khổ người và khổ muôn loài chúng sanh nữa. Các sư nên hướng dẫn chúng sanh, cư sĩ tu hành theo giáo lý chính của Đức Phật là tự cứu mình. **"Hãy tự thấp đức lên mà đi"** **"Lấy giới luật mà làm Thầy"** để học, để tu ... Đó là con đường của Đạo Phật, không ai thay đổi được. Tất cả cư sĩ chúng ta, hãy vì chánh Pháp pháp, noi gương hạnh sống của Đức Phật, của Thầy Bổn Sư Chơn Như! Cùng nhau rèn luyện đạo đức nhân bản để thấp sáng lại ngọn đuốc chánh pháp, lấy đó làm gương sáng cho mọi người soi và tất cả thế gian này ai ai cũng được hưởng hương vị của đạo Phật chánh thống, đó là bộ sách nhiều tập của "Đường Về Xứ Phật", Thầy đã dày công biên soạn qua sự chứng ngộ đạo giải thoát, Thầy đã làm chủ bốn nỗi khổ sanh, lão, bệnh, tử để lại cho muôn đời sau một di sản văn hóa. Đạo Phật rất giá trị và vô cùng vĩ đại ở thiên niên kỷ thứ ba và mãi mãi còn sáng chói huy hoàng trong vô tận ...

Dưới đây con xin trình một bài kệ nói lên nỗi bất hạnh của con trên bước đường đi tìm đạo không có kết quả mà lại chuốt lấy bao nỗi trần trờ lo lắng, khổ đau ... sau đó con đã tìm được chánh pháp và con nguyện suốt đời sẽ đi theo con đường chánh pháp của Phật mãi mãi ...

TÌM ĐẠO

Trên bước đường tìm đạo.
 Mong giải thoát cuộc đời.
 Vì đời là quá khổ.
 Từ khi lọt lòng mẹ.
 Ba tiếng khóc chào đời ...
 Biết bao nhiêu sóng gió.
 Trong mái ấm gia đình.
 Bệnh tật cùng tai ương.
 Nghèo nàn và khốn khổ.
 Bất toại nguyện triền miên.
 Phiền não và đau khổ.
 Đường cùng không lối thoát.
 Tôi cố gắng vượt qua.
 Vượt qua bao sóng gió.
 Năm tháng đã qua mau.
 Đàn con nhỏ trưởng thành.
 Trong căn nhà bé nhỏ.
 Vật chất chẳng có gì.
 Gặp cuộc sống trắc trở.
 Nên lánh đời tìm đạo.
 Vào gõ cửa từ bi.
 Xin quy y Tam Bảo.
 Nương nhờ nơi cửa Phật.
 Phòng lúc già yếu đau.
 Tây phương đang chờ đợi.
 Phải cố hết sức mình.
 Lạy Phật và tụng kinh.
 Công phu ngày hai buổi.
 Đại bi là bậc nhất.
 Ma quỷ phải lánh xa.
 Di Đà là nơi đến.
 Pháp Hoa cùng linh nghiệm.
 Bệnh tật thì chóng lui.
 Cầu gì thì được nấy.
 Thủ Lăng Nghiêm cũng vậy.
 Phải sớm tối kiên trì.
 Trì chú phải thông suốt.
 Bát nhã phải thuộc lòng.
 Tôi như con thiếu thân.
 Lao vào không biết mệt.
 Thế rồi lại chưa hết.
 Ra sức làm công quả.
 Quét dọn nơi tam quan.
 Lau chùi ngôi Tam Bảo.
 Hết việc ngoài vào bếp.
 Nấu nướng phục vụ cơm.
 Lo cho Tăng học hạ.
 Làm việc thật vất vả.
 Lòng cảm thấy vui vui.
 Cho đó được phúc lớn.
 Là mãn nguyện lắm rồi.

Rảnh rang sau nấu bếp.
Đi sâu vào bên trong.
Tôi mới thấy buồn lòng.
Vi ở đây lãng phí.
Của đàn na thí chủ.
Mồ hôi và nước mắt.
Làm ra của cúng dường.
Kính ngưỡng cúng dâng lên.
Tôi thấy chùa lãng phí.
Ăn uống thừa bỏ rác.
Mà không hề tiếc chi.
Lại thêm một việc nữa.
Chư tăng ăn gà hầm.
Do các vãi mang đến.
Thịt nướng cũng chẳng chê.
Lòng lợn heo gà dê.
Hành diện mang tiền cúng.
Tỏ vẻ như ngày xưa.
Thời vua quan phong kiến.
Ai làm được việc đó.
Là câu sư sát sư.
Công đức họ nghĩ to.
Không ai so sánh kịp.

Lại còn dịp tháng bảy.
Xuân tiết để báo ân.
Phụ mẫu đã sanh thành.
Sổ sách đều có danh.
Tiền nhiều thì sợ rõ.
Tiền ít thì sợ mờ.
Giá tiền sư giúp đỡ.
Thoát ngục tối âm u.
Đó là mộng sơn phá.
Trống mõ nổi linh đình.
Giọng trầm bỗng ề a.
Gọi tất cả các hôn.
Về hội tụ cửa chùa.
Tôi nghĩ mà ghê sợ.
Người sống và người chết.
Lấn lộn ngôi chen nhau.
Chờ cho sự bố thí.
Kẹo bánh mứt đủ đầy.
Hoa quả đủ các loại.
Tung lên rồi rơi xuống.
Các vãi cùng các vong.
Chen nhau để cướp lộc.
Vong đâu thì không thấy.
Chỉ thấy vãi chùa nhà.
Nón đâu thì bỏ ra.
Giơ cao tay để hứng.
Vi lễ lộc nhiệm màu.
Ăn vào là khỏi bệnh.
Già trẻ được sống lâu.
Thế là tha hồ cướp.
Càng nhiều lộc càng tốt.
Tham, sân, si hàng đầu.
Lúc này tha hồ rõ.
Đâu là chánh là tà.
Ôi đời sao khổ thế.
Lúc này tôi mới rõ.

Bấy lâu nay không tỏ.
Đường chánh lẫn đường tà.
Nên vô minh lâm lạc.
Công quả chẳng ích gì.
Lẽ lạy là ngu si.
Cầu xin ai cho phước.
Khi mình tạo điều ác.
Như ở trên đã kể.
Thật là quá đại khờ.
Mất thời gian vô ích.
Lại tổn phước ác tâm.
Muôn đời sa địa ngục.
Cả Thầy và lẫn trò.
Cả sư và lẫn vãi.
Làm điều phi công đức.
Làm trái đường chánh giác.
Của Đức Phật Thích Ca.
Tôi xin lòng thiết tha.
Tất cả nên dừng lại.
Trò ảo thuật vô minh.
Tự mình cứu lấy mình.
Tự thấp đước lên đi.
Lấy giới luật làm Thầy.
Làm nơi tu giải thoát.
Đó là điều Phật dạy.
Nay chánh pháp ra đời.
Do Bốn Sư Thông Lạc.
Thầy đã chứng đạo mầu.
Giới, định, tuệ siêu việt.
Ngài trụ xứ Trăng Bàng.
Ở trên đất Tây Ninh.
Thầy bố thí pháp mầu.
Là "Đường Về Xứ Phật".
Từ nay không lo lắng.
Vì biết xứ Phật rồi.
Chỉ đường thẳng để đi.
Nhất định sẽ tới đích.
Chúng con cảm ơn Phật.
Cảm ơn Thầy Thông Lạc.
Cho chúng con pháp mầu.
Tu đâu kết quả đầy.
Thân tâm thường thanh thản.
Giải thoát ngay thế gian.
Đó là Niết Bàn vậy.

Liễu Đức

PHẬT GIÁO NGUYÊN THỦY NỀN ĐẠO ĐỨC TUYỆT VỜI

H.N.H

PHẨM CHẤT ĐẠO ĐỨC HIỆN THỰC VÀ SINH ĐỘNG CỦA PHẬT GIÁO

Đạo Phật giống như môi trường khí thở cho cuộc sống tinh thần cho nhân loại. Nếu mỗi

người chúng ta có duyên mai hít thở làn không khí ấy thì hạnh phúc biết bao..... Chính là lời vàng tiếng ngọc của vị minh triết, nó giống như một bản sơ đồ hay một bản giao hưởng đầy chất sống sinh động có ích lợi đích thực cho cuộc đời chúng ta . Vậy chúng ta thử đưa lên đỉnh điểm cao nhất để thảo luận phân tích kỹ càng hầu áp dụng để cộng đồng chúng ta có cuộc sống tốt đẹp hơn .

Không làm khổ mình khổ người, đọc phớt qua chúng ta thấy quá dễ. Phải không quý vị? Kính thưa quý vị! Riêng ở tôi nhận Thấy nếu phân tách chi ly và nhất là có trách nhiệm với chính cuộc đời mình, tôi thấy lời dạy này thật là cao cả và đã đóng góp lớn lao cho sự sống yên bình. Đọc qua bộ sách của nhà minh triết học Thích Thông Lạc Việt Nam, tôi tâm đắc nhất câu nói của Ngài là: "Tôi nói như vậy quý vị đừng vội tin mà phải tư duy cho kỹ, nếu thấy được thì phải áp dụng có ích lợi cho cuộc đời quý vị bằng không thì phải ném nó vào sọt rác". Thật là câu nói phi thường như một đóa hoa lành trên cành cây thế kỷ hai mươi mốt. Tôi có rất nhiều người bạn trí thức, có anh nói rằng đọc sách Thầy Thông Lạc mới mấy trang là tôi đã chớp liền. Đa số là rất biết ơn và cho rằng chúng ta có phước gặp ngay chánh pháp, được sự giáo độ của Thầy Thông Lạc ....

Đọc qua câu nói: "không làm khổ mình không làm khổ người" chúng ta rút ra được bài học giáo dục đạo đức cho chính mình rất là bổ ích. Câu nói đừng vội tin ta mà phải biết tuệ quán là câu nói đầy tính nhân bản nó ngăn chặn sự cuồng tín trong mỗi chúng ta . Câu nói đầy tính dân chủ, nhân bản như thế.

Kính thưa quý vị! Muốn ném nó vào sọt rác thì sọt rác đó phải bằng vàng, bằng bảo trân. Có những câu nói làm đẹp lòng người, có giá trị vĩnh cửu, được Fax đi từ tinh hoa trí tuệ của vị tu chứng. Có những câu nói làm đau lòng người hằng thế Kỷ được thoát ra từ cửa miệng người thiếu đạo đức đầy ngã mạn cống cao. Có những câu nói thoạt nghe dường bị chạm đau, nhưng theo thời gian những vô minh lậu hoặc trong ta giảm dần, ta lại thấy câu nói ấy rất có ích cho đời như những nhát đe tạo nên những khung sườn chân lý, thay cho cuộc sống nó tùy thuộc rất thực tế vào sự nhận biết, hay giác chậm và giác mau của chúng ta .

Cái ngã mạn thật là nguy hiểm, người ta ví nó lớn như núi tu di là rất đúng. Do đó mà nhà minh triết học nhắc đi nhắc lại về sự ích lợi của pháp diệt ngã xả tâm. ngày nào mà tính ngã mạn còn ngự trị trong ta, là ngày đó ta còn làm khổ cho mình cho người. Pháp diệt ngã xả tâm, pháp ly dục ly ác pháp, nếu được nung nấu suy tư trở thành một đạo lực, lúc đó chúng ta tung một chường núi tu di ắt sẽ vỡ tan. Ngồi trong thất lâu, thọ ơn bá tánh nhiều, nhọc lòng chăm lo của Cô Diệu Quang, Sự dạy dỗ nhiệt tình của Chân Sư thế mà tôi còn làm khổ người, làm xáo trộn cuộc sống lục hòa trong đồ chúng, những giây phút đó là những giây phút địa ngục, xót đau nhất trong cuộc đời tu sĩ. Trong gia đình nỗi đau xót nhất của người làm cha, làm mẹ là có những đứa con hư hỏng, những đức con ưa thích những lối sống bụi đời. Thích đua đòi theo lối sống kém thanh nhã, không thực tế với nếp sống tài chính của gia đình. Phải chi cần kiệm và sống hiểu thảo sẽ đem đến niềm vui cho gia đình, dù giàu có mà thiếu nhân ái, hoang phí vô độ, đó cũng là đang và sẽ làm khổ mình khổ người. Thiết nghĩ pháp ly dục, ly ác pháp của Phật Tổ chính bản hoài của nhà minh triết học nhằm đem Thiên Đường đến cho thế gian, Những pháp môn này cần được hướng tâm, nhắc tâm để có một môi trường đến cho thế gian, để có một môi trường sống hạnh phúc. Ước sao nó được nhẹ nhõm từ mẫu giáo, cho đến cộng đồng, thì tôi cả quyết rằng: tệ xì ke, ma túy hút thuốc, chưởi thề, văn tục, cấp vật sẽ giảm đi thật nhiều. Vì sao ? Vì đạo đức không làm khổ mình khổ người đã được giáo dục có căn cơ. Môn đạo đức ấy chính là bài học vỡ lòng quan trọng cho sự văn minh tiến bộ của loài người. Con vật luôn cấu xé nhau phân ranh sẵn rình rượt đũa, mạnh được yếu thua giết nhau mà ả. Mỗi tối trước khi đi ngủ tôi thường đi kinh hành dùng pháp hướng tâm thiện, tạo lực thiện đẩy lùi ác pháp và ngồi lại xét lỗi mình hầu tránh mình ra khỏi lộ trình nhân quả ác, không làm cho mình đau khổ. Tấm lòng bao dung do sự biết quán xét mà có được. Trong xã hội tôi có rất nhiều người đàn ông cờ bạc say xưa, đánh vợ, chưởi con. Bởi vì từ các tuổi cây măng, cây sậy chưa được uốn nắn tài tình. Điều luật tôn trọng người phụ nữ là điều luật nhân bản nhất. Đẩy lùi, ác pháp vũ phu .

Có một cô gái trẻ đẹp hiện dụ đôi mắt long lanh ngấn lệ cho tôi xem bấp chân bầm tím và kể cho tôi nghe, Ở đùi ở ngực con còn hơn thế nữa. Tôi nhớ không lầm đây là lần thứ nhất, cô gái đến và được nghe lời năn nỉ và mua vài viên kháng viêm, giảm đau .

Tôi nói: sao cô không nhờ hội phụ nữ năn nỉ anh ta. Trong thì nhờ, đục thì phải biết rằng đời là bể khổ và khổ ấy chính tự nơi mình giải quyết. Cha mẹ đâu không về để được chớ che ? Bệnh vực? Cô cho biết rằng :

- Cha con đã qua đời, mẹ đi lấy chồng xa, đời con bơ vơ không nơi nương tựa, Khổ ôi !. Là khổ!

- Đó không phải là điều để cô bật điều suy nghĩ, cô hãy đến cô nhi viện giúp nuôi dạy trẻ, gỡ mối oan gia !.

- Đi làm sao được, không biết sao mà con thương ảnh lắm !

- Ngày nào còn thương thì đường tơ chưa đứt, oan nghiệp chưa trả xong và cô sẽ còn rất nhiều trận và đoàn phi đạo đức. Ai dục là ngõ hầu của nghiệp và khi không có hướng tâm thiện, thì oan gia sẽ làm tổ trong cuộc đời của chúng ta. Gia đình cô muốn có hạnh phúc thì phải ngồi lại, làm cho sáng tỏ cái nghĩa của tình yêu, phải làm cho tình yêu sống lại sau hôn nhân. Tình yêu là không làm khổ cho nhau, sang sẽ những đắng cay cuộc đời, vun bồi đạo đức tình yêu luôn tìm hiểu nhau để rồi cùng tháo gỡ oan gia từ bao nhiêu kiếp vô minh, nhất là phải cùng ngăn ác diệt ác không làm khổ mình khổ người, chính là niềm hạnh phúc vĩnh hằng của tình yêu của gia đình và xã hội. Nếu không biết lấy chân lý đó mà cùng cố cho cái nền tảng đạo đức thì xã hội sẽ biến thành mảnh rừng hoang đầy thú dữ : ăn cắp vặt, lừa đảo, hút thuốc, uống rượu, thiếu trách nhiệm với chính mình, chưởi thề giữa cộng đồng cho đến học đường, làm băng hoại tính lương thiện của con người. Không hoàn thiện trách nhiệm đem hạnh phúc văn minh đến cho cộng đồng là có tội với cộng đồng. Muốn không làm khổ mình khổ người để xã hội công bằng, bình đẳng thì phải có chuyên môn sâu, phải có năng lực trí tuệ, thông thạo phương pháp lý dục lý ác pháp. Không làm khổ mình khổ người chúng ta đừng vội cho rằng đó là những giáo điều của tôn giáo, mà phải xem đó là điều kiện tất yếu để vươn lên văn minh thịnh lạc của loài người. Tôn giáo cũng nằm trong nghĩa đó, tức là làm chuyển hóa không ngừng vô minh đến trí tuệ, cải thiện xã hội được ấm no hạnh phúc. Khi hướng đến một xã hội ấm no hạnh phúc tức là hướng đến sự công bằng theo lao động làm nhiều hưởng nhiều. Sản phẩm làm ra không bị ép hoặc mất giá, được điều hành bởi một bộ máy trí tuệ, không làm khổ mình khổ người, đầy lương tâm trách nhiệm, rất tự trọng phẩm chất đạo đức.

- - Tôn giáo không thể nào đồng hóa với cuồng tín được, không thể nào có chuyện từ cửa ngõ tôn giáo chúng ta có cái nhìn người buôn bán giàu có là nghề nghiệp gian ác. Gian hay không sẽ được nhìn từ góc độ thiện hay ác qua hành vi, qua phẩm chất đạo đức . Ngày hai buổi cơm tẻ không có nghĩa là ngồi không giữa tay xin đồng tiền ở đợ của con cái, mà chính là sự giáo dục về tính trong sáng lao động, trong chữ tín ít muốn tham ác để được trong sạch phẩm giá. Một đời, một đạo đến chung thân đó chính là sự tích cực trong công tác để đợ được những ác pháp tội lỗi đang tồn tại trong ta. Chân lý khi bị ngộ nhận sẽ trở thành mê tín, trừu tượng, vô bổ. Không nhiệt tâm thiết lập những nhân cách sống có đạo đức, có tịnh lạc giữa cuộc sống quanh mình, lại cấp thủ tư tưởng lệch lạc trói buộc ý chí, thì làm sao có thanh thân, có giải thoát? Tôn giáo kiểu ấy chỉ đưa con người dấn thân vào cõi tâm chấp thủ, lạc hậu, trầm luân trói buộc mà thôi. Không bốc lột, không tiêu cực, không hoạnh he, có được những đức tính ấy chính nhờ cảnh giác không rước họa vào thân. Có chữ tín, sung thịnh cơ nghiệp, có sự kính trọng trong xã hội, chính vì chúng ta có tâm tuệ chưa hề dám làm khổ cho ai . Ví như đời tu sĩ sự ăn đêm, xem hát chèo, nghe nhạc đạo chính là vi phạm những cam kết, mà tâm đã ký với giới hạnh, đó là tự làm khổ đời tu sĩ đi ngược chiều với sự giải thoát thanh cao. Cho nên tu mãi mà chẳng thấy đạo màu, nợ bá tánh mỗi ngày mãi nhân lên người tu sĩ phải chịu lãi suất nhân quả rất nặng. Đời hay đạo cũng thế, ai làm gì phải nhận quả nấy . Không làm khổ người chính là thoát khỏi đường ray nhân quả ác. Có đạo đức nhất định có hạnh phúc. Có tách bạch rõ ràng tức có sáng sủa trong cuộc sống, có chữ tín bền bỉ trong mậu dịch. Khi bầu trời sáng rỡ muôn sao chân không làm khổ mình, khổ người thì nơi cõi trần gian này không còn kẻ thất nghiệp hoặc vay của người rồi vọt luôn, người gánh lấy trọng trách sẽ không tự thấy xấu hổ và sẽ rất thanh thản ngồi uống chung trà . sao chúng ta không ngồi mà suy nghĩ lại cuộc đời này dày đặc khổ đau chính là do ác pháp mà con người là kẻ tạo ra môi trường đau khổ đó. Thượng Đế tạo ra con người sao để con người khổ thế ? Cõi Cực Lạc Tây Phương ở phương trời nào mà chúng sinh đi mãi không đến. Phải chăng đến lúc mà chúng ta cần phải xét lại những hệ tư tưởng đang hiện hữu, giữa cuộc đời này. Phật Giáo không sáng sủa ư ? Vì chúng ta cúng dường làm cho những người Tăng sĩ có chức sắc uy thế, nhưng lại làm cho ù lý sai lạc những tôn chỉ giải thoát Thánh thiện của Phật giáo.

Không thiếu chi những Tăng sĩ có thể lực, nhưng không có Thánh tuệ đang là một trở lực rất lớn cho sự vươn lên của chánh Phật pháp. Họ tồn tại được chính do sự dưng cúng của người Phật tử sơ ý về chánh kiến, về giới luật. Đạo đức chân chánh là nền tảng của sự an vui, là công bằng mang đến quyền lợi ấm no cho mỗi người. Chúng ta không được bị tiếm đoạt cái quyền được hạnh phúc. Từ tâm lý kiêng kỵ đem đau khổ cho người khác, chúng ta sẽ có một bình minh thanh khiết cho tâm hồn .

Đời sống của vị Thánh Tăng - Tăng sĩ chân tu giới hạnh là một đời sống lợi mình, lợi người, đem đến cho cuộc đời, một bầu trời Phật pháp thanh nghiêm chí tịnh .

Không làm khổ mình thì phải hướng tâm tạo lực ngăn ác, diệt ác, không làm khổ người thì phải nhắc tâm tỉnh giác ly dục ly ác pháp, hướng tâm nhắc tâm là giới luật. Vậy không làm khổ mình, người thì phải nắm vững chuyên môn, phải tạo dựng trí thức, phải được truyền dạy thực tập những kinh nghiệm, những kỹ năng trí tuệ. Nói suông thì dễ, nhưng thành công tất sẽ rất gian khổ, phải chuẩn bị tư duy và trải qua một quá trình thăng trầm tâm ý để làm lành. Thực tế mà nói: muốn làm vĩ nhân từ con người mình, không có đáng toàn năng nào biến mình thành vĩ nhân cả. Thí như chúng ta đi học y để thành bác sĩ, nhưng tối ngày cứ bắt chúng ta đi làm công quả hết xây dựng chung cư này lại xây dựng phòng thí nghiệm khác. Cát chùa hoài như thế, biết đến bao giờ thành ông bác sĩ có tài, phí cả cuộc đời đi học, biết cái chi mà trị liệu cho người, thế thì làm khổ người ta. Ngành nào có chuyên môn nấy. Tài đức thực sự không làm khổ cho người .

Không làm khổ mình, không làm khổ người là một cuộc đấu tranh không khoan nhượng với ác pháp của mình, với Tăng thượng mạn, với tánh hiu hiu tự đắc, coi mình là kẻ thùng rỗng kêu to, chỉ biết vơ vét vì lợi ích cá nhân. Nó là một đạo lý sống vun đắp cho nhân cách mỗi ngày mỗi tốt đẹp hơn. Nó là một lộ trình ngắn gọn, pháp hành cụ thể giúp xã hội, giúp cho Phật pháp sáng rõ hơn . Muốn không làm khổ mình, trước hết chúng ta phải toàn tâm, toàn lực thiện, làm ra của cải thiện, bảo hộ nuôi dưỡng gia đình cha mẹ, nuôi dạy con cái có năng lực trí tuệ, có phẩm chất đạo đức, biết tư duy mổ xẻ, chọn lựa thiện pháp làm chủ đạo cho cuộc đời của chúng. phải có kế sách bảo hộ đời sống của chúng, phòng chống rủi ro dạy chúng có ý thức trách nhiệm, biết lao động năng nổ và chịu trách nhiệm với xã hội .

Báo chí đã lên tiếng và đăng tải những hình ảnh làm xót xa ray rứt lương tâm của chúng ta. Hình ảnh những kẻ ăn không ngồi rồi, trau chuốt móng tay chờ những trẻ lạc loài sau một ngày ăn mày đem tiền về cho họ, Hình ảnh đứa lớn bông bế đứa nhỏ, thậm chí có những trẻ sơ sinh, ba bốn tháng áo quần xác xơ, lê lếch lọ lem. Trong số đó có những trẻ mồ côi, trẻ đường phố và đau xót nhất là những đứa trẻ của những bậc làm cha, làm mẹ vô trách nhiệm, nghiện ngập xì ke, ma túy, đẩy con nhỏ ra hè phố đầu đường xó chợ. Cho những kẻ táng tận lương tâm cưỡng ép con mình, ăn xin để đổi lấy ba bốn chục ngàn đồng. Họ đã làm hư hại tất cả, cưỡng ép đổi lấy tương lai của tuổi thơ, kinh doanh trên chính cuộc đời vô tội đáng thương tâm như thế. Tất cả chúng ta cảm thấy dường như chúng ta thiếu trách nhiệm. Chúng ta đã dung túng những kẻ thiếu tính người. chúng ta đã không phát huy tốt cái đạo lý làm người . Khi trái tim mỉm cười với danh lợi tội lỗi thì người ấy sẽ không khước từ những hành vi độc ác nào, dù cha mẹ họ có quỳ van xin họ và những thảm cảnh sẽ được diễn ra, dù đó là cửa ngõ của Thiên Đường.

Khi trái tim biết thối thức trước đạo lý tuyệt vời, thì địa ngục sẽ biến thành mùa xuân đầy ước mơ hạnh phúc. Nếu sớm biết cái chân lý không gieo khổ, thì trần gian đâu có đau thương đến thế . Do đó chúng ta chợt nhận ra rằng: làm người đâu phải dễ. Sai một hào ly có thể sẽ trở thành một con thú gian nan đọa lạc.

Đạo đức Phật Giáo được sống lại là một phước báu cho nhân loại. Chúng ta có cái nhìn xác thực và biết được phương pháp vi diệu thờ phào nhẹ nhõm, những ác pháp trong ta buông ra uế trước, đem vào những ước mơ hy vọng về tình yêu con người, vạn loại. Đó chính là cái bản sắc đặc thù của loài người. Khi đạo đức làm người vĩnh hằng trong trái tim của chúng ta, đó là giây phút của không gian và thời gian đang trải rộng ra, bất động tâm định trên mọi lãnh vực của tình thương . Nhà minh triết học Việt Nam đã dựng lại toàn cảnh Phật Giáo Nguyên Thủy, khai thông suối nguồn tình thương cuộn cuộn chảy trong lòng dân tộc hiền hậu Việt

Nam. Dân tộc Việt Nam là một dân tộc kiêu hùng, thông minh, giàu lòng nhân ái. Biết chọn lựa đánh giá, không dễ bị đồng hóa hay vội vàng trong nhận thức. Do đó khi nghe Đức Phật nói: "Hãy tự thấp đuốc lên mà đi" đã nhanh chóng hấp dẫn tính độc lập tự cường của Việt Nam. Dân tộc Việt Nam đứng lên từ bản sắc Việt Nam, độc đáo đón nhận những làn gió trong lành của thời đại tiến bộ, nhưng vẫn ngời sáng bản sắc Việt Nam trong tình bè bạn anh em thế giới. Việt Nam hòa nhập, hội tụ để mưu tìm ấm no tự chủ, làm sinh động cho bản sắc đặc thù Việt Nam.

Phật Giáo được du nhập từ Ấn Độ, những triết lý sâu xa, uyên áo, đạo đức tình thương nhân bản là cái chung của nhân loại. Phật Giáo giúp cho con người tiến hóa vượt lên, Thánh thiện hóa nhân cách, bày trừ mê tín, tường tri, củng cố chánh kiến, chánh trí tuệ cho con người .

"Nếu áp dụng có ích lợi thì quý vị hãy chấp nhận, bằng không thì quý vị hãy ném nó vào sọt rác". lời nói ấy có giá trị muôn thuở trong cách chọn lựa cẩn thận món ăn tinh thần của mình. Vậy quý vị hãy cẩn thận chọn lựa đi. Ngay con người mình hãy tuệ quán và thiết lập niềm an vui cho mình, hay ngồi cuồng vọng mê tín cố Tây Phương Phật Quốc tưởng? Khi có thanh thản trong niềm an vui đó, qua pháp xả tâm của Phật dạy. Quý vị hãy gửi bức thông điệp thành tựu ấy đến cho mọi người biết, chớ đừng buông khuâng lo sợ. Câu nói: "Thành Phật mà nói mình thành Phật, đó là ma nói" . Đây là câu nói nằm trong hệ tư tưởng lừa đảo, đậy che, xỉ gạt những người như tôi, ba mươi năm chối bỏ giới luật Phật, để chen chân vào thế giới văn tự cầu kỳ, mê tuồng. Nói như thế, thì cái bằng cử nhân đại học v.v... là ma công danh đó sao? Chúng ta quá thật thà dễ thương, dễ tin những lời nói, lẽ ra mình phải xét lại, phê bình, thẩm phân. Những người vô minh đầy tục lụy như tôi, như các bạn thân thương may mắn được ánh sáng quét nhẹ trần cấu, đã có thể hiểu được những câu nói của Đại Thừa ngoại đạo là không có căn cơ. Đã làm chậm đi sự phát triển nội lực trí tuệ giải phóng vô minh của con người, chặn đường A La Hán. Chiếc áo tu sĩ quý báu đã trở thành tấm bình phong đậy che một thân thể tồi tệ. Dạy con người mê tín mình, nhồi nhét những thứ tư tưởng cặn bã, cống cao ngã mạn chấp thủ thế giới vô hình tuồng, biểu diễn thần thông dõm qua sự ăn sung, mặc sướng. phá giới, giữ tiền, ngồi ngựa nghiêng ở quán ăn, xem phim mát hạnh. Thế mà người Phật tử dễ thương lại nghĩ rằng: Thầy mình tự tại vô quái ngại đó, bắt cầu, bắt tịnh, bắt tăng, bắt giảm, yết đế ba lãng nhăng tục đế .

Người ta đứng trông Đức Di Đà, Quan Âm Bồ Tát đến mỗi cả con mắt, đau xót cả tâm hồn, chi phí cho dịch vụ hoang tuồng này, nếu tính ra mấy dải núi Trường Sơn, tính theo thời gian hai ngàn năm? Trong khi đó mấy tí chúng sanh trong tấm thân nhỏ bé của mình, nó đang cần giáo độ, cần chuyển gen, cần quân binh, cần tạo lực, cần ổn định, cần triển khai tâm tuệ giải phóng vô minh. Đạo Phật chính là nhắm vào chỗ này. Đại Thừa kéo lệnh đi, biến trí thức rạch thành trí thức lai căn quên gốc. Xu nịnh lối nói của người khác, làm bại nhược tuệ tri. Thế giới của Đại Thừa là thứ thế giới của ngã mạn, làm hao tổn sức lực, lũng đoạn trí tuệ con người, đánh lừa Thánh hạnh, trá trở đen trắng, phi lý vô vọng, làm cho con người bắt phân chân giả. Đức Phật dạy cho con người làm chủ nó mới gọi rằng nó là giả. Có đủ Thánh hạnh ứng cúng, mới không hổ thẹn lương tâm, mà thọ bát cơm vàng ngọc, mồ hôi nước mắt của cư sĩ đàn na thí chủ, hầu sống để giữ đạo màu cho chúng sinh. Thọ nhận bát cơm của đàn na sờ sờ thực tế ra đó mà gọi rằng giả, giả cái nông nổi gì?" - Thầy Thông Lạc nói: "Triết học của Đại Thừa là loại triết học biến tu sĩ thành nửa Tăng nửa tục", kẻ đi tu làm phiền khổ người khác, phí phạm tiền của làm thiệt thòi niềm hạnh phúc ấm no của những người lương thiện, gặp phải lúc sa cơ nguy nạn. Ngày lễ Tổ Minh Đăng Quang đoàn người lũ lượt về trong tinh thần tôn nghiêm tiết kiệm tuyệt đối. Nhớ công đức trang nghiêm giới hạnh của Tổ thì hai trăm năm chục giới Tỳ Kheo Tăng - Ba trăm bốn mươi tám giới Tỳ Kheo Ni sẽ được trân trọng kính tin và coi đó là cơ sở tất yếu để phân lặc rạch rời hàng ngũ Tăng, Ni. Tính nhân bản thanh bản, tam y, nhất bát sẽ được nhập đẳng lục hòa, được quan tâm triệt để. Không có chuyện nước uống này giành cho quý Tăng, Ni, còn tôi hôm đó khát gần chết chỉ được dành cho vài ngụm giọt đấng tình người. Đệ tử ruột, sang trọng thì vồn vã đón chiêu, kẻ xa lạ bốn biển thì chẳng phải là anh em, thói đời là như thế, cửa Đạo xin hãy rộng mở tình thương, ngấm sâu vào mỗi tế bào, chân lý Tổ Sư. Trường Bộ kinh Phật. xin hãy kính tặng dâng người, chớ đừng có dịch vụ thương mại, mà hãy coi chừng ông bán nhằm kinh văn tuồng giải, ru ngủ con người trong thế giới ảo mộng, bành trướng cống cao, phi chân lý. Nếu dám ước mơ, tôi xin ước mơ có một ngân hàng cư sĩ tình thương, để trợ vốn cho đồng loại đang gặp buổi cơ hàn, không thể chấp, không nhận bữa bãi ... Mỗi tỉnh lị thôn quê mơ sao có mỗi tuần tự đặt những tên như : Đăng Quang, Chơn Lạc, Diệu Quang.v.v..... Mỗi giám đốc

ngân hàng sẽ được tuyển từ những anh nông dân thông minh lanh lợi, có phẩm chất đức độ không biết hút thuốc thom ba số hoặc uống bia. Không thích đến vũ trường, Karaoke....Tiền lương sẽ được trả rất cao từ những nhà tài trợ, cư sĩ là những thành viên trong hội đồng quản trị từ thiện. Đối tượng vay là tất cả những người nghèo, chí thú làm ăn, không nghiện ngập, cờ bạc, bê tha, vũ phu .... Ngân hàng luôn phát hiện trợ vốn cho những mặt hàng sản phẩm, làm giàu cho đất nước. Ngân hàng sẽ mở thật nhiều phòng thí nghiệm, đào tạo đầu tư cho chất xám, sản xuất phân bón, hạ giá tối đa cho nông dân, lai tạo cây gen sinh học cho giống quí, để khởi nhập về mỗi năm hàng trăm triệu đô la. Chăm chú vào những tài năng, những nghiên cứu sinh đang bảo vệ luận án, tạo thế mạnh cho Việt Nam, nâng đỡ những em nghèo thiếu học phí. Ngân hàng sẽ mở một trường giáo dục đạo đức ngang tầm cỡ thế giới như trường đại học CAMBRIH của Anh Quốc, HARVARD của Hoa Kỳ. Giáo dục kĩ năng đạo đức, tính tự trọng danh dự Việt Nam, tính trách nhiệm cao trong công việc làm ra sản phẩm. Hàng Việt Nam chất lượng cao. Người Việt Nam hãnh diện, vững tin xài hàng Việt Nam .

Hàng Việt chất lượng không cao khiến cho người Việt đau lòng. Ruộng rẫy đó là cái việc làm khổ mình, khổ người, không thiếu lương tâm ngân hàng sẽ luôn có bằng khen. Tri ơn nông dân người lao động giỏi, những phát minh trí tuệ của người làm công việc trí óc. Tăng thưởng tiền bạc vật chất khả dĩ làm cho đời sống họ dễ thở hơn. Đó là không làm khổ mình, không làm khổ người. Người nông dân cần giàu mạnh. công việc không lạc hậu. Người làm công tác khoa học đời sống sung túc được đãi ngộ, đủ phương tiện nghiên cứu sáng tạo. Bóp đầu, nặn trán để xóa đói giảm nghèo, giải quyết thất nghiệp, đẩy lùi tệ nạn xã hội, giáo dục tìm lối thoát cho trẻ em đường phố. Tạo một xã hội có văn hóa, lễ phép trong sạch trong mọi lãnh vực. Đó là cái ơn, cái trọng trách của người điều hành đất nước, có lương tâm đạo đức, không làm khổ mình, không làm khổ người .

Có một khúc đường quê tôi nằm trên quốc lộ, mỗi khi trời đổ mưa thì nơi ấy sẽ trở thành cái biển nước, vì trước nhà những người sống ven lộ, mạnh ai thì nẩy đắp bờ, không cho nước xoi xĩa vào sân, vào hẻm nhà mình bởi duyên nghiệp của đoạn đường đó nó trũng thấp. Từng chiếc xe qua nước văng tung tóe. Tôi thấy có nhiều chiếc xe chạy chậm lại vì sợ làm khổ bản áo quần của những người đi xe máy nhỏ. có những xe vô tình ước bản cả áo quần người đi bộ, hay người còn đang kẹt trong khúc sông đó. Có những cô gái ướt sũng cả áo dài do các chàng trai cố tình ghẹo chọc, pha lẫn chất lãng mạn thiếu văn hóa. Nếu như phá bờ, xả tâm cho nước động ao tù nhỏ mọn, ích kỷ, có lối thoát, mỗi khi có muôn ngàn sóng dậy, thì người bộ hành đâu có né bùn nhơ, kẻ ở hai bờ đâu có thâm hổ thẹn, đường đời sẽ thông lưu bằng phẳng. Khi lòng ích kỷ, hơn thua, không đại nó thích làm khổ người khác thì cái chữ tình người nó sẽ bị lũ cuốn chìm sâu, than ôi! Ngày nào, đêm nào chúng ta cũng qui gối, chấp tay lạy bốn phương, tám hướng nguyện Đức Di Đà Tây Phương cực lạc cho phúc cuối đời con được trực vãng Tây Phương. Nhưng thưa quý vị ơi! Trước cổng nhà ta lũ đã ngăn đường, hy vọng chúng ta đã cùng nhau làm vấy bản cõi Thiên Đường tại chốn nhân gian. Thiên Đường ở đâu ? Mơ ước chỉ hoài công vô ích. Khi trong cõi lòng ta còn vô minh điên đảo thiếu nhân ái, vị tha .

Nhà minh triết học dạy rằng muốn đến Tây Phương Xứ Phật tâm mình thì phải thực hiện cho xong cái đạo đức làm người. Muốn làm Thánh nhân phải thành tựu giới luật. Muốn làm một con người đầy đủ tư cách pháp nhân thì phải không phạm pháp Luật. Nói như vậy quá chân lý. Có phải không thưa quý vị ?

Cái giá trị của nhà minh triết học là đã đem đến cho cuộc đời biết và hiểu cụ thể cái phương pháp không làm khổ mình, không làm khổ người, biến mỗi người chúng ta là những phu hốt rác, những ống cống bọng khai thông nước nhân ngã ... Và là những anh thầy giáo thật kiệt xuất giáo dục cuộc đời mình trở nên người hữu dụng thanh cao. Singapor là một trong những nước sạch nhất thế giới. Sạch từ tâm hồn đến ngoại cảnh môi trường, vì mỗi người là mỗi ý thức làm sạch môi trường, bảo đảm với bạn hữu, bảo hiểm để tạm đâu đó khỏi lo sợ bị mất cắp. Không chừng có người giữ giùm bạn nữa. Vì người ta rất tâm đắc cái việc làm lợi ích cộng đồng. Tính đạo đức là cái gì đó rất cần thiết cho họ, tạo một môi trường sống có ý nghĩa. Cuộc sống như thế ta cảm thấy nó thú vị làm sao! Tết đến ta tuy còn chật vật đôi chút, nhưng xung quanh ta có rất nhiều người nghèo khổ hơn ta và chúng ta sẽ rất đổi sung sướng, khi thấy họ mỉm cười, vui cùng xuân mới, trong những bộ đồ mà ta đã giúp cho họ.

Đó cũng là tích cực ly dục ly ác pháp, diệt ngã xả tâm, để kiến tạo cuộc sống an vui tại cõi đời này. Thí như khối u trong cơ thể, thì vị phẫu thuật trên cơ thể người, chẳng lẽ phải phẫu thuật trên phim chụp máy tính? Đức Phật dạy: "Đời là bể khổ". Và bảo chúng ta rằng: "Tám thánh đạo là con đường dứt khổ" và rằng mười hai nhân duyên vô minh sanh khởi trần cấu đau thương, chúng sanh chỉ cần sanh khởi thiện pháp, từ biệt vô minh thì sẽ mở ra một chân trời an vui thanh tịnh. Thế mà vị bác sĩ nọ cãi rằng: "sắc tức thị không, không tức thị sắc". Ông ta nghĩ rằng: khối u đó không thực thể là có, là ông xếp con dao mổ lại. Khối u do định bệnh lâm như vậy, nên đã di căn cướp mất sinh mạng của bệnh nhân. Bác sĩ ời là bác sĩ! Lấy khối u ra rồi người bác sĩ sẽ thanh thản với lòng mình lúc đó vạn pháp mới thực sự là không.

Và thí như có một vị Tổ nói: "Mỗi người đều có Phật tánh, nhưng vì lý do nào đó bèn quên mất cái Phật tánh đó đi. Nhà minh triết học mới ý kiến lại như thế này: "Lý luận gì mà kỳ thế?" Đã là ông Tiến sĩ mà lại nói rằng tôi đã quên hết chữ nghĩa, kiến thức cao đẳng rồi.... Nói như vậy có lý không? Nhà minh triết nói như vậy, thế mà có một nhà sư tu tịnh trên núi Tô Châu và một ông bác sĩ Châu Đốc nghe chẳng lọt lỗ tai bèn chê nhà minh triết học là ông Thầy tự cao tự đắc, đắc được gì chưa mà chê Tổ.

Trong cái đầu các vị đó đã được mọc sừng kiến giải, vô minh kiến kiết sử đặc dày, nên quét dọn nhà mình đã lâu, bị di căn tự nhà tổ sư Đại Thừa kèm kẹp, nên ánh sáng trí tuệ chẳng tự phát quang. Thấy một Hòa Thượng túi vải tay dài, bụng bự, ngủ ngáy pho pho bên một đệ tử nữ giả trai, hoặc gặp một thầy tu xềnh xoàng nơi quán rượu. Người hiểu giới luật, hiểu kinh sách Nguyên Thủy thì thấy đau khổ, vì Phật Giáo bị ố ứ, phi báng và biết rõ đó là ma quậy. Đây ma đi trong cõi đời đầy đau khổ.

Con đường khúc khuỷu, nước ứ đọng lâu ngày, do lòng người nhỏ hẹp quá đi thôi. Nếu trong chúng ta có sáng ý nhờ anh hạt quản lý đường bộ thì chúng ta rất thiếu bốn phận giúp sạch môi trường cho người đi lại hết đau khổ. Đắp bờ tức là đồng nghĩa với ác pháp.

sống chung với cộng đồng dục trong ta, nếu không khéo tạo lực, ra lệnh thì cái thói quen dục uống rượu, hút thuốc v.v... nó làm anh bạn phổi, gan, não mất tác dụng cân bằng cuộc sống. Tim không tuần hoàn đúng luật, não sẽ thiếu oxy, tế bào phát triển vô tổ chức sẽ tạo khối u .... Dục thêm ăn phi thời để thù miên, hôn trầm cho người tu sĩ v.v... Ông trụ trì có xe con riêng làm khổ người khác sấn sóc lau chùi, tức là đang làm bạn với dục, dục đang đồng hành với lý tưởng giải thoát, như vậy thì cái quan niệm hay gọi là pháp môn trí vọng không theo vọng xem ra cần phải tuệ quán, xét lại ba mươi năm không thành Phật, là một đáp án đầy vô vọng. Chỉ cái công việc ổn định trật tự dục trong ta là cái nỗi lo đau đáu của người cư sĩ có ý thức.

Một người chồng "vũ phu" Nếu thấu đáo cái chân lý không làm khổ mình khổ người thì những oan trái nghiệp quả sẽ được chuyển đổi và kết thúc bằng nghĩa vợ, tình chồng. Người đàn ông có học thức, có đạo đức không bao giờ làm cái việc xấu xa là đánh vợ, trồng con, rửa chén giặt đồ tiếp vợ, ai bảo mình là không phải nam tử trượng phu? Có nhiều phụ nữ hiện thực đảm đang, chẳng may do nghiệp quả gặp phải mẹ chồng đanh đá, thấp hèn, chồng thì lại bê tha, lười biếng, rượu chè, hút xách, hôi hám v.v ..... người phụ nữ quần quật khổ nhọc suốt ngày gánh nước bừa củi, thức khuya, dậy sớm .... tôi thấy sao mà tàn nhẫn, bất công quá đau lòng. Mong sao đạo đức làm người Chân Sư Thông Lạc sẽ cứu khổ chúng sanh, vơi hết khổ lụy đau thương.

Bậc tu sĩ tinh tấn tịnh chỉ thọ, nghiêm giữ hạnh độc cư, chính là đền ơn Thầy, cũng chính là làm cho ban hộ pháp hăng hái tinh thần và vững tin rằng mình không uổng công phí sức nhân cách và Thánh hạnh của người tu sĩ được đẹp lên, được kính trọng hơn, do vì không bao giờ dám xem thường những giọt mồ hôi nước mắt, tấm lòng vì đạo, vì đời của những vị làm công quả hộ pháp. Nhà minh triết học đã cống hiến cho ta chân pháp hành, giúp cho chúng ta có cách nhìn cuộc đời đẹp hơn và sống cao quý hơn trong đạo và đời. Trong cõi vô thường mộng ta đem hương tởm thắm đời mình và trong niềm thanh thản vô tận đó, ta hiểu rằng tứ đại duyên hợp đã kết tinh nên một con người ích lợi cho cuộc đời.

Ta không sùng thượng thần thông, ta không tán tụng Thiên Đàng, Cực Lạc, mà ta chỉ muốn thanh thản, bình yên trong cõi mịt mù vô minh cát bụi.

Thứ tôn giáo ảo mơ, thứ tôn giáo lừa phỉnh, chẳng qua là những tôn giáo dạy nô lệ cuồng tín, cướp mất tư duy sáng tạo của con người. "Nếu không thích hợp thì phải cứ ném nó vào sọt rác". Đó chính là sự khai ngộ trí tuệ Phật sự chối bỏ cuồng tín, xây đài Niết Bàn cho chúng sinh .

Phật Giáo là một môn học tự lực, tự sáng tạo phàm phu thành Thánh nhân, từ tứ đại giả hợp. Chế biến thành kim cương lấp lánh. Thí dụ ngay đứa bé vừa biết lật, vừa biết mỉm môi cười là đã được sống trong môi trường tươi sáng khỏe dạy đạo đức được cha mẹ quan tâm nghiêm nhặt về môi trường sống có lễ phép, nhất nhất mọi hành vi, lời nói đều là tấm gương tốt cho con trẻ. Có như vậy thì mới có được một xã hội không làm khổ mình, không làm khổ người. Đạo Phật chảy vào dòng sống xã hội và làm cho xã hội đó biết độc lập, tự cường, tùy theo đặc tướng và bản chất của dân tộc, mà làm cho dân tộc phú cường, không ngoại lai đô hộ, mà đánh mất đi cái hồn của nước non .

Một Tăng sĩ Phật Giáo đại diện cho lễ sống giải thoát thanh cao, là tấm gương của vị Phật tương lai, chứ không có cái việc dạy cho con người cái tính danh lợi, tính nói láo, bôi bác hạnh Phật, nói một đằng, làm một nẻo, Phật dạy cấm xem cải lương, tuồng là phóng dật sáu căn, lại dám cãi Phật bảo đệ tử lớn mua ti vi, đầu máy. Có một tối tôi đến một tịnh xá nọ, tôi thấy một sư cô lệ làng kéo màn tắt vệt ti vi .... Ai bảo mình tự làm khổ mình như thế? Ngoài xã hội đang rất cần bàn tay lao động của mình đấy. Từ đó tôi không đến tịnh xá ấy nữa và cắt đứt mọi dằng cúng tứ sự . Nhà mình triết học cố gắng nối mạng với Đức Phật Tổ xa xưa để nhằm chấn chỉnh lại danh dự của người đại diện Phật Giáo Việt Nam giúp cho dân tộc có cái nhìn đầy kính tin, thế giới không cười lên bôi bác. Đó là không làm khổ dân tộc, không làm khổ thế giới .

Con người là một sinh vật mang gen đạo đức nhiều nhất, vì đã bỏ lại sau lưng tánh thú, mặc dù có mang theo chủng nghiệp vui khổ, bộ nhớ thiện ác huân tập từ nhân quả nghiệp lực đời trước. Do đó hướng tâm, nhắc tâm trong nhân quả thiện. Tư duy độc lập theo chánh kiến. Sự ngẫu nhiên Thánh thiện lối sống thanh cao, trong sạch chính là thần tượng cho cuộc sống giải phóng ác pháp, giải phóng nô lệ cuồng tín tôn giáo. Đánh giá cao những giá trị căn bản về đạo đức sống không làm khổ mình khổ người. Luôn có ánh mắt trí tuệ phát hiện những lừa đảo đang tìm ẩn, mượn danh Thượng Đế, Giáo Chủ và những người bạn nói chuyện trên mây Đại Thừa hoang tưởng. Những người mà cái gốc trí thức đã bị người ta choán chỗ, đánh mất nội lực. Nên nhớ cho rằng: từ con người, chúng sanh là mình đây cố gắng không làm khổ mình, không làm khổ người, đó là thật sự của văn minh trí tuệ. Đó là tự thấp đuốc lên mà đi "Thấp sáng cuộc đời từ cây đuốc lên mà đi". Thấp sáng cuộc đời từ cây đuốc của Như Lai. Như Lai đó sẽ là chúng ta, từ phàm phu khổ luyện với ước vọng làm Phật, pháp ác, pháp nhỏ hẹp vô minh, trong sạch mà ngẩng cao đầu cùng thế giới. Việt Nam sáng tươi trong sự minh triết cao thượng.

TÂM NGUYỆN LIỄU PHÁP

Kính bạch Thầy!
Kính thưa Cô Ut Diệu Quang!

Trong khi mọi người và con đang khát khao chờ đợi bộ sách đạo đức làm người ra đời, con xin kính ghi bài pháp bảo quý báu mà Thầy đã ưu ái ban cho gia đình con năm 1997 để mọi người cùng được an triêm công đức và thọ hưởng pháp bảo vô giá của Thầy, để cùng nhau áp dụng vào tu tập, để cùng nhau có một cuộc sống thanh thân, an vui không làm khổ mình khổ người và giải thoát.

Gửi các con!

Này các con! Con đường tu hành của Đạo Phật là con đường thiện. Con đường mà bất cứ ai trên thế gian này đều tu tập được và có kết quả ngay liền, người nào cũng được hạnh phúc, an vui và giải thoát rõ ràng cho cuộc sống hiện tại và mai sau của mình. Muốn được giải thoát khỏi sự đau khổ của thế gian thì hãy rõ nhân quả. Có rõ thấu nhân quả thì hành động thân, miệng, ý phải được trau dồi, tu tập theo thiện pháp. Thiện pháp mà các con đã được học, đó là mười điều thiện và mười điều ác. Thân, khẩu, ý hằng ngày phải ý tứ hết sức để tránh mười điều ác và luôn luôn phát triển mười điều lành. Đó là việc tu tập của các con

hàng ngày theo Đạo Phật, chứ không phải đến chùa cúng bái, tụng kinh, niệm chú hoặc ngồi thiền, niệm Phật, lẩn chuỗi v.v... Sự tu tập của Đạo Phật rất thực tế, cụ thể không phải là thứ hình thức mê tín, trừu tượng. Chính Đạo Phật dạy người ta tri túc thiểu dục, tức là ít muốn biết đủ. Khi ít muốn biết đủ thì ngay liền đem lại cho chúng ta một nguồn sống yên vui, hạnh phúc. Chính vì con người chưa biết tri túc thiểu dục, nên thường đau khổ. Tất cả tai họa trong cuộc đời này mang đến cho chúng ta là chính hành động ác của chúng ta, chứ không phải ai mang đến cho chúng ta được.

Biết rõ như vậy hàng ngày các con phải:

- *Lấy **Thập Thiện** làm hành trang để tiến bước về đất Phật.*
- *Lấy **Chánh Niệm Tĩnh Giác** làm phương tiện di chuyển.*
- *Lấy **Tứ Vô Lượng Tâm** làm thực phẩm hàng ngày để nuôi sống.*
- *Lấy **Pháp Hướng Tâm** làm kim chỉ nam thì chúng ta không bao giờ lạc lối.*
- *Lấy **Thiểu Dục Tri Túc** làm phương châm cho cuộc sống của chúng ta thì cuộc sống an lành, yên vui.*
- *Lấy **Phòng Hộ Sáu Căn** để diệt lòng tham muốn, đó là chấm dứt sanh tử luân hồi không còn tái sanh lại nữa.*

*Các con hãy cố gắng tiến lên, hãy tự thắp đuốc lên mà đi. Ánh sáng chân lý và sự giải thoát đang chờ đón chúng ta.
Cố lên! Cố gắng lên!!!*

Kính bạch Thầy! Ngày xưa Đạo Phật chưa có, Đức Phật ra đời nhìn thấy bốn nỗi khổ của kiếp làm người, Ngài khắc khoải ưu tư rồi từ bỏ ngai vàng, vào rừng, khổ hạnh tu hành, để tìm ra chân lý giải thoát khổ cho con người. Khi Ngài thành đạt xong, Ngài mới thuyết pháp độ chúng sanh. Đạo Phật ra đời từ đó và san bằng chế độ giai cấp lúc bấy giờ, đem lại sự bình đẳng cho nhân loại, Ngài bài bác sáu mươi hai lập luận của tà sư ngoại đạo, và đập phá thế giới siêu hình, dẹp bỏ mê tín, thần quyền (cúng tế) không có ích lợi gì cho kiếp sống của con người mà còn làm khổ thêm. Bao phen Đề Bà Đạt Đa ganh tức, hãm hại Ngài mà không hại được. Ngài vẫn tự tại tuyên bố bốn chân lý của loài người và cuối cùng Ngài đi chúc lại: Chánh Pháp là người thừa kế để dẫn dắt người sau tu hành. Sau khi đi chúc xong Ngài mới nhập diệt bỏ bảo thân. Kế tiếp những đệ tử của Ngài đã tu chứng cũng lần lượt nhập diệt hết. Vì đã nhận thấy tâm danh lợi của các tu sĩ phạm giới, phá giới đương thời không lo tu tập để giải thoát, mà chỉ lo phân hóa giáo đoàn thành nhiều hệ phái, để tranh quyền thế, lợi danh. Khi đã không còn người tu chứng, ngoại đạo Bà La Môn đã lợi dụng khéo léo lòng giáo pháp của mình vào triển khai theo kiến giải hay tưởng giải biến thành giáo pháp Đại Thừa và Thiền Đông Độ. Những giáo pháp này từ đó cố tình chìm chết và làm mất đường lối tu hành chân chánh giới, định, tuệ của Đức Phật.

Ngày nay cuối thế kỷ 20, Thầy là người chịu khổ hạnh dày công tu hành, đã chứng đắc quả A La Hán như Đức Phật ngày xưa. Thầy đã làm sống lại Đạo Phật, đã đánh dấu son trong lịch sử loài người. Thầy đã vất vả, trăn trở suốt 20 năm qua để dựng lại chân lý bất di bất dịch của Đạo Phật, cứu khổ cho loài người bằng sự xây dựng nền đạo đức nhân bản - nhân quả. Tức là đạo đức không làm khổ mình, không làm khổ người và không làm khổ tất cả chúng sanh. Thầy đã tả xung hữu đột một mình, giữa chiến trường của ngoại đạo Đại Thừa và Thiền Đông Độ, để chấn hưng Phật pháp, trong khi Đạo Phật đang đi vào bóng đêm đen tối. Thầy làm những việc vĩ đại chuyển động trời, đất, làm đảo lộn tư tưởng con người. Thầy như cánh chim trời tung gió, làm rơi rụng giáo pháp Đại Thừa và Thiền Đông Độ như những chiếc lá vàng mùa thu.

Thầy cũng hùng hồn nói rằng Thầy cũng không đại gì để người khác hãm hại mình. Trong thời Đức Phật còn tại thế, ngài Mục Kiền Liên cũng tu chứng quả A La Hán, Ngài là đại đệ tử của Đức Phật, đệ nhất thần thông, thế mà kinh sách Đại Thừa nói rằng cuối đời ngài Mục Kiền Liên bị ngoại đạo lẩn đá giết chết, vì nghiệp ác đời trước mà đời nay phải trả. Cho nên Đại Thừa nói rằng thần thông không bay qua nghiệp lực. Sự việc này thế nào, kính xin Thầy giảng nói cho chúng con được rõ.

Lại nữa, kính bạch Thầy, nhà học giả viết rằng: vào năm 196... con không nhớ năm, lúc bấy

giờ giấc Mỹ đang đồ hộ, cướp nước và tàn sát nhân dân miền Nam Việt Nam nước ta. Kỳ thị tôn giáo, đàn áp Phật Giáo, bắt tín đồ và tu sĩ Phật Giáo tra tấn tàn khốc, giam cầm dã man... Sự cùng tin đồ và nhân dân đứng lên đấu tranh đòi bình đẳng tôn giáo, thả các nhà tu và tín đồ. Trong cuộc đấu tranh, một nhà sư Thích Quảng Đức đã đổ xăng vào người, ngồi thiền giữa ngã tư thành phố tự thiêu mình. Xác nhà sư đổ cháy thành tro, còn riêng trái tim không cháy vẫn còn đỏ tươi. Vì trước

khi thiêu vị sư ấy đã nguyện rằng. "Con nguyện đốt mình làm đuốc soi sáng nẻo vô minh. Khói thơm xông ướp những tâm ai còn ngốc, Tro trắng san bằng hố bất bình". Trong sách Đường Về Xứ Phật, Thầy có nói rằng : Sau một trăm năm Đức Phật nhập diệt, thì không còn ai tu chứng nữa, tức là nhập vào Tứ Thiên Thánh Định. Nhập vào Tứ Thiên Thánh Định thì mới làm chủ sự sống chết. Vậy một người chưa có thiền định có làm được việc thiêu xác như trên không? hay vị sư ấy đã gan dạ hy sinh mình để đấu tranh cho sự nghiệp hòa bình đất nước. Câu chuyện này có thật hay cũng là huyền thoại của nhà học giả trong kinh sách Đại Thừa. Nếu có thật thì sự việc này có làm khổ mình không? Hay là một gương anh hùng dũng cảm hy sinh mình cho sự nghiệp giải phóng quê hương đất nước?

Kính xin Thầy giảng nói cho con biết rõ?

Thầy ơi! Đạo Phật dạy rằng: Con người vốn sinh ra để mà khổ, thân tâm này đã phải chịu nhiều đau khổ, phong ba bão tố thăng trầm của cuộc đời do vô minh mà làm ác rồi làm chấp các pháp thế gian này là thật, là thường còn, nên phải chịu biết bao là khổ nạn tai ương nghiệt ngã. Đúng vậy, lại cộng thêm những nỗi khổ về nhiều điều mê tín, bị lừa đảo của kinh sách Đại Thừa dạy làm mưa, làm gió, làm hao tiền tốn công sức của bao người. Vì cảm thông bao nỗi thống khổ của bao chúng sanh đang khát khao thoát khổ khỏi các thiên sứ, của sanh, già, bệnh, chết. Và cho biết một sự thật, một sự thật không thể ngờ mà Thầy phải trả lời các câu hỏi của chúng con, Thầy đã gay gắt vạch mặt chỉ tên kinh sách Đại Thừa cho chúng con biết được là kinh sách gian xảo, dối gạt lừa đảo bao tín đồ Phật Giáo tu hành dở sống dở chết, chết trong đau khổ rồi lại luân hồi sống trong đau khổ từ bao thế hệ nay.

Đường Về Xứ Phật tập 9, Thầy cho biết Lục Tổ Huệ Năng cùng Ngài Vũ Khắc Minh và Vũ Khắc Trường đã uống thuốc ướp xác trước khi chết ngồi thiền để thuốc ngấm vào cơ thể làm chết sự sống để lại nhục thân, bộ xương khô bất tịnh. Thảo nào có một xác bị nghiêng xiêu về một phía. Hiện nay hai xác của ngài Trường và ngài Minh đang bị nứt xương xọ và quai hàm, thì ra nó là vật vô thường, lại dối gạt thâm độc, chứ không phải của sức thiền định xả tâm của Đạo Phật nhập Diệt Thọ Tướng Định, nên nó vẫn có sự hoại diệt của nó.

Những người có cơ duyên hữu phước, được đọc sách Đường Về Xứ Phật của Thầy, hiểu và tin, hiện nay còn rất ít, còn những người đọc sách Đường Về Xứ Phật không hiểu, không tin và không được đọc thì còn nhiều, nên họ chưa biết là bị lừa dối, họ cứ tưởng rằng đó là sức thiền định cao siêu để lại di tích, báo chí đã kêu gọi mọi người đóng góp hàn gắn vun bồi cho di tích lịch sử này, thế là nhân dân lại tiếp tục hao tốn công của vào di tích chẳng ích lợi gì cho con người trên thế gian này Thầy ạ!

Kính thưa Thầy con đọc sách Đường Về Xứ Phật tập 2 nhuận lại, tức là bộ mới. Trước lòng từ bi và lời kêu gọi tha thiết đầy yêu thương vô bờ bến của Thầy đối với các đệ tử và mọi người, trước lòng đau xót của Thầy về ngôi nhà Phật Giáo hiện nay đang bị bệnh truyền nhiễm lây lan khắp mọi nơi, mà lòng con bồi hồi xúc động thương cảm chua xót phần về Thầy, phần về con phần về thế sự đương thời. Con đã vô minh trồng cây chua phải đang gặt trái đắng, duyên sự quá buộc ràng. Thế sự đương thời phí phạm luống trời qua dịp may hiếm có, có được thân người gặp pháp, gặp Thánh tăng. Trong tập 5 Thầy nói rằng: Sanh, già, bệnh, chết không tác động được tâm của người tu chứng, chứng cái thân của người tu chứng là cái thân nhân quả duyên hợp vẫn phải già, bệnh và chết nhưng sống chết tự tại chứ không bị động như người không tu và tu chưa chứng.

Đọc cuốn tâm nguyện của H.N.H đến đoạn "*Con thành kính dâng lễ, thiết tha tâm nguyện cầu xin Hòa Thượng viện chủ Thích Thông Lạc xác thân mãi mãi bảo lưu để hướng dẫn giáo dạy cho chúng con còn mê tối và tất cả chúng sanh có phương pháp để tu tập, có quốc độ tịnh tu giải thoát*". Tha thiết kính mong Hòa Thượng từ bi đồng ý. Chúng con nguyện tinh tấn xả tâm tu tập. Đọc đến đây thật lòng là con đã khóc, khóc vì cảm động trước những lời tâm nguyện thật súc tích của vị này, khóc vì con động lòng thương Thầy quá. Vì chúng con mà

Thầy phải mang cái xác thân nhân quả chịu nhiều đau khổ này mãi, là chúng con cũng làm khổ Thầy, nhưng biết làm sao hơn khi duyên chúng con chưa đủ, nợ thế gian chưa dứt, mạng mạch Phật pháp cần phải giữ gìn và chờ người tiếp nối. Đến tập 10 Thầy nói rằng Thầy sẽ cố gắng nội trong năm 2001 Thầy sẽ viết cho xong bộ sách đạo đức làm người để đáp ứng lòng mong cầu của chúng con, nhưng Thầy lại nói khi bộ sách này tới tay chúng con thì Thầy cũng xin trả cái thân nhân quả đau khổ này về cho cát bụi, chừng đó có người thay Thầy dìu dắt chúng con đi.

Thầy ơi! Người đó là ai? Hay là Cô Út. Phải chăng là Cô Út, thì Cô là người nữ mà một mình chèo lái con thuyền chánh pháp trong lúc này thì Cô sẽ vất vả biết chừng nào! Đọc đến lời tâm nguyện của Thầy đã nói trong cuốn Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vì Chánh Pháp Tập 2, con lại có những phút giây man mác âu lo, con e rằng dù đã có "Đường Về Xứ Phật" của Thầy bằng con đường giới luật ly dục ly ác pháp, thì người ta vẫn cứ tiếp tục đi bằng con đường mê tín, dục lạc thú tánh, ác pháp và bản thiêu. Việc chấn hưng Phật Giáo của Thầy còn đang dở dang và nhiều cam go trở ngại trường kỳ. Hiện nay trong các chùa không có chùa nào có một chút hương vị giải thoát mà chỉ thuần tỏa mùi hành hương mê tín, nhà hàng, kinh doanh, tha ma mộ địa. Thậm chí họ còn xây dựng những phòng ốc mi li khép kín. Ôi! Thật là tác tệ suy thoái cùng cực. Thầy ơi! Những tệ nạn này, cần được dẹp bỏ, chùa phải là nơi tu hành thanh tịnh cho những người tu hành chân chánh.

Kính bạch Thầy! Vì nền đạo đức nhân bản - nhân quả của Đạo Phật không làm khổ mình không làm khổ người cần phải được sống, sống mãi với loài người trên thế gian này. Vì chúng con khát khao mong muốn thoát khổ khỏi các kiếp nô lệ làm người. Vì mạng mạch của Phật pháp. Thầy ơi! Thầy hãy hóa sanh như Thầy đã nói với chúng con, Thầy sẽ trở lại chấn hưng Phật Giáo vào lúc tuổi 20, dìu dắt chúng con cho thành những bậc thanh văn, duyên giác. Con chỉ ước ao các bậc này ra đời, cho hoa giải thoát đua nhau nở trên đất mẹ Việt Nam, tỏa hương thơm ngào ngạt, đi khắp năm châu thế giới như Thầy.

Chừng đó Thầy mới hãy nhập Niết Bàn yên nghỉ vĩnh cửu, các đệ tử của Thầy sẽ thực hiện tâm nguyện của Thầy. Nền đạo đức nhân bản - nhân quả này sẽ được áp dụng đến các tầng lớp con người, đến từng cơ sở trong xã hội loài người. Các đệ tử của Thầy sẽ thực hiện tâm nguyện của Hòa Thượng Minh Châu "*khí ánh sáng chân lý bừng lên rực rỡ huy hoàng sẽ quét sạch những ác quỷ ma vương, những tà kiến tà tưởng ra khỏi các thiên môn*".

Con kính dâng tâm nguyện cầu xin Thầy từ bi đồng ý để mọi việc được sáng tỏ. Đạo Phật chỉ nhắm vào đạo đức giới luật để ly dục ly ác pháp, để đi đến mục đích tâm bất động giải thoát, chứ không nhắm vào thần thông nhưng cũng thần thông hơn ai hết và cũng cho ngoại đạo thấy rằng thế nào là ma quỷ nói chuyện Phật.

Chúng con hằng ngày đang siêng năng nhổ cỏ, bón phân tưới nước cho cây giải thoát của chúng con đâm chồi nảy tược, xanh tươi, rồi một ngày nào đó cũng nở hoa kết trái tỏa mùi giải thoát hương thơm phước báo.

Con nguyện đi theo con đường giới luật ly dục ly ác pháp của Thầy, Cô, và con cũng nguyện biết ơn Thầy, ơn Cô mãi mãi.

Sau cùng tôi xin thành kính tri ân công đức của các bạn bốn phương.

Kính ghi,
Liễu Pháp
Hà Nội ngày 8-6-2001

LỜI DI CHỨC CỦA LIỄU HẠNH

LỜI DẶN LẠI CÁC CON

Những nỗi đau của mẹ,
 Các con ơi hãy nhớ
 Mẹ sinh ra ở đời .
 Đã chịu bao đau khổ
 Từ trẻ cho tới già,
 Đến hôm nay chưa hết,
 Lúc xa mẹ xa cha,
 Phải ở với anh chị,
 Thường khóc luôn vì nhớ,
 Chị em phải xa nhau.
 Lúc chiến tranh loạn lạc,
 Phải kẻ Bắc người Nam.
 Lúc thế thời xoay chuyển,
 Lại gặp nhiều khó khăn,
 Lúc thiếu tiền thiếu gạo,
 Lúc thiếu cả tình người,
 Lúc ốm đau bệnh tật,
 Lại tiếp nối chiến tranh
 Lúc bom rơi đạn nổ,
 Phải đem hết sức mình
 Tham gia vào sản xuất,
 Góp phần bảo vệ nước.
 Mẹ lao động nhọc nhằn,
 Nuôi con thuở nhỏ dại,
 Phải gánh vác một mình,
 Vì cha con đi vắng,
 Nhờ cô bác giúp đỡ,
 Qua những lúc hiểm nghèo,
 Làm chằng quăng ngày đêm,
 Lo toan bē sinh nhai,
 Sống sung sướng gì đâu,
 Khi cha già mẹ héo.
 Kẻ đã mất người còn,
 Cảnh chia ly tử biệt,
 Thương khóc chẳng ích gì,
 Phải quên đi để sống.
 Nào hạnh phúc gì đâu,
 Vợ chồng ở với nhau,
 Ngày ăn chung một bữa,
 Ngủ chung giường nửa đêm.
 Cũng chỉ vì cuộc sống,
 Còn gặp nhiều khó khăn,
 Lúc tuổi già nghỉ ngơi,
 Nào đã được yên vui,
 Con học hành dang dở,
 Thiếu công ăn việc làm,
 Tạo nghịch cảnh gia đình,
 Gây bao nhiêu đau khổ,
 Luôn ham ăn ham chơi,
 Khuyên rằng thời không được,
 Chiều theo chịu tiếng chê,
 Là con hư tại mẹ,
 Cháu hư cũng tại bà,
 Còn ganh ghét oán thù,
 Tỵ nạnh nhau từng tý,
 Oán hờn luôn cả mẹ,
 Ăn ở không công bằng,
 Gây khổ đau cho mẹ,
 Khóc thầm ai có biết,
 Mà biết nói với ai,

Mẹ chỉ biết ngậm ngùi,
Mong các con khôn lớn,
Để thấu nỗi khổ này,
Mẹ kêu Phật khẩn trời,
Lại chịu lời mắng nhiếc,
Là mê tín, dị đoan,
Phải khẩn thăm cúng vụng,
Tiền mất tật vẫn mang,
Mẹ suy nghĩ quay cuồng,
Biết đâu tà đâu chính,
Đội ơn Phật Thích Ca,
Người từ bi dẫn dắt,
Cho mẹ được duyên lành,
Phúc đến với nhà mình,
Mẹ được gặp chánh pháp,
Là "Đường Về Xứ Phật",
Là "Giới Đức Làm Người",
Mẹ mệt mỏi không ngơi
Như khắc vào trong tâm,
Lời Phật dạy rõ ràng,
Nguồn gốc của đau khổ,
Là tiền bạc, lợi danh,
Là áo quần sang đẹp,
Là sắc dục đắm mê,
Là rượu chè cờ bạc,
Là ăn ngủ phi thời,
Bao cám dỗ ở đời,
Đã dẫn dắt con nguời,
Vào sáu nẻo luân hồi,
Tái sanh không ngừng nghỉ,
Để chịu lấy khổ đau,
Trong muôn đời muôn kiếp.
Nay có Thầy Thông Lạc,
Tại trụ xứ Trắng Bàng,
Đã dày công tu luyện,
Nay chúng được đạo mầu,
Của Đức Phật Thích Ca,
Là con đường giải thoát,
làm chủ được sanh già.
Sống chết theo ý muốn.
Thầy soạn ra giáo án.
Cho mọi người nương theo.
Ai giữ đúng chánh pháp
Sửa chữa thân tâm mình.
Muốn thoát khỏi luân hồi.
Làm theo lời Phật dạy.
Từ nay hãy dứt bỏ,
Mọi ham muốn ở đời,
Không ăn ngon mặc đẹp,
Không tìm bạc giàu sang,
Đó toàn là giả tạo,
Nhớ lời Phật đã dạy,
Mọi vật đều vô thường,
Có sinh là có diệt,
Tất cả đều do duyên,
Duyên hợp thì tạo thành,
Duyên tan thời hủy diệt,
Có gì đâu mà tiếc,
Sống cuộc sống bình an,
Thân tâm luôn thanh thản,

Đó là cảnh Thiên Đàng,
Tìm đâu xa cho mệt,
Xưa si mê chưa biết,
Nay Phật đã khai sáng.
Tinh táo lên mà đi
Giáo án người đã vạch,
Từ thấp lên đến cao,
Cứ bước lần từng bước,
Tinh tấn mà tu hành.
Gắng công và bền chí.
Quyết tâm và nhiệt tình.
Sẽ có ngày tới đích.
Kiếp này chưa tu hết.
Kiếp sau sẽ tiếp theo.
Tu tập tâm gan dạ.
Sẽ có ngày thành công.
Hôm nay mẹ đi trước.
Theo con đường giải thoát.
Để có được lối mòn.
Cho các con bước tiếp.
Luôn giữ trọn giới luật.
Không làm khổ mình người.
Không sát sanh hại vật.
Gây bao điều độc ác.
Không trộm cắp tà dâm.
Không nói lời thêu dệt.
Không rượu chè cờ bạc.
Không to tiếng nặng lời.
Không ăn uống phi thời.
Phi thời là lãng phí.
Các con ơi cố gắng!
Đem hết sức của mình.
Bước theo những lối mòn.
Mà mẹ đã từng bước.
Tương lai ở phía trước.
Gắng lên các con ơi!

Tuổi mẹ đã già rồi.
Dù mẹ có đi xa.
Các con đừng thương khóc.
Nghe lời mẹ dặn đây.
Đi là đi theo Phật.
Ở đâu nữa chốn này.
Mà các con thương khóc.
Nếu thực lòng thương mẹ.
Các con hãy làm theo.
Sống cho có đạo đức.
Luôn giữ trọn giới luật.
Không làm khổ mình người.
Sống thiện được an vui.
Sống ác chịu đau khổ.
Các con ơi nên nhớ!
Những lời mẹ đã khuyên.
Đoàn kết giữa chị em.
Điều mẹ mong muốn nhất.
Là báo hiếu báo ân.
Là nhớ công của mẹ.
Nhớ lại ngày kỷ niệm.
Mẹ đã đi theo Phật.
Ba nén hương chén nước.

Một chút hoa quả tươi.
Đặt lên trên bàn thờ.
Chấp tay con tưởng niệm.
Phật Bốn Sư Thích Ca.
Ba đời chư Hiền Thánh.
Tổ tiên và ông bà.
Cả hai bên nội ngoại.
Hôm nay giỗ mẹ con.
Thọ pháp danh Thiện Hạnh.
Lúc sống đã theo Phật.
Tu theo đạo giải thoát.
Nhưng hôm nay đã khuất.
Dù chuyển hóa nơi đâu.
Chúng con cầu cho mẹ.
Chóng được gặp minh sư.
Để tiếp tục đường tu.
Cho đến ngày viên mãn.
Chúng con cũng cầu xin.
Mẹ được theo chân Phật.
Phảng phất về nơi đây.
Tận hưởng tấm lòng này.
Của tất cả chúng con.
Dâng lên cúng dường Phật.
Đức Bốn Sư Thích Ca.
Cùng chư vị Hiền Thánh.
Tổ tiên và ông bà.
Cả hai bên nội ngoại.
Trong đó có mẹ con.
Cúi xin Phật chứng giám.

Hôm nay ngày giỗ mẹ.
Chúng con cũng xin hứa.
Cố làm hết sức mình.
Theo lời mẹ đã dạy.
Sống luôn có đạo đức.
Không khổ mình khổ người.
Không ham ăn ham chơi.
Không rượu chè cờ bạc.
Sống luôn có đạo đức.
Đoàn kết giữa anh em.
Để tỏ lòng biết ơn.
Công sinh thành dưỡng dục.
Có được ngày hôm nay.
Chúng con xin nhớ mãi.
Chúng con cũng mong ước.
Một ngày gần tới đây.
Ngọn đèn pháp chói sáng.
Tỏa khắp cả thế gian.
Muôn đời sau không mất.
Trong đó có công sức.
Đóng góp của mẹ con.
Dù chỉ một phần nhỏ.
Chúng con cũng vui mừng.
Vì là câu của mẹ.
Xin được hưởng phúc lành.
Cúi xin Phật chứng minh.

Chớ làm cỏ linh đình.
Nói cười vui đùa giỡn.
Sát hại bao sinh linh.

Gây ra nhiều đau khổ.
Lại hao tiền tốn của.
Chẳng có lợi ích gì.
Mà còn thêm đau khổ.
Tội mất cả trang nghiêm.
Còn đâu thương nhớ mẹ.
Một việc làm không đúng.
Kể từ ngày hôm nay.
Đến mãi mãi mai sau.
Các con nên ghi nhớ.
mãi làm theo lời mẹ!

Mẹ, Thích nữ Thiện Hạnh.
Hà Nội ngày 23-5-2001(30-4 Tân Ty)

TÂM NGUYỆN CỦA TÂM HƯƠNG

Tu theo kinh Nguyên Thủy.
Thầy tu tập chứng đạo.
Đạt tới bậc đại giác.
Vi hạnh phúc chúng sinh.
Nên chấn hưng Phật Giáo.
Làm sáng tỏ chánh pháp.
Thầy khai triển pháp hành.
Cho chúng con tu tập.
Ly dục li ác pháp.
Không làm khổ mình người.
Xưa kia Phật Thích Ca.
Hiện thân ở Ấn Độ.
Nay chính nơi đất Việt.
Bổn Sư, Thầy Thông Lạc.
Đã chứng bậc đại giác.
Ơn Phật cùng ơn Thầy.
Chúng con quyết tinh tấn.
Theo bí quyết Thầy truyền.
Biết phân biệt tà chánh.
Biết diệt tham, sân, si.
Đạo nhiệm mầu hiển hiện.
Phước báo càng tăng trưởng.
Thập thiện là thân dục.
Cứu kẻ bệnh hiểm nghèo.
Là "Đường Về Xứ Phật".
Là chánh pháp của Phật.
Thầy Thông Lạc chấm bút.
Thắp sáng ngọn đèn pháp.
Xóa đạo Bà La Môn.
Từ mê tín dị đoan.
Những ai đủ phước duyên.
Được nghe Thầy truyền pháp.
Được đọc sách Thầy viết.
Được học kinh Nguyên Thủy.
Người đó hạnh phúc nhất.
Con Hương Hạnh nghe Thầy.
Hàng ngày con thực hiện.
Chánh Niệm Tĩnh Giác Định.
Dùng pháp hướng tác ý.

Thân Hành Niệm nội ngoại.
 Định Vô Lậu quán xét.
 Xua đuổi các ác pháp.
 Đạt thân tâm thanh thân.
 Chẳng cầu đọi tháng năm.
 Con cư sĩ Việt Nam.
 Muốn cùng các bạn hữu.
 Khắp năm châu bốn biển.
 Khắp trên hành tinh này.
 Nắm tay nhau cho chắc.
 Trên con đường chánh pháp.
 Không làm khổ mình người.
 Cả thế giới hòa bình.

Tâm Hương

TÂM NGUYỆN THÍCH NỮ TÂM ĐỨC

Kính thưa Thầy,
Thưa cô Diệu Quang,

Con là Tâm Đức, năm nay con đã 69 tuổi rồi. Con có phúc duyên được gặp chánh pháp của Thầy đã 5 năm nay, con như tỉnh lại sau 30 năm con đi theo con đường tụng kinh niệm Phật của Đại Thừa chẳng có kết quả gì cụ thể cả. Con cứ u mê như người lạc vào rừng, tưởng tượng ra cảnh giới Cực Lạc Tây Phương, con cứ mong hoài mà không thấy bóng hình của cõi ấy ra sao. Thế là nuôi hy vọng để sống trong mê tín, dị đoan, cầu xin và làm mọi công quả không biết mệt mỏi, và tốn kém tiền bạc. Cuộc sống của gia đình các con, các cháu của con thì cũng có khá giả một chút. Con có thằng cháu lớn 49 tuổi, hôm nay vợ chồng nó trực trực bỏ nhau, nên cuộc sống của cháu rất vất vả.

Bản thân con góa bụa từ năm con 34 tuổi, nên cuộc sống từ trẻ đến nay chưa lúc nào vui khổ, cứ đầy áp gia duyên và bất toại nguyện triền miên. Vì thế, con sinh ra bệnh áp huyết cao. Con phải suy nghĩ nhiều lắm và có thể chết đi được, nếu không biết đến Phật sớm.

Thế rồi mùa hạ đó duyên phước của con tròn đủ, nên lần đầu tiên con gặp được chánh pháp của Thầy qua mấy cuốn băng Thầy giảng "Mùa Xuân Vĩnh Cửu, Phật Môn Bảo Huấn, Trở Về Đạo Phật" do người bạn con cho con mượn. Được nghe lời dạy của Thầy con mừng rơi nước mắt, và thâm nhủ: Phật sống đây rồi! Thế mà bấy lâu nay con không được duyên gặp pháp mầu. Mùa Hạ năm 97 con quyết tâm về Nam để đi tìm nơi trụ xứ Thầy. Tuổi cao sức yếu con không quảng ngại chi, hai chị em con quyết chí đi tìm Thầy học đạo và con được như ý nguyện. Chúng con được Thầy truyền giới quy y, và trước khi về Thầy bố thí pháp bảo cho con.

Từ ngày đó đến nay con vứt bỏ hẳn cảnh tụng niệm và đi lễ hành hương các chùa vào dịp đầu năm, và những ngày giỗ tổ ở các chùa. Cũng từ ngày ấy con không còn làm khổ con nữa, và chỉ chuyên cần tu sửa thân tâm mình, qua ba nơi thân, khẩu, ý. Con bỏ dần tính xấu tham, sân, si, của con, nhất là tính hay tham gia vào việc của con, của cháu, khi mà mình đã lực bất tòng tâm. Bây giờ, con chỉ lo tu tập theo các pháp hướng tâm Thầy dạy cho con, để con ly dục ly ác pháp không làm khổ mình, không làm khổ người và khổ chúng sanh nữa. Từ ngày con theo pháp môn xả tâm của Thầy, đến nay con không còn lo lắng triền miên như xưa nữa, mà con quán xét nhân quả nên con xả hết; bệnh áp huyết cao của con đã ổn định, ít khi dùng thuốc, nếu con biết xả nhiều hơn, thuần thực nhiều hơn, thì chắc là sẽ khỏi bệnh. Thật là một pháp môn tuyệt vời, ai tu cũng có kết quả ngay liền. Hằng tháng con đi Thọ Bát Quan Trai 2 ngày, cùng với các bạn đồng tu. Con ước nguyện kiếp sau, con được trở lại thân người, con được gặp chánh pháp, con được gặp Minh Sư, con được xuất gia từ tuổi thơ ấu, con tu rất ráo thành đạt viên mãn.

Đó là niềm hy vọng của con trong kiếp sau. Nhiều lúc con trần trở và tự nhủ mình rằng: Tại

sao ở thế kỷ này có một bậc Thầy đắc đạo A La Hán rồi, mà lại ở đất nước Việt Nam này. Một đất nước có phước duyên quá lớn lao như thế là tại làm sao ?

Phật Giáo Việt Nam nói riêng, sao họ lại cố tình làm ngơ và cố ý bài bác Thầy? Còn một khía cạnh nữa là đối với chánh quyền từ địa phương, đến trung ương phải coi sự kiện trên đây là một việc trọng đại vô cùng lớn lao với thời điểm của thế kỷ 20 và 21. Con thiết nghĩ cả hai nơi nêu trên họ đều kém phước và họ đều thiếu trách nhiệm đối với dân với nước nên họ chỉ biết làm ngơ như không có việc gì xảy ra.... Thật là đáng tiếc. Nếu giáo án này mà được các nơi hữu quan chủ trương triển khai rộng rãi cho mọi người thì ở đất nước Việt Nam nói riêng và trên hành tinh này nói chung sẽ mở ra một kỷ nguyên mới, một kỷ nguyên đạo đức làm người, sẽ giúp cho biết bao nhiêu con người thoát khổ đau vô tận. Không còn cách mê tín, lạc hậu và u mê, tiền mất tật mang như bao nhiêu cảnh sư sãi ở trong các chùa mà trên báo luôn đăng tải các tin phá giới của các sư ông, sư bà. Thật là đau lòng và xấu hổ, khi một tôn giáo mình theo mà bị người đời phỉ báng lên án kịch liệt như nhà sư ăn cắp xe máy, nhà ni sư lấy chồng khi chưa hoàn tục, nhà sư có 5 vợ và 3 con như ở Cần Thơ v.v..

Còn như ở đây, tại một chùa ở Thủ Đô Hà Nội, có gia chủ đưa vong ông bố chồng lên chùa làm tuần 35 ngày và cầu siêu cho mẹ già và mẹ kế đã mất trên dưới 10 năm. Gia chủ đến phòng tiếp lễ có Thượng Tọa ngồi tiếp, trình bạch: *"Con kính chào Thượng Tọa, con muốn đưa bố mẹ con lên chùa, để ăn may công đức nhà chùa ạ! Thưa Thượng Tọa con muốn dâng lễ hương hoa vải quả và giấy sớ, giọt dầu vào chùa, như thế nào Thượng Tọa chỉ dạy cho con được biết ạ!"*. Lúc bấy giờ Thượng Tọa nói những lời rất khó nghe và với thái độ lạnh nhạt nói: *"Hương hoa, hoa quả thì các bà phải mua, còn cúng vào nhà chùa giọt dầu giấy sớ thì tùy tâm gia chủ"*. Gia chủ mới đưa ra một trăm ngàn đồng lên. Thượng Tọa nhìn thấy ít liền nói: *"Một trăm là thế nào? Ba vong cơ mà, phải 5 trăm ngàn hay một triệu"*. Gia chủ trình bày: *"Thưa Thượng Tọa, con giàu thì một bó, con khó thì một nén ạ!"*. Gia chủ lấy thêm đưa ra 300 và nói: *"Thượng Tọa giúp con ạ!"*. Lúc bấy giờ Thượng Tọa mới đưa sớ ra viết. Đến khi xong, gia chủ lại hỏi: *"Thưa Thượng Tọa giấy con cầm dâng hay thế nào ạ!"*. Vị Thượng Tọa gằn giọng: *"Thế bà đọc à! Đi chùa mãi mà không biết!"*.

Ồi thật là hết lòng từ, bi, hỷ, xả rồi, chỉ còn có tiền và tiền là trên hết. Chỉ đáng thương cho kẻ ngu si mê tín. Chết là hết, làm gì có linh hồn mà phải nài nỉ sư làm gì? Thật đáng trách kẻ mê tín, lạc hậu, làm cho sư ăn no béo mập, dâm dật chân tay như báo đăng tin.

Kính thưa Thầy! Thưa Cô Diệu Quang, từ nay trở đi cho đến ngày con về lòng đất, con chỉ theo duy nhất một pháp môn chánh pháp của Phật, của Thầy. Thầy soạn ra bộ sách Đường Về Xứ Phật này là phước duyên con đã đủ lắm rồi.

Con mong rằng nếu ai đủ duyên gặp được pháp bảo này, thì hãy cố gắng nhiệt tâm tu hành cho đến ngày viên mãn hoàn toàn, đó là con đường duy nhất, không còn con đường nào khác cả.

Chúng con cảm ơn Thầy nhiều lắm, công đức của Thầy bố thí cho chúng con vô bờ bến, chúng con cúi xin tri ân công đức của Thầy. Con nguyện mãi mãi đi theo con đường chánh pháp của Phật, của Thầy đã bố thí cho chúng con. Con xin nỗ lực tu hành xả tâm rất ráo nhiều hơn nữa, để lấy thành tích tu hành của mình dâng lên cúng dâng Phật và cúng dâng Thầy ...

Cuối cùng con xin quỳ trước ảnh Phật, ảnh Thầy hằng ngày con xin sám hối những lỗi lầm sơ sót của con trong giới luật của người cư sĩ tại gia. Con nguyện làm theo y lời Thầy dạy để xứng đáng là con của Thầy mãi mãi.

Con xin phép Thầy con hạ bút.

Kính thư
con của Thầy, Cô
Thích nữ Tâm Đức.
Hà Nội ngày 22 tháng 6 năm 2001

TÂM NGUYỆN LIỄU TÂM

Kính bạch Thầy và Cô Diệu Quang.

Chúng con xin gửi một số báo Công An Nhân Dân đăng tải tin đám cưới trong chùa ở Cần Thơ ... Để bổ sung tin tức này vào bài viết hôm rồi của con ... Vì hôm đó con chỉ viết sơ lược... nếu không thì hỗ trợ vào bài viết của cư sĩ khác cũng được ạ ... Chúng con rất bất bình khi đọc được những tin tức làm ô danh của Phật ... Thật là suy đồi quá đáng, chúng con thấy lúc này chánh pháp của Thầy ra đời là đúng thời điểm để kịp thời ngăn chặn những loại sư hồ mang, rắn độc đội lớp sư phá Phật Pháp của Đức Phật Thích Ca. Thật là đau lòng xót dạ vô cùng ...

Con xin phép hạ bút.
con Liễu Tâm, Liễu Nhẫn

Tin trong báo Công An Nhân Dân:

LÀM ĐÁM CƯỚI TẠI CHÙA "Thượng Tọa trụ trì là chủ hôn. Cô dâu vẫn đang là người tu hành.

"Sáng chủ nhật 20-5-2001 nhiều người dân thành phố Cần Thơ đã bỏ buổi nghỉ ngơi, giải trí đến 97 Nam Kỳ Khởi Nghĩa, phường Tôn An xem đám cưới có một không hai từ trước đến nay: Tổ chức luôn trong chùa. Hòa Thượng trụ trì là chủ lễ phía đàn gái, cô dâu vẫn còn là biên chế của chùa, chưa hoàn tục, đôi uyên ương ngang nhiên bỏ qua thủ tục quan trọng là đăng ký kết hôn .....

Tiếp chuyện với phóng viên báo Công An Nhân Dân sau tiệc cưới kết thúc, Hòa Thượng Thích Huệ Thành trụ trì chùa Khánh Quang (nơi diễn ra đám cưới trên) cứ luôn miệng khẳng định mình không hề làm sai quy định. Ủy Ban Mặt Trận Tổ Quốc tỉnh và Ban Tôn Giáo đều đồng ý, tôi mới dám tổ chức. Ông còn nói: chuyện này ở chùa Xá Lợi, Thành Phố Hồ Chí Minh làm hoài chớ có gì đâu?

Nhưng tại sao chị Phạm Thị Bích Thủy chưa được chùa chứng nhận hoàn tục lại được phép kết hôn? Hòa Thượng Huệ Thành nói: "Không nhất thiết". Sao chị Thủy và anh Trần Thành Ngươn không đến chính quyền địa phương thực hiện công việc quan trọng cần thiết là đăng ký kết hôn trước khi tiến hành lễ cưới?

Nơi thờ phụng, yên tĩnh bỗng dưng lại có đông người phấn son lòe loẹt, quần là áo lụa đủ sắc màu, ăn uống, nói cười rộn rã, gây chú ý cho dư luận và theo đó là những lời đàm tiếu không mấy hay ho.

Theo chúng tôi, đây không chỉ là hành động cố tình "biến tướng" từ lễ hằng thuận thành tiệc cưới tại chùa Khánh Quang mà còn là biểu hiện thái độ "vượt rào", gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến nét đẹp truyền thống tôn giáo của dân tộc. Thiết nghĩ những việc làm trên cần sớm được làm rõ, xử lý nghiêm để rút kinh nghiệm cho một số nơi khác.

Chúng tôi xin trích nguyên văn lời của một người có thời gian là Phật tử của chùa: "Con hồ ly (tức Tuệ Tâm B.V) đã mê hoặc ông Huệ Thành đến nỗi ông đã đánh mất sự từ bi của Đức Phật và đạo đức của một nhà tu. Ông Huệ Thành đã giao cho con hồ ly này kinh doanh trên những hủ cốt của những gia đình có người thân chết, hỏa táng gửi vào chùa Khánh Quang. Ông Huệ Thành quy định mỗi hủ cốt nộp vào phải đóng 300.000 đồng. Không biết còn chùa nào trong Giáo Hội Phật Giáo có quy định lệ phí người chết gửi vào chùa như Khánh Quang hay không? Chẳng lẽ chỗ dựa tinh thần của Phật tử đến lúc chết rồi được đền đáp như vậy sao?

Trong khi đủ thứ chuyện bê bối cũ, Huệ Tâm và cá nhân còn chưa được giải quyết thì Hòa Thượng Thích Huệ Thành lại đứng ra tổ chức một đám cưới trong chùa với bao nhiêu kỳ

quái, bất chấp pháp luật nhà nước, bất chấp hiến chương của Phật Giáo và nội quy của Ban Tăng Sự Trung Ương. Thiết nghĩ, các cơ quan chức năng cần sớm điều tra, kết luận về những vụ việc động trời trên, đồng thời có biện pháp xử lý đích đáng nghiêm minh đối với vị trụ trì chùa Khánh Quang"

Chúng tôi xin kết thúc bài này bằng lời khẩn cầu của một số Phật tử trong một lá đơn tố cáo Hòa Thượng Thích Huệ Thành trước khi lễ trai tăng hằng thuận vụ quy Phạm Thị Bích Thủy và Trần Thanh Nguyên diễn ra. Vì sự hưng vong của Đạo Phật, đến lúc này chúng tôi cần phải lên tiếng với Giáo Hội, với các cấp lãnh đạo chính quyền địa phương trước khi sự việc trở nên muộn màng. Chúng tôi chỉ cần mong ngôi chùa Khánh Quang được trở thành ngôi chùa thật sự, chứ không phải là nhà trọ hay trở thành ngôi nhà riêng tư của một ai.... trả lại sự thanh tịnh trang nghiêm của ngôi chùa Khánh Quang và bộ mặt văn hóa của thành phố Cần Thơ".

Ngày 1 tháng 4 năm 2002

Kính gửi: Liễu Tâm

Trên đây là một đoạn phóng sự điều tra trong bài báo Công An Nhân Dân được trích ra để chứng thật Phật Giáo đã đến lúc cần phải chỉnh đốn lại "Đời là đời, đạo là đạo, không thể đời chẳng ra đời, đạo chẳng ra đạo như vậy được". Những hành động trên đây đã làm ô uế cửa Phật. Giáo Hội và Chánh quyền cần phải có những biện pháp mạnh ngăn chặn những người phá hoại Phật pháp. Phá hoại Phật pháp tức là phá hoại tinh thần tư tưởng đạo đức, văn hoá dân tộc.

Vi thế, con người tu hành theo Đạo Phật cần phải nhớ:

- Nếu lấy **Bát Chánh Đạo** là con đường chúng ta phải đi, thì **Giới Đức** là sinh hoạt hằng ngày chúng ta phải sống.
- Nếu lấy **Định Niệm Hơi Thở** làm thực phẩm hằng ngày chúng ta phải ăn, thì **Thất Giác Chi** là nước sạch hằng ngày chúng ta phải uống.
- Nếu lấy **Tứ Niệm Xứ** làm ngọn đèn sáng mà chúng ta phải thắp trong đêm tối thì **Tứ Chánh Cần** là sự việc chúng ta phải làm hằng ngày.

Người tu hành giống như những đứa con **trộn đời đi khỏi gia đình để góp mặt vào một đại gia đình nhân loại.**

Người tu theo Phật Giáo cần phải biết: **Còn lười biếng là còn tái sanh, còn dính mắc vào bất cứ cái gì nằm trong vòng sanh diệt là không bao giờ có giải thoát.**

Sau khi đã dẹp bỏ mọi phiền não, mọi vướng mắc, mọi câu chấp thì tâm trí chỉ còn một việc duy nhất là đề mục thiền. Thời gian vào tu, được nhập viện, thì khi khoa tu học đã qua, riêng thiền sinh chỉ có áp dụng pháp môn đã tu học vào đời sống Thánh thiện. Con không đủ duyên lúc ban đầu, nên có mất nhiều thời gian. Nhưng phải nói, con còn đủ duyên tu học, nếu không cả một đời tu chỉ còn có một số kiến thức Phật Pháp và một nguồn an ủi tâm mình trong cuộc đời đầy xảo trá và đau khổ.

Mọi sự đã qua, nên để nó đi qua, mà hãy sống trong hiện tại, chỉ có hiện tại mới quyết định cho tương lai. Hiện tại phải làm gì?

1/ Xả Tâm diệt ngã, ly dục ly bất thiện pháp.

2/ Ôn định hơi thở, lập cứ điểm để tạo điều kiện sẵn sàng tập luyện thiền định.

Hai điều này cần phải siêng năng tu tập hằng phút, hằng giờ, hằng ngày không được biếng trễ, phải bỏ xuống tất cả mọi việc để dồn vào sự công phu tu tập, trau dồi đức hạnh, sửa đổi làm lỗi để mỗi ngày đi gần với bậc Thánh thiện.

Về hơi thở, tập kỹ, tập có chất lượng, chủ động và tăng dần lên không được dậm chân tại

chỗ. Mỗi tháng ít nhất phải tăng lên 15 phút. Có như vậy mới có sự cố gắng, mới là ráng tu tập. Nhất là tu Định Niệm Hơi Thở thì phải tu tập 18 đề mục cho kỹ, mỗi đề mục phải đạt cho được kết quả như trong đề mục đã đề ra.

Tất cả trạng thái con vừa kể đều tốt, nhưng nếu con lưu ý nó thì nó sẽ trở thành ma. Phật dạy "xả hỷ, xả lạc" có nghĩa là phải bỏ những trạng thái hỷ lạc đó, không nên lưu tâm đến. Điều quan trọng của con ở đây là bắt đầu thời gian 1 giờ nhiếp tâm phải có niệm lực, gom hai mắt tạo thành tụ điểm duy nhất một tiếng đồng hồ không được thay đổi. Nếu thấy căng đầu thì nên lui lại, tu ít hơn.

Lúc này cần phải cố gắng hơn nhiều về việc tiếp tục xả tâm, diệt ngã ly dục ly ác pháp để nhập định phá thọ được dễ dàng, bằng ngược lại sẽ không vượt qua thọ. Không vượt qua thọ được thì:

- 1/ Khó nhập định
- 2/ Khó làm chủ sanh tử.

Kính ghi,
Thầy của con

TÂM NGUYỄN B.T.H

Ngày 21-3-dl 2002.

Tôi được anh bảo vệ an ninh tỉnh phỏng vấn:

- Tu Viện Chơn Như ở đâu?

- Tu Viện ở huyện Trảng Bàng, Tỉnh Tây Ninh, do Hoà Thượng Thích Thông Lạc làm viện chủ. Hoà Thượng nguyên là Phó Trưởng Ban kiêm Ủy Viên Giáo dục Tăng, Ni Tỉnh Tây Ninh, và là thành viên trong Hội Đồng Trị Sự Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam, thế danh Lê Ngọc An. Huân chương kháng chiến hạng 3 do Chủ tịch nước ký.

- Cô Diệu Quang là ai?

- Là cô em gái út của Hoà Thượng. Người có công rất lớn trong đạo và đời. Đòi lo báo hiếu với cha mẹ. Giúp anh thành tựu nghĩa vụ người công dân tốt với đất nước, với dân tộc. Đạo rất tốt bụng với cư sĩ. Nhiệt tâm chăm lo, hộ trì chánh pháp, đảm đang việc nhà để anh mình rảnh rang tu đắc thành chánh quả.

- Anh biết Thầy vào thời điểm nào?

- Cách đây hơn mười lăm năm, nhân chuyến về thăm nhà ở Trảng Bàng tôi được người em vợ hướng dẫn đến thăm Thầy Hoà Thượng.

- Mỗi năm anh về mấy lần?

- Cứ một hoặc hai ba tháng, nhớ Thầy là về thăm. Hoà Thượng rất chân tu, bình dị, rất giới luật. Chùa là am tranh, ăn chỉ có một gạo. Cư sĩ chúng tôi về cũng ăn có một buổi, rất tịnh chỉ ngôn ngữ, không ai nói chuyện với ai chỉ lo thực tập thiền xả tâm, thiền ngăn ác diệt ác. Chúng tôi về để kiểm tra pháp tu vì rất sợ lạc thiên tướng - thiên của thời đại không đúng Phật dạy.

Hoà Thượng dạy Chánh Phật Pháp, chánh thiền xả tâm, cơ bản để chuyển đổi dần những nhân cách tục tằn, nhiều lỗi vi tế để hoàn chỉnh Thánh hạnh, chuyển giao cho cộng đồng xã hội những người công dân tốt đẹp, góp phần xây dựng một đất nước sạch và đẹp. Với sự

ích lợi như thế nên người cư sĩ tại gia chúng tôi rất cần sự giáo dưỡng của đức Hoà Thượng Thích Thông Lạc.

- Con của anh là kỹ sư và các sinh viên đại học nó nghĩ sao về anh?

- Các con chúng tôi rất hãnh diện về cha mẹ chúng nó tu học, nghiên cứu sâu sắc Chánh Pháp. Có được bậc Thánh Tăng đỡ đầu, tư vấn truyền dạy. Có bạn lành tốt đẹp giúp đỡ. Mười quyển Đường Về Xứ Phật, hai quyển Đạo Đức Làm Người đã trang bị tri thức của con người trong lãnh vực Phật học rất lớn. Đường đạo đức của công dân thêm ý thức về giao thông, môi trường. Vì xã hội ta thanh niên các em chạy xe chưa biết quý bản thân mình. Rác còn thiếu ý thức trong việc để đúng chỗ, còn ném bừa bãi từ trên xe xuống và khắp nơi trong thành phố. - "Đường Về Xứ Phật" là tinh hoa của nhân loại khởi hành từ cuối thế kỷ hai mươi.

- Các bạn cư sĩ từ Hà Nội, Hải Phòng, Phú Yên, miền Tây Nam Bộ hay Việt Kiều yêu nước hải ngoại đều được Hoà Thượng từ bi chỉ dạy những kinh nghiệm phát triển trí tuệ, phương pháp ly dục, ly ác pháp bằng giới luật, độc cư, rèn luyện đạo đức nhân bản qua kho tàng trí tuệ đồ sộ của đức Phật Thích Ca Mâu Ni và kinh nghiệm chứng ngộ Tam Minh của chính Hoà Thượng.

- Nói tóm lại gần Hoà Thượng chúng tôi rất hiền hậu, chánh kiến, không cuồng tín cực đoan, mà rất nhân ái đầy nghĩa tình hoà hợp với cộng đồng. Lòng hiếu thảo được thêm nhuần sáng. Gần Hoà Thượng là nhà cách mạng yêu nước, chúng tôi thấy yêu tổ quốc mình hơn, quyết làm cho nó được ngời văn minh giàu đẹp. Như vậy thì chúng tôi rất hạnh phúc với người thân, với các con chúng tôi. Một gia đình êm ấm, bảo đảm không hề bị tan nát. Nhân thiện thì quả thiện, đâu có ai bẽ cong được lý nhân quả tương sinh, tương quan.

Anh cán bộ sĩ quan tình làm việc rất cẩn thận trong khuôn khổ pháp luật. Ăn nói rất nhã nhặn, do vì anh biết nhận định đâu là bạn, đâu là thù, đâu là cực đoan ác pháp.

Sau khi tôi gửi anh bảy quyển Đường Về Xứ Phật và một quyển Đạo Đức Làm Người và tặng riêng anh quyển Hành Thập Thiện, anh ôn tồn mền trọng công dân rằng: - Anh H. Ơi! Ráng chờ đợi giấy phép Xuất bản Đạo Đức Làm Người và Đường Về Xứ Phật. Còn anh nghiên cứu ở nhà tu tập đàng hoàng không ai dám xâm phạm quyền tự do tín ngưỡng hay làm khó dễ anh đâu.

Câu nói chân thành khiến cho tôi rất xúc động. Các anh làm nhiệm vụ này chính là các anh làm thiện, hầu ngăn chặn làn sóng văn hoá những tà giáo độc hại, triệt tiêu ác pháp để giữ vững bản sắc dân tộc. Vạch trần những kẻ không giới luật mượn hình thức đạo Phật tuyên truyền mê tín, yếu nhược nội lực đồng bào ta. Việc làm này rất tốt, chúng tôi xin cảm ơn các anh. Nhưng có điều các anh hãy suy nghĩ kỹ và phải tôn trọng pháp luật, tín ngưỡng, dân chủ, của công dân; phải phán xét từng tình huống, từng vụ việc cho rõ ràng. Chúng tôi đạo đạt đến các anh là hãy giám sát những bản hiệu tôn giáo Đạo Phật dùng 250 giới Tăng, 348 giới Ni mà đánh giá chơn giả của tu sĩ Phật Giáo. Có những Tăng Ni mà kỳ thật rất không phải Phật Giáo, họ ăn mặc bảnh bao, lấm tiền, nhiều của v.v...

Trong nhiệm vụ bảo vệ tổ quốc không khéo sẽ oan sai tổn đức, tạo nhân quả trái oan cho chính mình sau này và còn xúc phạm đến công dân.

Các anh cười vui vẻ và bảo tôi về đừng viết nhật ký nữa nhé! Tôi bảo với các anh rằng: sẽ viết chớ, viết ca ngợi người cán bộ tốt của đất nước Việt Nam.

Hôm nay tôi lại viết "Nhật ký Nhất Dạ Hiền". Tôi rất cảm ơn các anh, những người có tư duy trường lớp, có phẩm chất đạo đức với bạn và kiên quyết với thù. Nhất Dạ Hiền là cương quyết, nghiêm khắc với chính ta, của dân tộc ta.

Tích cực phổ biến giáo dục văn hoá lành mạnh có đạo đức là đẩy lùi mê tín dị đoan, tệ nạn xã hội. Tôn vinh, tạo dễ, trân trọng tinh hoa Phật Giáo là giúp Đạo Phật đi đúng với lý nhân quả. Thông qua đời sống thanh bản, giới luật, giải thoát nghĩa là nhân bản hoá, minh triết hoá cho tư tưởng, hành vi của nhân loại, của dân tộc.

Các bạn và tôi sẽ làm phú cường cho tổ quốc Việt- Nam.

B. T. H

Châu Phú ngày 25-3- 2002

TÂM NGUYỆN ĐỔ THÚY MÙI

Hà Nội, ngày 18 tháng giêng năm Nhâm Ngọ (1-3-2002)

Nam mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Con xin đê đầu đánh lễ Thầy Bổn Sư (Hoà Thượng Thích Thông Lạc)
và con kính thăm Cô Út Diệu Quang.

Kính bạch Thầy!

Kính thưa Cô Út!

Con đã nhận được thư của Thầy. Ôi! Người là tháp tùng vĩ đại của nhân loại, thế mà Người đã soi tới một hạt bụi. Thật là một đại nhân duyên với con.

Con vô cùng cảm kích. Con biết lấy gì đền ơn sâu nặng này. "May mà gặp pháp thậm thâm Thầy thương ban bố cho tâm con nhẹ nhàng".

Kính bạch Thầy! Một bài pháp của Thầy là một liều thuốc trị bệnh đến với con lúc này thật là đúng lúc.

Con đã nhận ra rằng: Suốt hai chục năm tu hành tại gia, từ Tịnh Độ đến Thiên Tông. Tất cả những thời gian ấy, con đã phí công. Một câu nói "khẩu đầu thiền" thật là không sai. Và con chắc rằng: với cách tu như vậy thì sẽ có nhiều người cũng giống như con, không hơn, không kém.

Kính bạch Thầy! Chỉ có hơn một năm nay thôi, gặp được pháp môn của Thầy ban bố, mới đánh thức con biết nhìn thẳng vào lẽ thật của cuộc đời... Và biết thế nào là thành quách của ngũ triền cái và thất kiết sử. Mới chỉ ném mùi hôi, nếu không có pháp môn này, mà vẫn ở trong tu thiền ức chế tâm - hẳn con đã trở thành điên dại.

Thầy đã là một người Thầy, và cũng là một vị cứu tinh của nhân loại, một vị Thánh anh minh đã soi đường chỉ lối cho chúng sanh, đang lặn hụp trong bùn lầy tăm tối.

Thưa Thầy, con đã được Thầy cứu mạng: Suốt từ ngày ở Tu Viện về đến nay, con vẫn duy trì giờ giấc để tu hành - có điều về thời gian dùng vào tu chưa dài bằng ở Tu Viện. Vẫn một ngày bốn thời khoá, cứ mỗi thời con đều thực hiện như Thầy chỉ dạy: Thân Hành Niệm thời gian 5 phút (5 hơi thở- đi hai mươi bước) câu hữu với Định Vô Lậu - Tứ Niệm Xứ đi kinh hành, lúc nghỉ con tu Định Sáng Suốt.

Kính bạch Thầy! Qua hoàn cảnh của con - con phải đối mặt, con đã thấy chân giá trị của pháp môn này thật là thậm thâm vi diệu. Nếu không có pháp môn này, chắc bị nghịch cảnh, nó đánh con đã gục ngã. Song đã không thế - mà con được tiếp thêm những liều thuốc của Thầy, Cô Út. Con đã vững vàng hơn.

Đến nay thân tứ đại của con tuy có gầy đi một chút, song rất khoẻ, tâm trạng nhẹ nhàng. Về bệnh tật hầu như con đã đẩy lui được. Ăn một bữa phụ (sáng uống sữa) và trưa ăn một bữa chính. Ngủ bốn tiếng con đi kinh hành 2 tiếng liền không thấy mỏi.

Con xin trình Thầy: Khi con đi kinh hành, những bước chân con bước, nó có tiếng kêu tròn ở gan bàn chân - giống như người đập cái pháo bằng đất ấy và có nhiều lúc chân dề ra như

mỗi rã, con tác ý. "Chân không được đau mỗi nữa - Hãy đi đi!" - thế là hết. Con lại tiếp tục đi, con đã kéo thêm dần thời gian đi từ hai tiếng lên dần hai tiếng 15 phút

Thưa Thầy! Hoàn cảnh gia đình con hiện nay con vẫn phải đối mặt với cái cũ. "Ôi! Thói đời tình phụ là đau. Nhưng nay hiểu đạo chẳng nao núng lòng". Nghiệp báo đang tiếp diễn, cái cũ chưa xong lại tiếp thêm cái mới là:

Đứa con gái cả của con bị tai nạn ô tô, người thì bị nhẹ, phải nằm viện điều trị. Còn xe ô tô thì hỏng nặng, không dùng được nữa.

Đứa con gái thứ hai mới sinh con, cháu bé khi sinh ra nằm bất động ba ngày không ăn, không khóc. Cho đến nay được hơn hai tháng rồi mà cháu chưa được bình thường như những đứa bé khác.

Thưa Thầy: Con đã thấy được câu Thầy khuyên con: "Con hãy về đi, để trả nợ, một chùm nhân quả, con đừng trốn lánh".

Chỉ một câu này thôi. Con như người đui điếc đã thức tỉnh con. Sách tấn con nhìn ra lẽ thật của một kiếp người.

**"Ôi sinh bằng nhân quả
-Sống trong nhân quả
-Chết về nhân quả"**

Bạch Thầy! Trước biến cố này, nếu không được Thầy - Cô Út trang bị cho vũ khí trí tuệ, thì tránh sao không ngã gục được. Thưa Thầy con tác ý "Tâm phải bất động trước các ác pháp". Thầy và cô mừng cho con nhé! Tâm con, nó đã biết nghe rồi đấy.

*"Ô hay gặp pháp thậm thâm.
Thầy thương ban bố cho tâm nhẹ nhàng.
Sự đời buông xuống rảnh rang.
Nhân quả rõ ràng vui vẻ trả xong"*

Con cầu mong Thầy hãy ở lại cứu chúng sinh, có nhiều người họ đang như con.

Kính thư
Con: Diệu Minh (Đỗ Thuý Mùi)
"Trả ơn Thầy con cố gắng"

THẦY KHUYÊN PHÁP HUỆ

CHƠN NHƯ, NGÀY 2-4-2002

Hỏi: Xin Thầy đọc "Á Châu Huyền Bí" và cho con biết về những thần thông ở đây có đúng hay là sai? Đúng là như thế nào? Sai là như thế nào?

Đáp: Sau khi đọc xong tập "Á Châu Huyền Bí", trong sách này phần đông là các đại sư Yoga, họ là những người đam mê thần thông, nên rất chịu khó tu luyện để trở thành người siêu việt.

Riêng đối với bản thân của Thầy là một tu sĩ Phật Giáo, tu tập chỉ có mục đích là tìm cầu sự giải thoát thân tâm, làm chủ sanh, già, bệnh, chết và chấm dứt luân hồi, còn thần thông thì Thầy xem nó như trò ảo thuật khiến mọi người kính phục, chứ không ích lợi cho mọi người.

Một người tu sĩ Phật Giáo chứng quả A La Hán, có đầy đủ năng lực thần thông và còn hơn các vị đạo sĩ Yoga nữa, nhưng họ không thị hiện. Trong tu luyện, họ cũng không tu luyện

thần thông, họ chỉ biết tu lìa ác pháp và tâm ham muốn, cho nên thần thông họ cũng lìa. Khi tâm lìa ác pháp và lòng ham muốn, thì năng lực thần thông của tâm họ thật là siêu việt, họ muốn làm một việc gì đều theo như ý.

Do lìa lòng ham muốn nên họ xem thần thông là thứ trò lừa bịp thiên hạ.

Những việc làm của các đạo sĩ Yoga trong sách chỉ là những việc làm sơ đẳng thần thông của Đạo Phật. Người tu sĩ Đạo Phật khi chứng quả A La Hán còn làm những việc phi phạm gấp trăm ngàn lần, nhưng họ chẳng háo danh như các đạo sĩ Yoga.

Pháp Huệ hãy trở về với con người thật của mình, con người toàn thiện, con người sống trong đạo đức không làm khổ mình khổ người, chứ đừng nghĩ tưởng đến thần thông vì thần thông không ích lợi cho bản thân Pháp Huệ. Thần thông sẽ dẫn dắt con người vào danh, nhưng danh cũng là ác pháp. Hãy tránh xa, vô tình cầu thần thông, tức là cầu danh. Còn danh là con trôi lăn trong lục đạo. "Á Châu Huyền Bí" chỉ là một cuốn sách không có giá trị cho con người, nó chỉ là một cuốn sách lý thuyết thần thông suông, không có phương pháp thực hành, nó chỉ là một cuốn sách ghi lại những hiện tượng phổ trương tài ba thần thông của các đạo sĩ Yoga, nó chẳng giúp ích gì cho con, chỉ gây vào lòng đam mê của con mà thôi, chứ chẳng bao giờ con thực hiện được.

Thăm và chúc Pháp Huệ mạnh khoẻ an vui.

Kính thư,
Thầy của con

TÂM NGUYỄN H.N.H

VIÊN NGỌC BÍCH VIỆT- NAM.

Dù anh có thật lớn tiếng hùng hổ bắt nạt cho rằng mình là người làm lớn trong cơ quan này. Nhưng thưa anh thân mến! Có một đẳng tuệ tri lớn hơn anh, lớn hơn tất cả mọi người trong cộng đồng. Anh biết là ai chẳng? -Đó là lẽ phải và pháp luật.

Tại nhiều nước trên thế giới dù làm chức quyền lớn đến đâu, nếu làm sai trái đều được pháp luật phán xét, nghiêm trị. Do vậy pháp luật là vị quân sư hướng tâm tác ý cho mọi người. Sáng ngời cái đạo lý sống không làm khổ mình, không làm khổ người. Một quan tham có phải là vô minh không? Anh ta đã tự làm khổ mình, khổ người. Rút ruột nhà nước nhân dân. Nhà nước ta là một nhà nước pháp quyền và đã sản xuất hàng triệu triệu trí thức trong mọi cơ ngành, ôn tồn, trí tuệ với nhân dân. Anh hãy nhìn xem vị quan ngồi kề tôi đây! Vị quan này và tôi, chúng tôi đều có tâm niệm như nhau là kiêng nể pháp luật. Những ai thuần thực pháp thì rất tuệ quán trong mọi vấn, để biết rõ người hiền, người ác mà nảy sinh một tình thương vô lượng, sáng tỏ, tạo sự hiểu biết pháp luật trong tâm hồn. Do tính trí tuệ nhân ái làm cho người ta bá phục pháp luật và chuyển đổi tâm ác, người ta dần có đạo đức thật nhiều hơn nữa, biết nhận thức đúng sai.

Pháp luật tạo ra phẩm chất đạo đức, góp phần tích cực làm giàu cho đất nước. Chúng ta dùng pháp luật để cho xã hội được ngay ngắn, công bằng hơn. Pháp luật là sân chơi kinh tế. Pháp luật tạo điều kiện mặt bằng để cho tất cả mọi người sinh hoạt thiện pháp, nảy nở tinh hoa trí tuệ. Do đó khi mà chúng ta đem ngôn ngữ và cái thể của ta áp dụng sai, ức chế, hù dọa người lành, người tốt, sự việc quý ích, tức nhiên là chúng ta ngăn chặn con đường tiến bộ, văn minh của đất nước. Do đó Tứ Chánh Cản ngăn ác diệt ác là một phương pháp cụ thể của Đức Phật nhằm ổn định trật tự xã hội. Ngài dạy pháp này là gieo vào trái tim mỗi người một tương lai hướng đến toàn mỹ, là muốn tốt đời đẹp đạo. Từ hiểu biết chân lý nhân quả thiện này mà họ là những đệ tử của Chân Sư, là những nhà doanh nghiệp đạt tầm cỡ thế giới như gạch Đồng Tâm chẳng hạn, - nếu theo dõi báo chí chúng ta sẽ biết họ tài trợ cho xã hội lớn biết dường bao - những nhà trí thức lao động, nhà báo, nhà từ thiện - họ đã vạch

con đường đi tới tương lai vinh quang cho thế hệ mầm non, cho người nghèo ruột thịt. Ôi! Thánh thiện làm sao.

Trong thế giới loài người chỉ tình thương mới nối vòng tay lớn, mới có những ngã rẽ cho ý chí, đường thẳng hay vòng tròn cho bầu nhiệt huyết yêu nước, yêu loài người, yêu trí thức, yêu lẽ phải. Chính tình thương và sự kính phục đã giúp Bác Hồ, những vĩ nhân, những anh hùng hào kiệt ra khỏi những khúc đường đầy dẫy khổ đau hay cái án tử hình của đối pháp. Cái nhìn quán xuyên, sự rung động của trái tim chính nhờ sự lý dục lý ác pháp. Lúc đó trong não bộ, trong cái tâm của ta chỉ có sự trong sạch của ý thức, cái lẽ phải của pháp luật. Điều này sẽ dẫn cái nhận định chuẩn xác khoa học cho chúng ta, đưa đến sự thông cảm lẫn nhau một cách tuyệt vời. Người ta gọi là sự quyết định có tình, có lý, có đạo đức. Cho nên nói **"phá giới là gửi từng trái đại bác tội lỗi đau thương"**. Nói giới là nói Thánh hạnh trong Đạo Phật. Nói pháp luật là nói sĩ khí, liêm chính của bậc minh triết "đầy tớ của dân". Chỉ có lý khỏi lòng ham muốn ác, thì lý trí sẽ không mờ mịt, cái sĩ khí sẽ không bị mai một và cái lợi ích của người cầm cân, kẻ bị cân sẽ vô cùng tốt đẹp. Cần kiệm, liêm chính, chí công, vô tư nó sẽ không bao giờ cổ lỗ sĩ. Đó chính là tiêu chuẩn đạo đức hỗ trợ cho pháp luật, cầu hữu với giới luật. Là đường đi của nhân quả thiện, mang đến hạnh phúc an vui và đây là Thiên Đường tại thế. Lẽ phải là khí thở trong lành. Khí thải độc hại tạm gọi là ác pháp trong thế gian. Chất độc màu da cam đã làm nhức nhối lương tâm cho nhiều nhà khoa học Mỹ và nỗi đau lòng dai dẳng của người Việt Nam cũng như toàn thể nhân loại có lương tri trên thế giới. Chất độc màu da cam là đường đi của nhân quả ác, sự đổi qui tánh thiện. Khi mà tánh thiện được thay bằng sa đọa, lợi dưỡng, xe tăng, hạt nhân thì loài người sẽ nhận lấy tác dụng phụ vô cùng bi thảm và đó chính là sự bế tắc ngôn ngữ hoà giải yêu thương.

Một ngôi chùa khi nó ló mòi trang trí để trở thành nơi tham quan vãng cảnh, thì đây là ý đồ muốn kinh doanh tôn giáo. Tôi vô cùng đồng tình và rất hồ hởi khi thấy nhà nước ta ban sắc lệnh triệt hạ những bản hiệu kinh doanh tôn giáo, vì nó rất quái dị với danh lam thắng cảnh và những ngôi chùa di tích lịch sử của dân tộc ta. Giới luật Phật sẽ làm cho dấu ấn di tích ấy triền miên tốt đẹp trong lòng dân tộc và thế giới. Những kẻ kinh doanh tôn giáo chắc gì họ tốt bụng, tạo phúc lợi cho xã hội? Họ mưu lợi thì có. Những ngôi chùa chân tu chuyên hành trì chánh pháp, thì làm sao chịu cho nỗi sự ồn náo của khách tham quan. Muốn tựu thành Thánh quả thì chúng ta không thể nào trên nệm êm và không phải luôn bật dậy để di động điện thoại hay bắt nhịp với xa lộ thông tin. Điều này rất trái ngược cho hạnh phúc thanh tịnh của đời sống tu sĩ Phật Giáo chuyên tu.

Còn đang tu luyện pháp, lại đã xuất tục để mong sai lầm làm Thánh mà lý luận đậy che rằng: phải sống đầy đủ như thế gian, thì đây là đường đi của nhân quả tục lụy nó trầm xuống, nó mê tín hoá con người và nó trở thành một cái nghề chiêm tinh. Thầy tu làm nghề tụng cầu an, cầu siêu, trai tăng, độ nhật. Thầy tôi nói **"cái mê tín từ trong cửa chùa nó chạy xông ra ngoài, nó làm khổ ơi là khổ! Chậm tiến cho con người"**. Chân tu khác xa với sự "khổ hạnh ở trường" mà bạn đã lớn tiếng cười cợt, mai mỉa đầy bạn ạ! Chơn tu sẽ tạo ra Thánh tuệ. Giả tu đâu có phải là Phật Giáo. Nếu chúng ta công nhận những người này thì tội cho pháp luật lắm. Họ hơn ta chỉ có một chút xíu mà thôi. Bức tranh của nhân quả khổ vui hạnh phúc, nó nhan nhản bày ra trên hành tinh. Vì thế bậc A La Hán là nhà tuệ học tuyệt vời trong phương pháp chuyển đổi những khúc đường khổ đau của loài người bằng diệu pháp lý dục lý ác pháp.

Mỗi người không ác pháp, là mỗi người biết trân trọng Tổ quốc mình và con người. Chính họ đem lại sự yên bình cho nhau. Tôn giáo xin đừng nhiễm sắc thể thần quyền, mê tín. Vì đó là nẻo đi về xứ sở đấu tranh, đổ kỵ, nhỏ hẹp, ác tâm và người tu sĩ, cư sĩ của tôn giáo đó sẽ không nhận được cái nhìn lễ phép. Điều ấy chúng ta đừng trách họ sao không trân trọng mình.

Phật Giáo phải chẳng đã đến giai đoạn, mà chúng ta cần phải ngồi lại, can đảm loại bỏ những tư tưởng tiêu cực, chẳng hạn như: "giới luật của Phật là để áp dụng cho thời ăn lông ở lỗ, chứ thời đại này thì không hợp thời". Không có sự bùng nổ của khoa học hiện đại, thì làm gì hôm nay phải có bỏ bớt không áp dụng được". Câu nói này rất tiêu cực và sai thừa quý vị. Người tu sĩ như Giác Hoàng Điều Ngự có cần đến tiền vàng sang trọng vật chất nữa không? Ông muốn đổi lấy cái gì? - Xin thưa ông muốn đổi lấy cái di tích mà bảy trăm năm qua không tàn phai trong tâm trí con người, mỗi ngày gần mười ngàn người lên xuống núi

Yên Tử, mong sao mỗi người luôn mang nặng nỗi niềm trân trọng ông vua bỏ ngôi báu, thế thiếp xinh đẹp để cầu Đạo Vàng của Thích Ca Mâu Ni. Tôi mong rằng anh em dân tộc của tôi không bị mê tín, xa xỉ nơi tôn nghiêm mất đi cái ý nghĩa cao quý là tích cực tạo phúc lợi cho xã hội trên lãnh vực Đạo Phật thanh cao và cõi đời thịnh lạc văn minh.

Đạo Phật khi mà nó mất đi cái tính nhân bản, nghĩa là mình lợi dưỡng trên mồ hôi sự tín ngưỡng của mọi người: vùi chôn lý tưởng Thánh quả thì chính là không đạo đức trong xã hội cộng đồng và không nói lên được cái thiện, cũng giống như phải ôm vũ trụ vào lòng. Hãy diệt ngã xả tâm và tôi xin chân thành nói tiếng yêu thương đến những bạn vô tình trao trái đắng cho tôi. Thầy tôi dạy: "hãy an tâm giữ vẹn sĩ khí của mình". Do đó mà tôi rất dịu hiền mà cứng cõi đời mình trong sứ mạng "chinh phục sao hoá". Tôi tâm nguyện rằng tôi là đất phù sa, là cỏ hoa cho "Đường Về Xứ Phật" của Thầy tôi. - Bùng bùng tiến lên phía trước, trong muôn vạn trái tim hồ hởi của nhân loại. Chúng ta phóng vào "Đường Về Xứ Phật" luồng trí tuệ đời tôn kính, chúng ta sẽ có một gương phảng đầy đầy những xa lộ đi đến tương lai hạnh phúc. Xa lộ đó là tình nhân loại đeo đeo nỗi lo còn nhiều người thất nghiệp, lo chánh pháp bị ngộ nhận, bị biến tấu theo tục. Khi đạo Phật đi đúng chánh lộ thì chúng ta sẽ có hàng hà sa số Thánh tu sĩ và cái phúc lợi sẽ rất ích lợi cho xã hội, cho con người. "Đường Về Xứ Phật" là một hành trình dài xuyên qua những phố phường xinh xắn ấm no. Mỗi khúc quanh khổ đau sẽ được vá lại. Chấn chỉnh lại lối tu hành có hiệu quả tuyệt đối với những ai thức tỉnh thân phận đời người sinh tử khổ đau. Tư duy con người cần phải đặt ở tư tưởng sinh tồn trong chánh lộ. Hãy nuôi cấy nó mọc rễ ở xứ sở Việt Nam. Ở Úc, ở Mỹ, viên ngọc quý Việt Nam đang được đặt ở một vị thế vô cùng quan trọng và đang mọc rễ cắm sâu xuống thẳm cỏ trong bậc tầng và luôn nhân bản đồ sộ trí tuệ nhân sinh. Sao chúng ta mãi nghi ngờ? Không khám phá kho báu ấy, không khéo kẹt trí tuệ Việt Nam được gieo trên đất thể giới ngát hương mười phương thì sẽ tiếc làm sao cho những người Phật tử và dân tộc Việt Nam nói chung.

Cùng Thầy chịu khổ đắng cay. Khi mà chánh pháp chưa ai hiểu rằng chỉ cần chúng ta tu hành nghiêm giới luật là chúng ta đã tạo được lòng kính tin sâu sắc và Tam Bảo sẽ trở nên tôn kính, hà tất phải uốn lượn quanh co hay đảo lộn trí thức mọi người. Có bạn cho rằng tôi đã nhìn Phật Giáo hôm nay qua lăng kính màu nhuộm sắc bi quan. Các bạn rất đồng cảm với những tu sĩ thời đại ảm cô gái đẹp qua vũng lầy hay nát rượu như Tế Công và cho rằng lòng ta đang tịnh Thánh. Họ ban cho đời vài chục triệu đồng trong hàng tỉ mồ hôi, nước mắt vô lý của bá tánh, chúng ta chớ vội ưu ái họ. Hơn hai ngàn năm qua chúng sinh chìm trong bể khổ, hàng ngày bom đạn khởi đi từ cái tâm tham ác đã gieo xuống biết bao đau thương và cướp đi hàng ngàn mạng người. Phật giáo có bị biến tướng chăng mà tiếng từ bi quá yếu ớt trong cõi mịt mù vô minh ấy?

Phật giáo yêu nước là mỗi người tu sĩ phải có giới đức. Dân tộc là nguyên khí của đất nước, lẽ tất nhiên nó không được phung phí, mà phải biết vận dụng nguồn trí tuệ ấy, phục vụ cho đất nước, nghĩa là nó được hỗ trợ, phát hiện và nhân rộng bằng ý thức yêu nước, yêu dân tộc, yêu đạo pháp chân chánh. Phẩm hạnh là ngọn đuốc soi lòng mình, lòng người và cuộc sống tục luy từ đó có ý nghĩa hơn. Phẩm hạnh sẽ nuôi lớn nội lực trí tuệ. Vì vậy đạo Phật cộng với thanh bần giới hạnh sẽ cho ra tăng tướng giải thoát, an lạc và vô sự.

Thân Hành Niệm là lộ trình của ý thức đi xuyên qua tục luy, bình diện trong cuộc sống, mỉm cười thanh thản hài hước trên bến bờ danh lợi, từ đó người nhất định sẽ giải thoát mọi đau khổ đời mình. Tứ Niệm Xứ rất có ý cho sự thanh lọc tâm. Thân phải biết tôn trọng từ chiều diệu của ý thức. Thụ nhận trong tư thế xả ngã là niềm an tịnh của tâm, nên tâm không phóng dật trên các pháp ảo ảnh, mà nó rất xuyên suốt, đục thủng như suối ngàn róc rách, ta vẫn biết có dòng chảy ngọt ngào hiển dâng cho cuộc sống. Dòng chảy này là nội lực của ý thức, lệnh cho Thân Hành Niệm qua bến bờ sinh tử.

Cho nên những ngày tháng ta luôn phóng dật là ta hao biết bao nhiêu nội lực trí tuệ. Do đó Thân Hành Niệm là phương pháp tối trọng tiến dần đến Phật quả. Đạo Phật chất chiu từng chút sự thanh khiết, thiện lành cho môi trường sống chúng sinh. Cuộc sống của bậc Đại Sư đã qua rồi những tháng năm cam khổ, đắng cay bằng sự buông xuống, lòng trả quả với một tâm nguyện mọi người có chánh kiến, tư duy tuệ, chọn cho mình con đường chính nghĩa không ác pháp để cuộc đời có những nụ cười thanh thản bớt đi những giọt lệ chùng nào đỡ chùng ấy. Đạo chuyển giao cho đời những đoá hoa tâm hồn tươi đẹp, có tri thức, có phẩm

hạnh, có nhân bản. Vì có sao ngày nay đa số mọi tầng lớp trong xã hội người ta nhìn người tu sĩ hay cư sĩ bằng cặp mắt ngờ vực, xem thường? Câu hỏi này xin dành riêng cho những lương tri Phật giáo.

Lên án cái xấu, mạnh dạn đẩy lui tệ nạn Phật pháp. Đó là sự trăn trở bức xúc của những người Phật tử yêu đạo, yêu đời, yêu tổ quốc.

Có một điều đáng lưu ý là do người tu sĩ không chuyên tu, thích phá giới, xem cửa chùa là chỗ ngồi mát ăn bát vàng, là chỗ hưởng nhàn thọ lạc, nên cố tình nói sai giới Phật làm cho những nhà trí thức bỏ qua không nghiên cứu chuyên sâu về bản chất cơ bản, cái giá trị đích thực của Phật giáo. Ước mong sao những vị tài đức đang lãnh đạo nhân dân, hãy nhín thời giờ hợp tác, quy tụ những tu sĩ, cư sĩ, quý trọng các bậc Thánh Tăng hiền tài thật chân tu. Chúng ta hãy quy tâm dùng tụng giới luật, Tạng Nikaya Nguyên Thủy mà đức Hoà Thượng Thích Minh Châu dịch chú. Tôi tin rằng giá trị đích thực của Phật giáo sẽ được trả về trong lòng người Phật tử và cho cả dân tộc. Việc làm này sẽ vô cùng từ bi giúp cho tu sĩ yêu nước Việt thiết lòng, mau thành chánh quả. Cái quan trọng là đánh bại giặc mê tín xem sao, giải hạn và biết bao tập tục lạc hậu trong chùa, đặt bàn thu tiền Phật tử, loại trừ triệt để các giảng sư thuyết giảng có cội trên phái mình xuống lãnh đạo thế giới và tục hoá Phật Giáo. Việc làm trên chính là đặt nặng cái giá trị của pháp luật xã hội của một nước Việt Nam trân trọng quý kính giới luật Phật, cũng như của toàn nhân loại.

Đạo Phật là giá trị tinh hoa của loài người trên thế giới. Nhưng nhất định trong thế kỷ này sẽ được đặt đúng vị trí Nguyên Thủy. Tu Viện Chơn Như đang làm cái công việc này. Hoà thượng vừa là Viện Chủ vừa là Hiệu Trưởng trường Phật Giáo Tổng Hợp cư sĩ và tu sĩ, vừa là giáo sư cho mọi căn cơ, có kinh nghiệm tu chứng Tứ Thánh, Tam Minh chánh hiệu của Phật bằng đời sống giống y Phật. Người Phật tử nắm vừa nguyên bản Đạo Phật. Nếu Nhất Dạ Hiền, nhiệt tâm tu Phật, qui kính pháp Phật, hy vọng sẽ thành tựu La Hán Quả, nghĩa là hiểu đường đi rõ ràng, có pháp hành cụ thể, nhất là nghiêm trì giới luật. Tu Viện Chơn Như sẽ giúp ích cho người hiểu rõ ràng pháp hành Tứ Chánh Cần, Định Niệm Hơi Thở, Tứ Niệm Xứ, Thân Hành Niệm dưới sự chỉ dạy của bậc tu chứng. Do vậy sẽ cống hiến cho đời những hiền tài đích thực nhân bản, tuyệt vời giản dị từ bi. Sống trong đời thường luôn hướng tâm giải phóng ác niệm của mình, có phải chẳng vô cùng ích lợi cho cuộc sống bình yên giải thoát sinh tử khổ đau?

Sống yêu đời, phụng đạo, có trí tuệ an vui, hạnh phúc, biết pháp hành, gần Thánh Tăng và được giáo độ thì thân vô thường cũng có giá trị lắm chớ. Dầu gươm kề bên cổ vẫn yêu thương tràn trề, vẫn tươi cười bình an nói rằng: Đức Phật và Chân Sư Thông Lạc là vị Minh Triết Thánh Tuệ, đáng tuyệt vời của nhân loại.

H.N.H
30 - 3 - 2002

TÂM NGUYỆN DIỆU HIỀN

Kính bạch Hoà Thượng!

Con còn hai điều không biết rõ, xin Hoà Thượng chỉ dạy:

1, Có người bảo rằng : "ăn chay để tránh sự sát sanh, đau khổ, vậy cây cỏ đang sống mình bẻ ngang ăn, nó cũng biết đau đớn vậy. Con không biết phải trả lời sao cho đúng với đạo đức nhân quả.

2, có một số người nói: "Trứng gà công nghiệp dùng cho ăn chay được, tại vì nó không có kết hợp trứng mái"

Kính bạch Hoà Thượng! Những điều trên đây con chưa thấu hiểu, ngưỡng mong Hoà Thượng dành chút thời gian quý báu để chỉ dạy cho con được rõ.

Con xin kính chúc cho Hoà Thượng và Cô Út được nhiều sức khoẻ và ánh sáng chánh Phật pháp luôn lan tràn khắp hành tinh này.

*Kính thư,
Con Diệu Hiền.*

Chơn Như, ngày 11 - 4- 2002

Kính gửi: Diệu Hiền

Đáp: Nếu con trả lời ngắn gọn thì nên hỏi lại: "Bạn có bệnh thần kinh không? Chỉ có những người bệnh thần kinh mới có cảm tưởng cây cỏ biết đau khổ. Biết chúng đau khổ, sao bạn lại nhẫn tâm ăn chúng?"

1. Nói cỏ cây biết đau khổ là nói sai, nói trong tưởng. Khi ta bẻ ngọn, cắt cành, nhổ gốc, sao loài thực vật không kêu la rên xiết, không giãy giụa phản ứng như loài động vật vậy?

Ý của bạn trên đây là bạn sống trong tưởng tri, "tưởng cây cỏ biết đau khổ". Tưởng như những nhà thơ, nhà văn..

Vì nhân quả khổ đau của chính mình mà ta không nở nhẫn tâm sống trên tiếng kêu la rên xiết, giãy giụa khổ đau của loài động vật.

Thực vật tuy có đời sống, nhưng không có sự đau khổ như loài động vật, vì thế ta mới sống trong thực phẩm thực vật để không còn mất thấy sự giãy giụa, máu đỏ, thịt rơi; để không còn tai nghe tiếng kêu la, rên xiết của loài động vật trước khi tắt thở.

Các bạn có những lý luận này là chính các bạn đã tự dối lòng mình, tự mâu thuẫn với sự sống của mình, vì chính các bạn đang sống trong các loại thực phẩm động vật và thực vật mà các bạn có như thật biết chúng đau khổ đau, các bạn chỉ nói để bác bỏ đạo đức hiếu sinh của người khác: "Mình sống không đạo đức hiếu sinh thì cũng muốn người khác sống không đạo đức như mình". Trong khi các bạn sống thì tâm các bạn đều sợ đau khổ, sợ chết, đều ước mong có sự bình an, yên lành. Thế mà hằng ngày các bạn lại sống trong sự đau khổ của loài động vật khác. Phải không hỏi các bạn?

Các bạn có biết sự đau khổ không? Các bạn chỉ nói bằng miệng, "cỏ cây cũng biết đau khổ", chứ các bạn có biết chúng đau khổ như thế nào đâu?

Ví dụ: Nếu có ai đánh đập, đâm chém và làm thịt các bạn thì các bạn nghĩ sao? Chừng đó các bạn mới ném được mùi vị đau khổ như thật; chừng đó các bạn mới có buồn khổ, cảm tức và thù hận ...

Có lẽ các bạn là cỏ cây nên đã cảm thông với cỏ cây mà nêu ra những ý kiến này. Nếu các bạn thật sự là cỏ cây, đất đá thì chúng tôi không có ý kiến gì với các bạn cả. Còn các bạn đang là cỏ cây, đất đá... thì làm sao các bạn có ý kiến, có cảm giác của loài động vật. Nhưng loài động vật có ý kiến là loài người các bạn ạ! Mà loài người thì sống phải có đạo đức, có tình cảm, có lương tri, lương năng.

Các bạn là con người, sao gọi lên những ý tưởng không đúng sự thật "cây cỏ biết đau khổ". Cây cỏ biết đau khổ có bao giờ nói với các bạn chưa? Các bạn có thấy chúng đau khổ chưa? Chúng biểu hiện sự đau khổ ấy như thế nào? Các bạn giàu tưởng tượng để bắt bí người khác không sống trong ảo tưởng như các bạn, để lôi kéo người khác vào sự khổ đau bằng chính những hành động ác của họ (nhân ác), để lôi kéo những người khác vào sự phá hoại sự sống trên hành tinh này, chứ nào bạn có thương yêu sự sống của muôn loài; bằng chứng bạn nói cỏ cây đều biết có sự đau khổ, nhưng bạn vẫn sống trên sự đau khổ không những loài thực vật mà còn loài động vật nữa. Với lý luận tưởng vô ý thức này, bạn đã phá hoại sự sống trên hành tinh này. Bạn có biết chăng? Trên hành tinh này là môi trường sống, mọi vật luôn luôn phải biết bảo vệ sự sống của nhau, cỏ cây nuôi loài động vật, động vật phải biết bảo dưỡng cỏ cây thì môi trường sống càng ngày càng tốt đẹp hơn, do đó cỏ

cây xanh tươi mát mẽ, loài động vật thương yêu nhau như em trong một nhà. Ngược lại hiện giờ loài động vật đang tự hoại diệt sự sống của nhau trên hành tinh này. Thực vật để lại hoa trái và lá nuôi loài động vật, loài động vật thì biết chăm sóc bón phân, tưới nước cho loài thực vật, thì bông, trái, lá là món ăn của loài động vật và loài động vật ăn hoài không hết. Ngược lại con người và loài vật lớp ăn lớp diệt khiến cho cây cỏ cần cỗi khô chết, thậm chí người ta còn đốt rừng phá hoại sự sống của ngàn cây nội cỏ và còn ăn thịt lẫn nhau.

Ngàn cây nội cỏ là sự sống của loài động vật thể mà người ta còn huỷ diệt, huống là loài động vật thì làm sao mà không ăn thịt lẫn nhau. Con lớn ăn thịt con bé, con mạnh ăn hiếp con yếu. Đó là một hình ảnh bất công phi đạo đức trên môi trường sống này.

Với những người này con nên trả lời đúng nhân quả: Khi bạn biết nó đau đớn thì bạn đừng có ăn nó, còn chúng tôi chỉ biết loài động vật có sự đau đớn nên chúng tôi không ăn.

Bạn biết cây cỏ đau đớn mà bạn ăn nó, tức là bạn quá ác tâm, quá tàn nhẫn, mà người quá ác tâm, quá tàn nhẫn như vậy thì có khác chi là loài ác quỷ.

2. Trứng gà công nghiệp, người ăn chay có thể dùng được, vì không có sự đau khổ trong ấy: Nhưng ăn chay kiểu đó chỉ mới thực hiện được lòng thương yêu (lòng từ bi) chứ chưa thực hiện được sự thanh tịnh của thân, tâm.

Trong trứng gà, vịt có chất bất tịnh mùi tanh của nó. Một người muốn nhập được thiền định làm chủ sự sống chết, mà thân tâm không thanh tịnh thì làm sao nhập định được?

Vốn trong thực phẩm động vật có nhiều chất độc và nhiều chất bất tịnh, vì thế người muốn tu tập để thân tâm thanh tịnh và giải thoát hoàn toàn thì phải ăn uống rau quả là tốt nhất. Trứng gà, vịt là một chất bất tịnh, nên khi ăn nó, chúng ta cần phải có sự tư duy kỹ. Nếu sống để ăn thì nên ăn. Còn ăn để sống, để tu, để ly dục ly ác pháp, để thân tâm thanh tịnh, để thân tâm nhập được thiền định thì không nên ăn.

Do sự tu tập giúp cho thân tâm thanh tịnh, thì chúng ta còn phải tránh ăn năm loại rau kích dục và có mùi tanh hôi như: Hành, hẹ, tỏi, nén và rau vấp cá, huống hồ là ăn trứng gà vịt

Thăm và chúc con vui mạnh, tu tập xả tâm tốt.

Kính thư,
Thầy của các con

TÂM NGUYỄN B.T.H

NHẬT KÝ NHẤT DẠ HIỀN.

Bộ sách "Đường Về Xứ Phật" quyển I đã được phép xuất bản. Còn chín quyển và những sách khác được đăng ký xin phép tại Nhà Xuất Bản Tôn Giáo ở Hà Nội.

Chúng tôi sau mấy mươi năm lặn lội trong tạng kinh Phật Giáo đương đại, nghĩa là những tạng kinh chế tác do những nhà học giả chưa tu chứng biên soạn, thêm thất làm sai lạc rất nhiều.

Sau khi đọc "Đường Về Xứ Phật" do Hoà Thượng Thích Thông Lạc viết từ kinh nghiệm tu chứng. Sách rất có giá trị cao cho trí tuệ giải thoát, phục hưng những phẩm chất đạo đức của tu sĩ và cư sĩ Phật tử. Mặc dù đang chờ đợi cấp phép nhưng chúng tôi xin về để nghiên cứu tu tập trong gia đình. Những ai có thiện duyên hữu phước đọc "Đường Về Xứ Phật" sẽ nhìn Phật Giáo bằng đôi mắt trân trọng và tôn kính Đức Thế Tôn Thích Ca Mâu Ni sâu sắc hơn.

"Đường Về Xứ Phật" là kim cương trí tuệ của đấng Từ Phụ Thích Ca Mâu Ni, được Hoà Thượng Thích Thông Lạc lão thông Kinh Tạng Nguyên Thủy của Như Lai và tu chứng, Ngài trích soạn lại, nên nó có giá trị rất tuyệt vời, chẳng những trong đời sống tâm học mà cả trong lãnh vực đạo đức xã hội. "Đường Về Xứ Phật" rất ích lợi cho chánh kiến, đẩy lùi ác pháp mê tín, đang núp bóng Phật Giáo làm băng hoại những giá trị đạo đức cao quý của đạo Phật.

"Đường Về Xứ Phật" làm sống lại giới luật, chỉ rõ, rành rẽ pháp hành của Như Lai từ mấy ngàn năm trước đã bị thế lực giả tu, vô minh, phủ lấp, làm cho người tu không tuệ tri, để thực hiện vượt qua sinh tử khổ đau, thành tựu tinh hoa trí tuệ.

Kính mong các cấp lãnh đạo có quyền lực cao cấp, nhất là những vị chuyên ngành văn hoá xét duyệt để "Đường Về Xứ Phật", "Đạo Đức Làm Người", những kinh sách của Tu Viện Chơn Như được phép xuất bản đầy đủ tính hợp pháp góp mặt làm đẹp đời, tốt đạo, ích lợi cho dân tộc. Nhất là kiên quyết phá vòng vây hãm của mê tín, vốn là mối nguy của trí tuệ đạo đức xã hội.

Tư tưởng chân chính của đức Thích Ca, tư tưởng của những vị tu chứng, tư tưởng Hồ Chí Minh vĩ đại, tư tưởng Mác Lê Nin là những tư tưởng quý báu vô cùng tận, mang tính nhân văn, nhân bản tuyệt vời, nó cao khiết quý trọng mà tất cả những ai có đạo đức trí tuệ, có giáo dục đều kính yêu bái phục.

Ngày 21- 3 - 2002
B. T. H.

Chơn Như, ngày.. Tháng 10 năm 2001

Kính gửi: Anh Minh Trí.

Anh Minh Trí có những ý kiến đúng đắn để chấn chỉnh đường lối tu tập theo Phật Giáo Nguyên Thủy mà không bị kiến giải ảnh hưởng của Thầy Tổ Đại Thừa.

Xét ba lời nguyện của các Phật tử thì lời nguyện của Minh Trí là đúng ý nghĩa của Phật Giáo Nguyên Thủy nhất, không bị ảnh hưởng của bất cứ một vị Thầy, Tổ nào. Vì lời nguyện của anh Minh Trí là lời nguyện của Đức Phật đã dạy trong kinh "Ước Nguyện" thuộc tạng kinh Nikaya Trung Bộ kinh. Trong ba lời nguyện này tùy theo đặc tướng của mỗi vị, do tâm lý tình cảm, tâm nguyện của mình, mà ước nguyện để đạt được hiệu quả trên bước đường tu tập diệt ngã, xả tâm, ly dục, ly ác pháp.

Nếu quý vị hợp với câu nào thì chọn lấy câu ấy làm lời ước nguyện của mình.

Kính ghi,
Diệu Quang

TÂM NGUYỆN NGUYÊN THANH

Con kính trình Thầy sự tu tập của con: "Mỗi lần con đọc đoạn kinh Trung Bộ, trang 226, Tạng kinh Việt Nam **"Và này các Tỳ kheo, Thân Hành Niệm tu tập như thế nào làm cho sung mãn, như thế nào có quả lớn, có công đức lớn v.v."** Là tự nhiên trong con rất vui, rất hoan, rồi con cứ thích đọc hoài những lời Phật dạy và con cảm nhận lời kinh thân thiết với con tự bao giờ ...

Và khi thực hành Thân Hành Niệm, thở năm hơi thở đi kinh hành hai mươi bước, con thấy trong con ham thích tu nhiều và có niềm vui trong tâm.. Con đứng lên ngồi xuống không mệt

nhọc, mà rất là nhẹ nhàng thoải mái.. Mỗi ngày con thực hành không bỏ sót một thời nào, bốn thời ba tiếng liên tục. Con cảm nhận đứng lên ngồi xuống như là một bài thể dục, được sử dụng vận động rất nhịp nhàng từ lúc co duỗi tay chân và tiếng hô tác ý đều đặn. Con cảm nhận rằng: Khi thực hành Thân Hành Niệm tác ý liên tục như thế là một bài thể dục có âm điệu lên xuống rất hay. Không biết những ai đã thực hành pháp môn Thân Hành Niệm, có cảm nhận như con không? Con thấy ngay khi con thực tập là đang vận động một bài thể dục, đứng lên ngồi xuống nhịp nhàng có âm điệu lên xuống rất thích thú ... và mỗi đêm con thực hành con cảm giác rằng có một lực đẩy bàn chân của con bước tới và con tác ý rất nhịp nhàng theo lực đẩy đó. Có nhiều đêm con thấy vui quá! Và trong tâm con vui ời là vui! ... Và trong lòng con nhớ đến công lao khó nhọc của Thầy để lại cho chúng con một pháp hành: Thân Hành Niệm là thờ năm hơi, đi kinh hành hai mươi bước, thật là tuyệt vời! Ngăn ác diệt ác pháp quá tuyệt, lành thay pháp của Phật, của Thầy... Có nhiều đêm con đi suốt và nguyên những ngày đó con không buồn ngủ phi thời, không mệt nhọc, kỳ lạ thật! Con thấy trong con tỉnh táo và thực hành liên tục bốn thời ba tiếng trong ngày, đêm thì không ngủ, phá hôn trầm, thuy miên, vô ký... Một phương pháp có sự tỉnh thức cao độ... Thật tuyệt vời! Và rồi con tự dưng rằng: "thôi mình phải ngủ!" một đêm con ngủ hai tiếng, cơ thể của con cũng thích hợp theo câu trạch pháp của con là: **"đêm chỉ ngủ hai tiếng thôi, không được ham ngủ nhiều, khuya dậy phải tỉnh táo"**. Pháp môn Thân Hành Niệm đưa đến cho con sự tỉnh thức cao, ít ham ngủ nghỉ và nó cán nát tất cả những chướng ngại trên thân, thọ, tâm, pháp rất tài tình. Làm cho con có sự tỉnh thức cao trong bốn oai nghi hằng ngày như: đi, đứng, nằm, ngồi, sống trầm lặng và tâm thích xoay vào bên trong.

Và mỗi lần con đọc đoạn kinh của Phật dạy... trong con hoan hỷ quá! Và con cứ cười hoài ..Thích thú và an vui .. Đoạn kinh của Phật dạy. Khi đọc và cho con thêm sung mãn và năng nhiệt tâm hơn nữa, rất có lợi ích khi con đọc đoạn kinh đó. Hay quá! Lành thay pháp của Phật, của Thầy. Hy hữu thay cho con có được phước duyên may gặp chánh pháp Nguyên Thủy, được thực tập hằng ngày, con sung sướng và trân quý biết dường nào ... Pháp môn Thân Hành Niệm đã cho con sự dũng mãnh đầy nghị lực, kiên cường gan dạ bền lòng vững chí, khi gặp khó khăn, lòng không lo sợ, tâm luôn định tĩnh, kham nhẫn... Trong trái tim và tâm hồn của con luôn tri ân công lao khó nhọc của Thầy và cô Út.

Con nguyện cố gắng hằng ngày nhiệt tâm tinh cần hơn để xả tâm, diệt ngã, không làm khổ mình, khổ người.

Con kính trình lên Thầy bài thực tập nho nhỏ, khi con thực hành pháp môn Thân Hành Niệm có kết quả và sung mãn.

Kính ghi,
Con của Thầy, Nguyên Thanh.
Tu viện Chơn Như ngày 4-5-2002

Con Kính dâng lên Thầy, bậc Thầy tôn kính của con.

*Sống đời thanh tịnh thế mà hay.
Đạm bạc cơm rau trọn tháng ngày.
Mấy độ Thu qua tà áo vải.
Bao lần Hạ đến chiếc quần đay.
Bần Tăng tự nguyện nghèo cơm áo.
Tráng sĩ phiêu bồng lấm gió mây.
Lòng lộng tâm hồn siêu mộng tưởng.
Sá chi trần thế chuyện vui đây!*

Nguyên Thanh.